

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1987
87ste jaargang
Nummer 7

Verslag van de 157ste aprilconferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Juli 1987
87ste jaargang
Nummer 7

Eerste Presidium:
Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Hugh W. Pinnock, John H. Groberg,
James M. Paramore, Derek A. Cuthbert

Redacteur: Hugh W. Pinnock

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteuren: David Mitchell, Jan U. Pinborough
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: N. Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

**Vertaling, nieuwsredactie
en administratie:**

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 61 72/71 03 34

© 1987 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
België: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost):
cheque in tegenwaarde van f 28,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan
en wordt automatisch verlengd, tenzij twee
maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd.
Opgave van een nieuw abonnement te richten aan
de administratie; wacht met betalen tot u een
acceptgiro ontvangt.

Verschijnt twaalf maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 8707 DU

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign”,
„New Era” en „Friend”.

Verslag van de 157ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J., 58
Ballard, M. Russell, 10
Bangerter, Wm. Grant, 8
Benson, Ezra Taft, 3, 46, 77
Didier, Charles, 21
Dunn, Paul H., 66
Faust, James E., 74
Fyans, J. Thomas, 24
Haight, David B., 52
Hales, Robert D., 69
Hinckley, Gordon B., 38, 49

Hunter, Howard W., 13
Komatsu, Adney Y., 72
Maxwell, Neal A., 63
Monson, Thomas S., 15, 36, 60
Nelson, Russel M., 6
Oaks, Dallin H., 31
Packer, Boyd K., 18
Perry, L. Tom, 29
Pinnock, Hugh W., 55
Simpson, Robert L., 34
Wirthlin, Joseph B., 26

Verdere deelneming: Tijdens de zaterdagmorgenbijeenkomst werden de gebeden uitgesproken door de ouderlingen Dean L. Larsen en Vaughn J. Featherstone; tijdens de zaterdagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Jack H. Goaslind en Robert E. Wells; tijdens de priesterschapsbijeenkomst door de ouderlingen James M. Paramore en George P. Lee; tijdens de zondagmorgenbijeenkomst door de ouderlingen Richard G. Scott en Ronald E. Poelman; tijdens de zondagmiddagbijeenkomst door de ouderlingen Jacob de Jager en Derek A. Cuthbert. Algemene autoriteiten die door ziekte niet in staat waren de algemene conferentie bij te wonen, waren president Marion G. Romney en ouderling John H. Vandenberg.

Op de omslag: „Christus geneest de lammen en de blinden”, schilderij van J. J. Tissot

Inhoudsopgave

- 2 Verslag van de 157ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Zaterdagmorgenbijeenkomst

- 3 Het bezoek van de Heiland aan Amerika, *President Ezra Taft Benson*
- 6 Leven na leven, *Ouderling Russell M. Nelson*
- 8 Wat het betekent een heilige te zijn, *Ouderling Wm. Grant Bangerter*
- 10 De balans van het leven, *Ouderling Russell M. Ballard*
- 13 Ben ik een „levend“ lid?, *President Howard W. Hunter*

Zaterdagmiddagbijeenkomst

- 15 Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk, *President Thomas S. Monson*
- 16 Verslag van het kerkelijk verificatiecomité
- 17 Statistisch rapport 1986
- 18 Verbonden, *Ouderling Boyd K. Packer*
- 21 Geestelijke geborgenheid, *Ouderling Charles Didier*
- 24 Het getuigenis van Jezus Christus door het Boek van Mormon, *Ouderling J. Thomas Fyans*
- 26 Geduld, een sleutel tot geluk, *Ouderling Joseph B. Wirthlin*
- 29 Vereend in de opbouw van Gods koninkrijk, *Ouderling L. Tom Perry*

Priesterschapsbijeenkomst

- 31 Priesterschapszegens, *Ouderling Dallin H. Oaks*

- 34 Geen sluipwegen, *Ouderling Robert L. Simpson*
- 36 Tranen, tegenslagen, vertrouwen, getuigenis, *President Thomas S. Monson*
- 38 Eerbied en zedelijkheid, *President Gordon B. Hinckley*
- 46 Aan de huisonderwijzers van de kerk, *President Ezra Taft Benson*

Zondagmorgenbijeenkomst

- 49 In het verlengde van de schaduw van Gods hand, *President Gordon B. Hinckley*
- 52 Mijn naaste – mijn broeder!, *Ouderling David B. Haight*
- 55 De zegeningen van eenheid, *Ouderling Hugh W. Pinnock*
- 58 Ik ben volwassen, *Ouderling Marvin J. Ashton*
- 60 De wil die in ons is, *President Thomas S. Monson*

Zondagmiddagbijeenkomst

- 63 „Wie overwint . . . gelijk ook Ik heb overwonnen“, *Ouderling Neal A. Maxwell*
- 66 Door geloof en hoop worden alle dingen vervuld, *Ouderling Paul H. Dunn*
- 69 „Wees barmhartig, het maakt verschil“, *Bisschop Robert D. Hales*
- 72 Opzien naar de Heiland, *Ouderling Adney Y. Komatsu*
- 74 Zal ik gelukkig worden?, *Ouderling James E. Faust*
- 77 Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, *President Ezra Taft Benson*

Foto's in dit nummer: Alle conferentiefoto's door Audiovisual Planning and Development, Eldon K. Linschoten, Marty Mayo en Jed A. Clark; overige foto's: Douglas James, Craig Moyer en Phillip Shurtleff.

Verslag van de 157ste aprilconferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken op 4 en 5 april 1987 in de tabernakel op Temple Square in Salt Lake City

Wat zou het geweldig zijn als alle gezinnen tijdens het paasfeest samen 3 Nephi zouden lezen, de inhoud zouden bespreken en vervolgens zouden bepalen hoe zij die woorden op zichzelf konden betrekken en de leringen in hun leven konden toepassen," zei president Ezra Taft Benson in de openingsbijeenkomst van de algemene conferentie.

„3 Nephi is een boek dat keer op keer moet worden gelezen," zei hij.

Terugkomend op dit thema, onderschreef president Benson in zijn slottoespraak het belang van hedendaagse Schriftuur met de woorden:

„Het Boek van Mormon brengt mensen tot Christus. De Leer en Verbonden brengt de mens tot Christus' koninkrijk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, 'de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem'."

Naast deze geïnspireerde raad om de waarheden in de hedendaagse Schriftuur te lezen en in ons leven toe te passen, spoorde president Benson de priesterschapsdragers aan tot het doen van huisonderwijs:

„Broeders, het huisonderwijs is niet zomaar een programma. Het is de manier waarop wij als priesterschapsdragers over de heiligen waken en de zending van de kerk vervullen. Het huisonderwijs is niet zomaar een opdracht. Het is een heilige roeping.

Het huisonderwijs mag niet lichtvaardig worden opgevat. Een roeping om huisonderwijs te verrichten, dient aanvaard te worden alsof u persoonlijk door Jezus Christus wordt geroepen . . .

„Er is geen grotere roeping in de kerk dan die van huisonderwijzer," aldus president

Benson. (Zie de bladzijden 3, 46 en 77 voor volledige tekst.)

President Benson presideerde de tweedaagse conferentie. President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever, en president Thomas S. Monson, tweede raadgever, leidden de bijeenkomsten. Met uitzondering van president Marion G. Romney, president van het Quorum der Twaalf, en ouderling John H. Vandenberg, die ziek waren, waren alle algemene autoriteiten aanwezig.

De bestuurlijke aangelegenheden van de conferentie bestonden uit de steunverlening

aan acht nieuwe leden van het Eerste Quorum der Zeventig, volgens de toelichting van president Monson „voor een periode van vijf jaar", en aan een nieuwe raadgeefster in het algemeen presidium van de jonge-vrouwen.

Gesteund werden: ouderling George R. Hill III en ouderling John R. Lasater, beiden uit Utah; ouderling Douglas J. Martin uit Nieuw-Zeeland; ouderling Alexander B. Morrison uit Canada; ouderling L. Aldin Porter uit Idaho; en ouderling Glen L. Rudd, ouderling Douglas H. Smith, en ouderling Lynn A. Sorensen, allen uit Utah.

Deze handeling bracht het aantal leden van het Eerste Quorum der Zeventig op tweeënzestig.

In het algemeen presidium van de jonge-vrouwen werden zuster Jayne B. Malan, eerste raadgeefster (zij was werkzaam als tweede raadgeefster), en de nieuwgeroepen zuster Elaine L. Jack, tweede raadgeefster, gesteund als raadgeefsters van president Ardeh Greene Kapp. Zuster Maurine J. Turley werd ontheven, omdat haar man geroepen is als zendingspresident.

De conferentie werd via satelliet naar vele vergaderingen van de kerk in de Verenigde Staten en Canada uitgezonden. Tevens zal de conferentie op videoband beschikbaar komen voor de leden in bijna alle delen van de wereld.

Op vrijdag 3 april was er overdag een bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers en 's avonds een leidersvergadering. □

Het bezoek van de Heiland aan Amerika

President Ezra Taft Benson

„Wat zou het geweldig zijn als alle gezinnen tijdens het paasfeest samen 3 Nephi zouden lezen, de inhoud zouden bespreken en vervolgens zouden bepalen hoe zij die woorden op zichzelf konden betrekken en de leringen in hun leven konden toepassen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, bij het begin van weer een grootse, algemene conferentie, is mijn hart vervuld van liefde en dankbaarheid voor de getrouwe heiligen over de hele wereld.

Het afgelopen half jaar ben ik zeer geroerd geweest door de reacties van de leden die gehoor gaven aan de raad om het woord van de Heer, zoals dat in het Boek van Mormon tot ons komt, te lezen en te herlezen. Dit heeft gevoerd tot een toegenomen spiritualiteit, wat bijdraagt aan de reiniging van het binnenste van de schotel.

Volwassenen en kinderen hebben krachtig getuigd van de manier waarop het Boek van Mormon hun leven heeft veranderd. Ook mijn leven ondergaat nog steeds veranderingen door deze heilige Schriftuur.

Onlangs heb ik weer het wonderbaarlijke verhaal in het Boek van Mormon gelezen van het bezoek van de opgestane Heiland

aan Amerika. Met het paasfeest voor de deur ben ik zeer onder de indruk geraakt van de schoonheid en macht van dit schriftuurlijke verslag in 3 Nephi, en van de grote waarde ervan voor onze tijd en generatie.

De Nephitische geschiedenis, onmiddellijk voorafgaand aan het bezoek van de Heiland, vertoont veel overeenkomst met de onze, nu wij uitkijken naar zijn wederkomst. De Nephitische beschaving bereikte een zeer hoog niveau. De Nephieten waren welvarend en ijverig. Zij bouwden vele steden, die door een goed wegennet met elkaar werden verbonden. Zij legden zich toe op scheepvaart en handel. Zij bouwden tempels en paleizen.

Maar, zoals zo vaak gebeurt, het volk verwierp de Heer. Hoogmoed heerste alom. Oneerlijkheid en onzedelijkheid waren wijd verbreid. Geheime verenigingen maakten opgang, want, zoals Helaman ons verteld, de rovers van Gadianton hadden „het grootste deel der rechtvaardigen verleid, totdat zij zover waren gekomen om in hun werken te geloven, en mede te delen in hun buit” (Hel. 6:38). „En er ontstond standsverskil onder het volk, naar hun rijkdommen en hun gelegenheden om onderwijfs te volgen” (3 Ne. 6:12). En „de satan had grote macht om het volk op te stoken allerlei onrechtigheid te bedrijven, en hen van hoogmoed te doen zwellen; hij bracht hen in verzoeking om macht en gezag en rijkdommen en de ijdele dingen der wereld na te jagen” (3 Ne. 15), net zoals nu.

Mormon merkte op dat de Nephieten „niet onwetend zondigden, want zij kenden de wil Gods aangaande hen” (3 Ne. 6:18).

Er waren slechts enkele rechtvaardigen onder hen (zie 3 Ne. 6:14). Nephi leidde de kerk met grote macht en verrichtte vele wonderen, maar toch „waren er slechts weini-

gen die tot de Heer bekeerd waren”. Het volk als geheel verwierp de Heer. Zij stenigden de profeten en vervolgden hen die eraan streefden de Christus te volgen.

En toen kwam de God van de natuur, ja, Jezus Christus, tussenbeide. Er stak een storm op zoals men in het hele land nog nooit had meegemaakt. De bliksem was niet van de lucht en hevige donderslagen deden de aarde schudden. Krachtige windstoten voerden mensen weg, die daarna nooit meer werden teruggezien.

„Vele grote en aanzienlijke steden verzonken, en vele verbrandden, en vele beëfden, totdat haar gebouwen omvervielen en haar inwoners werden gedood” (3 Ne. 8:14).

„De ganse aardbodem was veranderd” (3 Ne. 8:12).

Drie uur lang woedden de krachten van de natuur. En tenslotte, toen het onweer, de bliksem, de storm, de orkaan en het beven waren uitgeraasd, kwam er een dikke duisternis over het land. Drie dagen lang kon er geen licht worden gezien, geen kaars aangestoken. De damp der duisternis was zo dik, dat hij voelbaar was, „en er was voortdurend grote rouw en gehuil en geweën onder het ganse volk”. Men hoorde hen „roepen en klagen: O, dat wij ons hadden bekeerd vóór deze grote en vreselijke dag, en de profeten niet hadden gedood en gestenigd en hen uitgeworpen” (3 Ne. 8:25).

Toen begon er een stem te spreken – een stem uit de hemel, die over de hele wereld werd gehoord.

De stem sprak over de verschrikkelijke verwoesting en vertelde dat deze een rechtstreeks gevolg was van de goddeloosheid en gruwelen die onder hen bestonden. Stel u zich de gevoelens van de mensen voor toen de stem vroeg: „Wilt gij nu niet tot Mij wederkeren, en u van uw zonden bekeeren en tot inkeer worden gebracht, opdat Ik u moge genezen?” (3 Ne. 9:13).

Daarna maakte de stem zich bekend. „Ziet, Ik ben Jezus Christus, de Zoon van God.” Het was de stem van Hem die door de goddelozen was gehoord en verworpen! Het was de stem van Hem die de profeten hadden verkondigd en voor wie zij waren gestenigd! Het was de stem van de Meester!

Hij verkondigde dat er verlossing kwam door Hem, dat de wet van Mozes in Hem was vervuld, en dat zij Hem als offerande een gebroken hart en een verslagen geest moesten brengen.

Nadat de duisternis was opgetrokken, kwam er een grote schare mensen bijeen bij de tempel in het land Overvloerd. Tweeduizend vijfhonderd volwassenen en kinderen waren te zamen gestroomd. Terwijl „zij spraken over deze Jezus Christus, van Wiens dood het teken was gegeven”, hoor-

den zij weer die stem.

Mormon vertelt ons: „En het was geen scherpe stem, evenmin was het een luide stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden” (3 Ne. 11:3). De eerste en de tweede keer dat de stem sprak, konden de mensen haar niet begrijpen.

Maar dan vertelt de kroniek: „En ten derden male hoorden zij de stem, en zij luisterden oplettend toe. . . En ziet, de derde keer verstonden zij de stem, die zij hoorden; en ze zeide tot hen:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem” (3 Ne. 11:5–7).

Er zijn maar weinig mensen in de hele geschiedenis van de wereld die God de Vader tot zich hebben horen spreken. Terwijl de mensen hemelwaarts keken, zagen „zij een Mens uit de hemel nederdalen; en Hij was in een wit gewaad gekleed; en Hij kwam neder en stond in hun midden.”

Een heerlijk, opgestaan wezen, een lid van de Godheid, de Schepper van ontelbare werelden, de God van Abraham, Isaak en Jakob, stond voor hen!

„En Hij strekte Zijn hand uit, en sprak tot

het volk en zeide: Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd. En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit de bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen.”

De hele schare viel ter aarde. Jezus gebod hen op te staan en tot Hem te komen. Hij nodigde hen uit de handen in zijn zij te steken en de littekens van de nagels op zijn handen en voeten te voelen. Een voor een traden alle tweeduizend vijfhonderd aanwezigen toe.

Ja, „met hun ogen zagen zij en met hun handen voelden zij, en met zekerheid wisten en getuigden zij, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen.”

Toen de alleraatste oog in oog met de Heiland had gestaan en volkomen zekerheid had gekregen van de werkelijkheid van de opstanding, „riepen zij eenstemmig uit: Hosanna! Gezegend zij de naam van de Allerhoogste God! En zij vielen aan de voeten van Jezus neder en aanbaden Hem.”

Hij riep de trouwe profeet Nephi en anderen bij zich en verleende hun macht en gezag om in zijn naam te dopen.

De Heiland leerde de mensen: „Gij moet u

bekeren en in Mijn naam worden gedoopt, en als een kindeke worden, of gij kunt gezinszins het koninkrijk Gods beërven” (3 Ne. 11:38).

Hij hield voor hen de heerlijke rede die wij tegenwoordig de bergrede noemen.

En Hij vervolgde: „Ik bemerk, dat gij zwak zijt, dat gij niet al Mijn woorden kunt begrijpen, die Mijn Vader Mij heeft geboden heden tot u te spreken. Gaat daarom naar uw woonplaatsen, en overdenkt wat Ik u heb gezegd, en bidt de Vader in Mijn naam, dat gij het moogt begrijpen, en bereidt uw gemoed voor op de dag van morgen, en Ik kom wederom tot u.”

Bij het aankondigen van zijn vertrek, „blikte Hij andermaal om Zich heen op de schare, en zag, dat zij in tranen waren, en zo onafgebroken naar Hem keken, alsof zij Hem wilden vragen nog wat langer met hen te vertoeven” (3 Ne. 17:5).

Door mededogen bewogen, gebod de opgestane Heer hen hun zieken en gehandicapten bij Hem te brengen.

„En toen Hij aldus had gesproken, trad de ganse schare eenparig naar voren met hun zieken en hun lijdenden en hun lammen, en met hun blinden en met hun stommen, en met allen, die enigerwijze lijdend waren; en Hij genas allen, toen zij bij Hem werden gebracht” (3 Ne. 17:9).

Vervolgens liet de Heiland de kleine kinderen bij Hem brengen, waarna Hij de schare gebod te knielen terwijl Hij tot de Vader bad.

Mormon vertelt ons: „En geen tong kan uiten, noch kan het door enig mens worden beschreven, noch kan het hart der mensen zulke grote en wonderbare dingen begrijpen” als in dat gebed werden gesproken (3 Ne. 17:17). En toen, wenend van vreugde, nam Jezus de kleine kinderen één voor één bij zich en zegende hen. Tenslotte, zich tot de schare wendend, zei Hij: „Ziet uw kleinen” (3 Ne. 17:23).

Toen zij opblikten, „zagen zij de hemelen zich openen, en engelen als in vuur uit de hemel nederdalen; en zij kwamen neder en omringden die kleinen, en zij waren met vuur omgeven; en de engelen dienden hen” (3 Ne. 17:24).

De tijd laat niet toe over alle opmerkelijke gebeurtenissen van die heerlijke dag en de dagen daarop te spreken. Maar het is duidelijk dat 3 Nephi enige van de meest ontroerende en krachtige passages uit de hele Schriftuur bevat. Het getuigt van Jezus Christus, van zijn profeten en van de leerstellingen tot zaligmaking. Wat zou het geweldig zijn als alle gezinnen tijdens het paasfeest samen 3 Nephi zouden lezen, de inhoud zouden bespreken en vervolgens zouden bepalen hoe zij die woorden op zich-

President Ezra Taft Benson in de Tabernakel.

zelf konden betrekken en de leringen in hun leven konden toepassen.

3 Nephi is een boek dat keer op keer moet worden gelezen. Het getuigenis van de opgestane Christus in Amerika wordt in alle zuiverheid en schoonheid gegeven. Toen de Heiland zich opmaakte om afscheid te nemen van zijn discipelen zei Hij: „Ziet, Ik heb u Mijn evangelie gegeven, en dit is het evangelie, dat Ik u heb gegeven, dat Ik in de wereld ben gekomen om de wil van Mijn Vader te doen, omdat Mijn Vader Mij heeft gezonden.

„En Mijn Vader heeft Mij gezonden opdat Ik aan het kruis zou worden verheven, en opdat Ik, nadat Ik aan het kruis was verheven, alle mensen tot Mij mocht trekken, en zoals Ik door de mensen was verheven, de mensen door de Vader zouden worden verheven om voor Mij te staan en volgens hun werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn –

„En het zal geschieden, dat een ieder, die zich bekeert en in Mijn naam wordt gedoopt, zal worden vervuld; en indien hij tot het einde toe volhardt, ziet, dan zal Ik hem schuldeloos houden voor Mijn Vader ten dage, dat Ik zal staan om de wereld te oordelen. . . .

„En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.

„Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie.” (3 Ne. 27:13–14, 16, 19–21.)

De zending van de opgestane Christus was niet voltooid met zijn verschijnen aan de mensen in het Heilige Land of aan de mensen in het oude Amerika.

Want het voorgaande wonder is dat Hij zich andermaal heeft geopenbaard aan mensen in onze tijd.

In afdeling 76 van de Leer en Verbonden vertelt de profeet Joseph Smith over het heerlijke visioen dat hij en Sydney Rigdon ontvingen: „En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is – dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en

dochteren zijn” (LV 76:22–24).

Welnu, wat betekent dat allemaal voor ons? Het betekent dat zoals Christus vandaag met een opgestaan lichaam leeft, ook wij dat zullen doen. Het betekent dat het leven een proeftijd is, die zal worden gevolgd door de dood, de opstanding en het oordeel.

In het Boek van Mormon, de hoeksteen van ons geloof, lezen wij, „dat de dood over het mensdom komt . . . niettemin werd de mens een tijdruimte toegestaan, waarin hij zich zou kunnen bekeren; daarom werd dit leven een proefstaat, een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten; een tijd om zich voor te bereiden voor die eindeloze staat, waarvan door ons is gesproken, die na de opstanding der doden komt . . . allen zullen opstaan . . . de geest en het lichaam zullen in hun volmaakte gedaante worden herenigd . . . ja, ieder lichaamsdeel en gewicht zal met zijn lichaam worden herenigd . . . en wij zullen voor de rechterstoel van Christus, de Zoon, en God, de Vader, en de Heilige Geest, Die één Eeuwige God zijn, worden geleid en gehoord om naar onze werken te worden geoordeeld, hetzij die goed of kwaad zijn.”

In het licht van onze sterfelijke proeftijd,

onze toekomstige opstanding, en ons uiteindelijk oordeel, moeten wij de vraag indachtig zijn die de opgestane Heer zijn discipelen stelde, zoals die in 3 Nephi van het Boek van Mormon is opgetekend.

Hij vroeg hun: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” En Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben” (3 Ne. 27:27).

Hij is ons Voorbeeld, onze Verlosser, onze Heer.

Ik getuig dat 3 Nephi een waar verslag is van het bezoek van de opgestane Christus aan het oude Amerika en dat het zijn leringen in hun zuivere waarheid bevat.

Ik getuig dat Jezus de Christus is, dat Hij nu aan het hoofd staat van zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

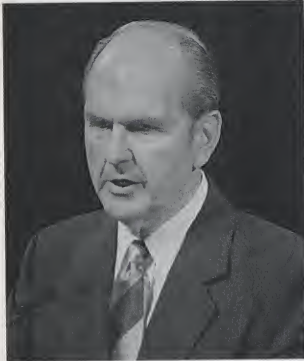
Ik getuig dat Hij in macht en grote heerlijkheid terug zal komen en dat Hij niets ongedaan zal laten dat voor ons eeuwig welzijn nodig is.

Ik bid dat wij immer het soort mensen zullen zijn dat Hij is en daardoor erop voorbereid zullen zijn Hem te ontmoeten en bij Hem te wonen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Leven na leven

Ouderling Russell M. Nelson
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Het getuigenis van duizenden uit vroegere tijden en uit deze tijd, bevestigt de waarheid dat de opgestane Jezus de Heiland van het mensdom is. Hij heeft een algemene opstanding bewerkstelligd.”

Het is mij een grote eer vandaag de president van de kerk, president Ezra Taft Benson, aan dit spreekgestoelte te mogen opvolgen. Ik steun hem als de levende profeet van God! Hij werd in 1943 tot apostel geordend, voordat ik zelfs maar met mijn studie medicijnen was begonnen. Nu is hij de oudste apostel op aarde, en het is een voorrecht mijn dankbaarheid voor de profeet en zijn leerzame, inspirerende boodschap te mogen uitspreken.

Hij heeft ons onderwezen over de bediening van de opgestane Heer aan de bewoners van het oude Amerika. Deze kostbare kennis, die opgetekend is in het Boek van Mormon, is van het allergrootste belang voor alle mensen. Ja, ook het Boek van Mormon is een getuige van Jezus Christus!

Terwijl president Benson ons toesprak, moest ik heel even denken aan een gesprek dat ik enige jaren geleden met een uitgever heb gehad. Hij was geïnteresseerd in het onderwerp van een mogelijke voortzetting van het leven na hetgeen wij kennen als de dood. De uitgever vroeg of ik misschien verhalen kon aanvoeren over patiënten die de dood dicht genoeg waren genaderd om iets van de andere kant te beleven, maar daarna

toch waren hersteld en hun verhaal hadden verteld. Daar hij was toegespitst op de belangstelling van het grote publiek in dit onderwerp, zou hij het boek de titel *Leven na leven* meegeven.

Bij het overwegen van zijn verzoek, schoten mij vele van zulke voorvallen te binnen, die mij in de loop der jaren in alle vertrouwen waren toegefluisterd. Maar die kwamen mij te heilig voor om wereldkundig te maken, vooral wanneer het ten bate van een commerciële onderneming was. En trouwens, welke geldigheid zouden op zichzelf staande verhalen over leven na leven hebben zonder het ondersteunende getuigenis van de betrokken personen zelf?

Mij leek een studie van goed gestaafde en van nauwkeurige getuigenverklaringen voorziene bewijzen van leven na leven logischer en overtuigender.

President Benson heeft zojuist gesproken over een van die verslagen die van onschatbare waarde is. De handelingen van de *levende* Christus in Amerika na zijn eigen opstanding *uit de dood*. Vele getuigen hebben op vele plaatsen de opgestane Heer gezien, zowel voor, tijdens als na het verslag waarover president Benson sprak.

Aan metgezellen in het heilige land

Voor zover wij weten, was de eerste sterveling die de opgestane Heer te zien kreeg Maria van Magdala (Joh. 20:16-17).

Nog een geboekstaafde verschijning van de opgestane Heer was aan nog andere vrouwen. Ooggetuigen van die gebeurtenis waren Maria (de moeder van Jakobus), Salome (de moeder van Jakobus en Johannes) (zie Marc. 16:1; Luc. 8:3), Johanna, Susanna en vele andere (zie Luc. 8:3).

Jezus verscheen aan Simon Petrus (zie 1 Kor. 15:5), de senior-apostel, die op dat moment de sleutels van het priesterschap op aarde droeg, zoals president Benson die nu draagt.

Later op diezelfde dag voegde de opgestane Heer zich bij Kleopas en, vermoedelijk,

Lucas, terwijl zij op weg waren naar Emmaüs. De Heiland at samen met hen (zie Luc. 24:30, 33).

Hij verscheen ook aan de apostelen in een bovenzaal. Hij toonde hun zijn handen en zijn voeten. „Zij reikten Hem een stuk van een gebakken vis toe. En Hij nam het en at het voor hun ogen” (Luc. 24:42-43).

Acht dagen nadat Hij aldus aan de apostelen was verschenen, kwam Jezus weer bij hen. Deze keer was ook de sceptische Tomas aanwezig (Joh. 20:26-28). Christus zei tegen hem: „Omdat gij Mij gezien hebt, hebt gij geloofd? Zalig zij, die niet gezien hebben en toch geloven” (Joh. 20:29).

Bij de zee van Tiberias verscheen Jezus aan zeven van de Twaalf, die de hele nacht hadden gevist zonder iets te vangen. De Meester zorgde ervoor dat hun netten met vis werden gevuld. Later ontving Petrus opdracht Gods kudde te weiden (zie Joh. 21:1-24).

De gelegenheid waarbij wellicht het grootste gezelschap in Palestina de opgestane Heer te zien kreeg, vond plaats op de berg bij het Meer van Galilea. Daar werd Hij gezien door meer dan vijfhonderd broeders tegelijk! (Zie 1 Kor. 15:6.)

Later nam de Meester de elf weer „naar de berg, waar Jezus hen bescheiden had”. Daar gaf Hij die oneindige opdracht aan zijn apostelen: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen” (Matt. 28:16, 19).

Vervolgens werd Jezus gezien door zijn eigen broer, Jakobus, die een van zijn bijzondere discipelen werd (zie 1 Kor. 15:7).

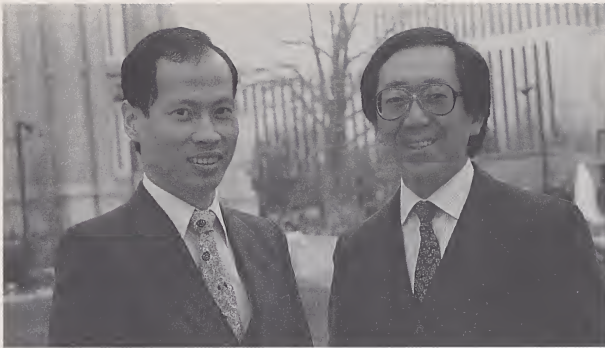
Paulus voegde eraan toe: „Maar het allerlaatst is Hij ook aan mij verschenen.” (1 Kor. 15:8; zie ook Hand. 9:4-5.)

Voor zijn hemelvaart vanaf de Olijfberg, nam Jezus afscheid van de leiders van zijn kerk in Azië en voorzegde: „Gij zult mijn getuigen zijn . . . tot het uiterste der aarde” (Hand. 1:8, zie ook Marc. 16:19; Luc. 24:50-51).

Toen Stefanus bij de stadspoort van Jeruzalem door stening de marteldood stierf, „sloeg (hij) de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods” (Hand. 7:55).

Aan de Nephieten

President Benson heeft ons zo welsprekend onderhouden over de bediening van de opgestane Heer aan de Nephieten die op het Amerikaanse halfronnd leefden. Hij vertelde ons dat minstens tweeduizend vijfhonderd zielen (zie 3 Ne. 17:25) daar zijn stem hoorden, de littekens van de nagels in zijn handen en voeten voelden en hun handen in zijn zij staken (zie 3 Ne. 11:7-17). Mijn hart vertelt mij dat velen van hen zijn voeten nat maakten met de tranen van hun vreug-

devolle aanbidding.

De nasterfelijke bediening van de Heer werd in andere sferen voortgezet.

Aan de doden

Jezus diende de doden in de geestenwereld (zie 3 Ne. 23:9–10). Petrus getuigde als volgt:

„Want daartoe is ook aan doden het evangelie gebracht, opdat zij wèl, naar de mens, wat het vlees aangaat, zouden geoordeeld worden, doch, naar God, wat de geest betreft, zouden leven.“ (1 Pet. 4:6, zie ook 1 Pet. 3:19–21.)

Ook Johannes leerde hierover:

„De doden zullen naar de stem van de Zoon van God horen, en die haar horen, zullen leven (zie Joh. 5:25).

In onze tijd zijn er verdere schriftuurlijke uitspraken ontvangen, die getuigen van de bediening van de levende Heer onder de doden (zie LV 138).

In het Boek van Mormon lezen wij dat Jezus de verloren stammen van het huis van Israël zou bezoeken om – naar wij aannemen – voor hen te doen wat Hij ook voor anderen had gedaan. (Zie 2 Ne. 29:13; 3 Ne. 17:4; 21:26.)

Aan de mensen van deze bedeling

Na welhaast 2000 jaar hebben nieuwe ooggetuigen van Jezus' opstanding hun getuigenis van deze alles overtreffende waarheid aan de reeds bestaande getuigenissen toegevoegd.

In 1820 bezochten God, de Vader, en zijn Zoon, de opgestane Heer, de profeet Joseph Smith (zie JS-G 17). Joseph zag Hen en hoorde hun stemmen.

Hij ontving een persoonlijk getuigenis van het goddelijke zoonschap van de Vader zelf. Joseph leerde: „De Vader heeft een lichaam

van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens“ (LV 130:22).

Twaalf jaar later openbaarde de Heiland zich opnieuw aan de profeet Joseph Smith en aan Sidney Rigdon. „Wij zagen Hem“, riepen zij uit, „namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is“ (LV 76:23).

Op 3 april 1836 – 151 jaar geleden – zag de profeet Joseph, samen met Oliver Cowdery, in de Kirtland-tempel de Meester nog een keer:

„Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan . . .

„Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova, zeggende:

„Ik ben de Eerste en de Laatste; Ik ben het, Die leeft; Ik ben het, Die werd gedood; Ik ben uw Voorspraak bij de Vader“ (LV 110:2–4).

Ja, de opstanding van Jezus Christus is een van de zorgvuldigst gedocumenteerde gebeurtenissen in de geschiedenis. Ik heb van veel van die verschijningen melding gemaakt, maar er zijn nog meer gevallen opgetekend.

Nog treffender is het feit dat zijn zending onder de mensen – de verzoening, de opstanding – ons allen het voorrecht biedt van verlossing van zonde en een heerlijke opstanding! Op de een of andere wonderbaarlijke wijze, die alleen door goddelijke wezens volledig te begrijpen is, is dit zijn werk en zijn heerlijkheid: „De onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen“ (Moz. 1:39).

Dit wordt jong en oud in de kerk door hun leerkrachten bijgebracht. De gevolgen zijn

soms grappig. Een leider vertelde mij het volgende verhaaltje:

Toen een kleine jongen op zekere dag na het jeugdwerk thuiskwam en zijn moeder hem vroeg wat hij geleerd, antwoordde hij: „Mam, mijn lerares heeft verteld dat ik vroeger stof was en dat ik later weer stof zal zijn. Is dat echt waar?

„Jawel.“ zei zijn moeder. „Er is een vers in de Schriften dat zegt 'Want stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren' (Gen. 3:19).“

De verbazing van het jochie was groot! De volgende ochtend, toen hij zich klaarmaakte om naar school te gaan, moest hij onder zijn bed kruipen om zijn schoenen te pakken. En wat zag hij daar? De nodige stofvlokken. Een en al verwondering rende hij naar zijn moeder toe en zei: „O, Mam, er ligt iemand onder mijn bed, maar ik weet niet of-ie komt of gaat.“

De aard van de opstanding

Jawel, samenstellingen die zijn ontleend aan stof – de elementen van de aarde – zijn samengevoegd om iedere levende cel van ons lichaam te vormen. Het wonder van de opstanding wordt in eerste instantie slechts geëvenaard door het wonder van onze schepping.

Niemand weet precies hoe twee kiemcellen zich tot één verenigen. Evenmin weten wij hoe die ene cel zich verenigvaardig en verdeeld om andere cellen te vormen – waarvan sommige ogen worden die zien, oren die horen, en vingers die de heerlijke dingen om ons heen kunnen voelen. Iedere cel bevat chromosomen met duizenden genen, waardoor op chemische wijze de identiteit en onafhankelijkheid van elk individu wordt verzekerd. Ons lichaam wordt voortdurend herbouwd volgens een genetisch recept dat uniek het onze is. Iedere keer dat wij in bad gaan, verliezen we niet alleen vuil, maar ook dode en stervende cellen, die steeds door nieuwe worden vervangen. Dit proces van regeneratie en vernieuwing is slechts een voorloper van het beloofde fenomeen en toekomstige feit van onze opstanding.

„Als een mens sterft, zou hij herleven?“ vroeg Job (Job 14:14). Een en al geloof gaf hij het antwoord op zijn eigen vraag:

„Maar ik weet: mijn Losser leeft en ten laatste zal Hij op het stof optreden. Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen“ (Job 19:25–26).

Bij onze opstanding zullen wij ons onsterfelijk lichaam opnemen. Lichamen die nu verouderen, aftakelen en vergaan, zullen niet langer aan het degeneratieproces onderhevig zijn. „Dit sterfelijke moet onsterfel-

lijkheid aandoen" (1 Kor. 15:53).

Deze grote macht tot opstanding van het priesterschap berust bij de Heer van deze wereld. Hij leerde: „Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde" (Matt. 28:18). Hoewel Hij zijn Vader in het elfde uur om hulp smeekte, werd de uiteindelijke zege over de dood door de Zoon verdiend. Zijn woorden luiden:

„Hierom heeft Mij de Vader lief, omdat Ik mijn leven afleg om het weder te nemen.

„Niemand ontleent het Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen" (Joh. 10:17-18).

Op subtiële wijze verkondigde Hij deze macht toen Hij tegen de joden zei:

„Breekt deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijnen... Maar Hij sprak van de tempel zijns lichaams" (Joh. 2:19-21).

De sleutels van de opstanding berusten veilig bij onze Heer en Meester. Hij zei:

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven" (Joh. 11:25-26).

Gehoorzaamheid aan Gods geboden is echter een vereiste wil men opstaan met een celestiaal lichaam. De wetten die tot celestiale heerlijkheid voeren, zullen op deze conferentie worden besproken. Aan ons de uitdaging ze te leren kennen en ons eraan te houden.

Ik dank God voor zijn Zoon, Jezus Christus, voor diens zending in de sterfelijkheid en voor diens bediening als opgestane Heer. Hij bewerkstelligde zijn eigen opstanding. Het getuigenis van duizenden uit vroegere tijden en uit deze tijd, bevestigt de waarheid dat de opgestane Jezus de Heiland van het mensdom is. Hij heeft een algemene opstanding bewerkstelligd. „Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden." (1 Kor. 15:22; zie ook Mos. 3:16.)

Zijn offer en zijn heerlijkheid verzekeren ons dat „de geest en het lichaam opnieuw in hun volmaakte gedaante zullen worden herenigd; zowel ledematen als gewrichten zullen tot hun eigen vorm worden hersteld, zoals wij heden zijn" (Zie Alma 11:43).

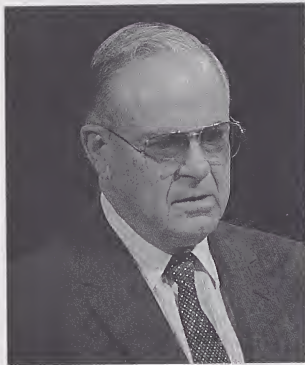
Dankbaar en stellig bevestig ik dat er voor ieder van ons leven na leven is, eerst in de geestenwereld en vervolgens in de opstanding. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus zijn Zoon is. Hij is de opstanding en het leven. Hij leeft. Hij is mijn Meester. Ik ben zijn dienstknecht. Ik heb Hem lief met mijn gehele hart en ik getuig van Hem in zijn heilige naam, de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat het betekent een heilige te zijn

Ouderling Wm. Grant Bangerter

Van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Een heilige is iemand die Christus in heiligheid en toewijding volgt en zich daarbij richt op het eeuwige leven."

Goedemorgen broeders en zusters, ik wil graag spreken over wat het betekent een heilige te zijn.

Sommige mensen noemen ons mormonen, anderen noemen ons een sekte of een cultus. Wij zelf noemen ons heiligen. Wat geven deze benamingen aan?

Een mormoon kan iedereen zijn die lid is van de kerk.

Een sekte is een groep mensen die bepaalde beginselen of leerstellingen aanhangt. De eerste volgelingen van de Heiland werden een sekte genoemd.

Een cultus wordt omschreven als een bepaald vereringssysteem van iemand.

Een heilige is iemand die Christus in heiligheid en toewijding volgt en zich daarbij richt op het eeuwige leven.

In het juiste licht bezien is er niets verkeerd aan een van deze benamingen. Wanneer men ze aanwendt om de spot te drijven of te beschimpen, kunnen ze alle krenkend worden opgevat.

Vele kerkleden ergeren zich eraan wanneer men geconfronteerd wordt met deze termen. Iemand uitschelden om de spot met

hem te drijven of te beledigen is niet alleen al oud maar ook heel kinderachtig. Kinderen reageren meestal waarheidsgetrouw: „Stokken en stenen zullen mijn boten breken, maar schelden doet geen zeer."

Het is niet zo belangrijk hoe rauwe mensen deze kerk en haar leden noemen. Schelden is een eeuwenoud tijdverdrijf voor de mensen die beweren godsdienstig te zijn. De woorden ketter, godslasteraar, dweper, jood, hypocriet en heiden zijn alle eens in zwang geweest.

Waar het echt op aankomt is wat we zelf geloven, wat we doen, en nog belangrijker, wat we zijn. „Bent u een wedergeboren christen?" Tja, in de zin zoals anderen erover denken misschien niet, dat wil zeggen, als de frase betekent, dat het enige dat we hoeven te doen om zalig te worden het „belijden van Christus" is. Wordt deze vraag echter in letterlijke en leerstellige zin bedoeld, dan kunt u een positief antwoord overwegen.

Broeder Carman Bria, een buur van ons die eerst tot een andere kerk behoorde, was sociaal werker in een gevangenis.

Een jonge gedetineerde kreeg interesse voor het evangelie. Zijn vader, een geestelijke in een andere kerk, bezocht de jongen en was meer van streek door het feit dat zijn zoon de mormoonse leer bestudeerde dan dat hij in de gevangenis zat.

Onze zending benaderde de vader en vroeg waarom hij zo teerneergelagen was. De vader antwoordde: „U bent niet gered."

„Waarom zegt u dat?" vroeg broeder Bria. „U heeft Christus niet aanvaard als uw Heiland," zei de vader. „U bent niet wedergeboren in Christus."

Broeder Bria antwoordde daarop: „Meneer, laat me het u uitleggen. Wellicht zeggen we het niet zoals u dat doet, maar we geloven zeer zeker in een letterlijke zaligheid door Jezus Christus. We hebben Hem aanvaard als onze Heiland. Wij hebben zijn naam op ons genomen en we zijn wederge-

boren in Christus."

Zoals Paulus het zei: „Wij zijn dan met Hem begraven door de *doop* in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen" (Rom. 6:4).

Kerkleden behoren te weten, dat zij wedergeboren zijn, „door God . . . verlost", zoals de profeet Alma zei, „om onder de deelgenoten der eerste opstanding te worden gerekend, opdat zij het eeuwige leven moogt hebben" (Mos. 18:9).

Koning Benjamin zei: „En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn zonen en Zijn dochteren; want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij Zijn zonen en Zijn dochteren geworden" (Mos. 5:7).

Als we dan begrijpen dat we wedergeboren zijn, omdat we de naam van Christus op ons hebben genomen, blijft de grote vraag: Gedragen we ons ernaar?

Een heilige is iemand die Christus in heiligheid en toewijding volgt. Dit is de verplichting van een heilige der laatste dagen.

Nog een vraag: Zijn we volmaakt? In antwoord op deze vraag herhaal ik het verhaal van een spreker die aan de vergadering vroeg: „Willen de volmaakte mensen opstaan, alstublieft." Er stond iemand op en de spreker vroeg hem: „Meneer, denkt u werkelijk dat u volmaakt bent?"

Waarop de man zei: „O nee, ik sta niet voor mezelf op. Ik sta op voor de eerste man van mijn vrouw."

Er zijn weinig kerkleden die beweren volmaakt te zijn, hoewel het wel ons doel behoort te zijn. Wat we doen is in geloof en toewijding naar volmaaktheid streven om het eeuwige leven te kunnen beërven.

We kunnen op vele manieren onvolmaakt zijn. Na een lange toespraak waarin hij veel aanmoediging gaf, zei koning Benjamin: „En ten slotte kan ik u niet alle manieren vertellen, waarop gij zonde kunt begaan; want er zijn verschillende wegen en wijzen, ja, zoveel, dat ik ze niet kan tellen. Maar dit kan ik u wel zeggen, dat indien gij *uzelf* en *uw gedachten* en *uw woorden* en *uw daden* niet bewaakt, en de geboden van God niet onderhoudt en niet volhardt in het geloof in hetgeen gij hebt gehoord over de komst van onze Here, zelfs tot aan het einde van uw leven, gij dan moet omkomen. En nu, o mens, bedenkt dit en komt niet om." (Mos. 4:29–30; cursivering toegevoegd.)

De vele onvolmaaktheden die ons dagelijks leven kenmerken vereisen van ons dat wij een bekeerlijk alsook een bekeerd volk

zijn. Wij behoren acht te slaan op zowel de tedere aanmoediging als de donderpreek.

Aan het eind van de oktoberconferentie in 1975 zei president Kimball: „Terwijl ik hier zat, ben ik tot de slotsom gekomen dat er vele, vele gebieden in mijn leven zijn waarop ik mij kan vervolmaken. Ik heb ze in gedachten op een rijtje gezet en ga daarmee aan het werk zo gauw deze conferentie voorbij is." (Conference Report, oktober 1975, blz. 164.)

Dit sterfelijk deel van ons eeuwige leven is dus een proeftijd. Wij verlangden naar deze ervaring voordat we geboren werden. Nu zitten we er middenin. „En wij zullen hen hiermee beproeven", zei de Heer, „om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden" (Abr. 3:25).

Vele heiligen over de wereld doen het heel goed. Zij nemen hun proeftijd serieus. Zij hebben een gelukkig, rechtvaardig thuis gevestigd. Hun kinderen groeien op in, „de lering en vermaning van de Heer" (Enos 1). Hun herkenningmelodie is „Elk ziet schoonheid in het rond". Zij richten zich op de gezinsavond, liefde voor de Schriften, omgang in de vergaderingen met hun broeders en zusters, het betalen van hun tiende, het verbeteren van de maatschappelijke positie en het doen van zendingswerk, waarbij zij standvastig naar de tempel kijken.

Dit is nogal wat anders dan het „belijden van Christus" als de enige vereiste voor het eeuwige leven. *Heiligen* vatten de gelijkenis

van het oordeel in het 25ste hoofdstuk van Matteüs letterlijk op. Zij bekommeren zich om elkaar en de armen en verdrukten. Aldus kunnen zij aan de rechterhand Gods gevonden worden. Ongeacht wie u bent en wat u denkt, God heeft bepaalde eisen gesteld om tot Hem te kunnen terugkeren. „Aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven . . . en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden" (Abr. 3:26).

Heiligen doen meer dan de vereiste rechtvaardige levenswandel om de verbonden te kunnen aangaan en de verordeningen van het evangelie te kunnen ontvangen. Deze worden onderwezen en bediend door zijn geautoriseerde dienstknechten door de macht van het heilige priesterschap. De verordeningen en verbonden behoren tot *dit* priesterschap. Behalve de doop, zonder welke de Heer zei dat we „het koninkrijk Gods niet binnengaan" (Joh. 3:5), zijn er nog meer gaven en zegeningen die wij ontvangen in de tempel. Daar gaan we een plechtig verbond aan met God. Door het priesterschap ontvangen wij de verordeningen die ons leiden tot de voorhang, opdat wij zijn tegenwoordigheid kunnen ingaan.

Natuurlijk worden we door verordeningen alleen geen heiligen. Door onze handelingen worden we dat, maar zelfs heiligen hebben niet de macht in Gods tegenwoor-

digheid terug te keren zonder Christus' goddelijke verzoening. Dat is de reden dat we verbonden aangaan.

Als ons perspectief in deze tweede staat aards of eeuwig? President Spencer W. Kimball, toen nog een lid van het Quorum der Twaalf, vestigde in 1968 onze aandacht op het volgende: „Op een dag”, zo zei hij, „nam een vriend me mee naar zijn boerderij. Hij opende het portier van zijn nieuwe, grote auto, stapte in en zei trots: 'Wat vind je van mijn nieuwe auto?' We reden heel comfortabel naar een schitterend landhuis en hij zei, niet zonder trots: 'Dit is mijn huis.'

„Hij reed naar een grazige heuvel. De zonging net onder achter de heuvels. Hij bekeek zijn uitgestrekte domein.

„Met een breed gebaar pochte hij: 'Van die bomen tot het meer, van die rotswand tot mijn huis, en alles wat daar tussen ligt – dat alles is van mij.

„Ik heb hem zien sterven,” zei president Kimball, „tussen zijn luxueuze meubilair in zijn prachtige woning. Hij had een landgoed bezeten. Ik sprak op zijn begrafenis, en ik volgde de stoet . . . naar zijn laatste rustplaats, een kleine rechthoekige plek met de lengte van een lange man, de breedte van een zware.

„Gisteren reed ik voorbij hetzelfde landgoed, geel van het graan, groen van de alfalfa, wit van de katoen, zich schijnbaar onbewust van de man die het eens geclaimd had.” (Improvement Era, juni 1968, blz. 81-82.)

De aarde is van de Heer. Wij zijn slechts rentmeesters. Sommigen die het verbond zijn aangaan nemen dit niet ernstig. Zij hebben de doop ondergaan als formaliteit, niet als verbond en zij komen nauwelijks tot de avondmaaltafel. De heiligen nemen het ernstig. De verordeningen van het priesterschap en de verbonden die we in de tempel aangaan, richten ons op het toegewijde leven dat God verwacht van hen die de naam van Christus op zich genomen hebben.

President Ezra Taft Benson onderwees in 1984 in Logan, dat Adam en zijn nageslacht werd geboden „de orde van de Zoon van God aan te gaan. De orde van de Zoon van God aan te gaan,” zei hij, „is het equivalent voor het ontvangen van de volheid van het Melchizedeks priesterschap, die alleen maar verkregen kan worden in het huis des Heren.” (De Ster, april 1986, blz. 4.)

„Want zonder dit kan niemand het aangezicht van God, de Vader, zien en leven” (LV 84:22).

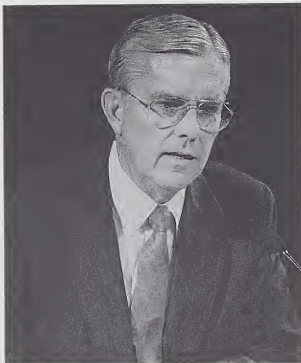
Het is mijn gebed, dat de heiligen dit priesterschap zullen aanvaarden, zijn verordeningen ontvangen en de verbonden onderhouden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De balans van het leven

Ouderling Russell M. Ballard

Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Ik geloof, echter, dat als we ons op een aantal beginselen concentreren, we beter in staat zijn aan de vele vereisten van het leven te voldoen.”

Mijn geliefde broeders en zusters, sinds de vorige algemene conferentie heb ik de macht van priesterschapszegens en die van het geloof en de gebeden van de kerkleden in mijn eigen leven ervaren. Jarenlang heb ik andere mensen zegens gegeven; ik heb voor hun welzijn gevat en gebeden en mijn geloof voor hun herstel geoefend. Onlangs, toen ik ernstig ziek was, ontving ik een dergelijk geloof, dergelijke gebeden en zegens. Ik dank u, broeders en zusters, dat u voor mij hebt gebeden.

Een collega van mij zei dat er iets goeds uit deze ziekte zou voortkomen. Hij zei dat het soms goed is om tegenstand te ontmoeten, vooral als het zelfonderzoek teweeg brengt, hetgeen ons in staat stelt ons leven frank en vrij te beoordelen. En dat heb ik gedaan.

's Avonds voor mijn operatie, spraken de artsen over de mogelijkheid van kanker. Nadat zij mij alleen hadden gelaten, dacht ik na over mijn familie en mijn bediening. Ik vond troost in de evangelieverordeningen die mij, bij getrouwheid, aan mijn familie binden.

Ik besefte dat ik een aantal prioriteiten opnieuw diende te rangschikken, opdat ik de dingen die het meest voor mij betekenden,

zou kunnen volbrengen.

Soms hebben we een persoonlijke crisis nodig om dat wat we werkelijk koesteren, in onze gedachten te versterken. De Schriften staan vol voorbeelden van mensen die een crisis moesten doorstaan voordat zij ontdekten hoe zij God en hun naasten beter konden dienen. Misschien ontdekt u ook, door zelfonderzoek en door moedigheid de prioriteiten in uw leven op een rij te zetten, de noodzaak van een betere balans tussen uw prioriteiten.

Wij allen moeten onszelf frank en vrij onderzoeken, om tot een beter bewustzijn te komen wie en wat we willen worden.

Zoals de meesten van u zullen weten, valt het niet altijd mee om aan alle ingewikkelde uitdagingen van het dagelijkse leven het hoofd te bieden. Dit kan de balans en de harmonie waarnaar wij op zoek zijn verstoren. Veel mensen van goede wil, doen erg hun best om de balans in evenwicht te houden, maar voelen zich soms overstelpt.

Een moeder van vier kleine kinderen zei eens:

„Er is totaal geen evenwicht in mijn leven. Ik word volledig door de opvoeding van mijn kinderen in beslag genomen. Ik heb nauwelijks tijd om aan iets anders te denken.”

Een jonge vader die de druk van het kostwinnerschap voelde, zei:

„Mijn nieuwe baan neemt al mijn tijd in beslag. Ik ben mij ervan bewust dat ik mijn gezin en mijn werk in de kerk verwaarloos, maar als ik nog een jaar zo door ga, zal ik voldoende verdienen, dan zal alles weer tot rust komen.”

Een tiener liet zich uit met:

„We horen zoveel verschillende standpunten dat het moeilijk is om altijd het goede van het kwade te onderscheiden.”

Hoe vaak hebben we dit niet gehoord:

„Niemand weet beter dan ikzelf hoe belangrijk lichaamsbeweging is; ik heb er alleen geen tijd voor.”

Een alleenstaande ouder verzuchtte:

„Het is bijna onmogelijk om mijn huis en

gezin goed te bestieren. Soms denk ik dat de wereld teveel van me verwacht en dat ik, ongeacht hoe hard ik ook werk, nooit aan al die verwachtingen zal voldoen."

Een andere moeder van vier kinderen merkte op: „Mijn strijd vindt plaats tussen een gevoel van eigenwaarde en zelfvertrouwen enerzijds en schuldgevoelens, depressie en teleurstellingen anderzijds, omdat ik niet alles doe wat vereist wordt om het celestiale koninkrijk te bereiken."

Broeders en zusters, van tijd tot tijd voeren we allemaal die strijd. Het zijn gewone, menselijke ervaringen.

Veel mensen moeten het hoofd bieden aan hoge verwachtingen, verantwoordelijkheid in het ouderschap, het gezin, het dagelijks werk, de kerk en de maatschappij. Het kan een wezenlijk probleem worden om dit alles in balans te houden.

Van tijd tot tijd terugblikken op de verbonden die we met de Heer hebben gesloten, zal ons helpen met onze prioriteiten en het evenwicht brengen in ons leven. Zo'n terugblik zal ons helpen ontdekken op welk gebied we ons moeten bekeren, om ons ervan te verzekeren dat we de beloften die met onze verbonden en heilige verordeningen gepaard gaan, waardig zijn. Het vraagt goede planning en weloverwogen moedig doorzetten om onze zaligheid te bewerkstelligen.

Ik heb een paar adviezen die, naar ik hoop, waardevol zullen zijn voor hen die proberen de vereisten van het leven in evenwicht te houden.

Het zijn eenvoudige adviezen, die, als we niet voorzichtig zijn, gemakkelijk over het hoofd worden gezien. U zult een sterke toewijding en discipline moeten hebben om ze toe te passen.

Ten eerste: Denk over uw leven na en stel prioriteiten. Neem regelmatig de tijd om diep na te denken over het doel wat u nastreeft en wat u moet doen om daar te komen. Christus, ons voorbeeld, " . . . trok zich terug in de eenzame plaatsen om te bidden" (Luc. 5:16). Ook wij moeten ons zo nu en dan, met als de Heiland, geestelijk vernieuwen. Schrijf elke morgen weer op wat u die dag wilt bereiken. Houd bij het opstellen van dat schema vooral de heilige verbonden voor ogen die u met de Heer hebt gesloten.

Ten tweede: Stel doelen op korte termijn, die u kunt bereiken. Stel goed gebalanceerde doelen: niet teveel en niet te weinig, niet te hoog en niet te laag. Schrijf die doelen op en werk ze in volgorde van belangrijkheid af. Bij het stellen van doelen moeten we om goddelijke leiding bidden.

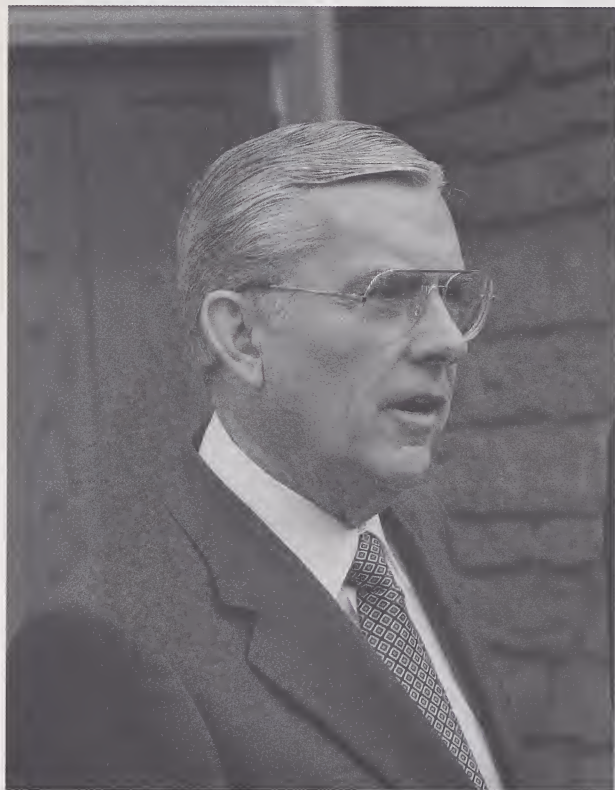
U herinnert zich misschien dat Alma een engel wilde zijn, zodat hij " . . . mocht spreken als met de bazuin Gods . . . die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen" (Alma 29:1). Daarna zei hij, „Doch ziet, ik ben een mens, en zondig in mijn wens; want ik zou tevreden moeten zijn met de dingen, die de Here mij heeft toebedeeld . . . waarom zou ik dan meer verlangen dan het werk te volbrengen, waartoe ik ben geroepen?" (Alma 29:3, 6.)

Ten derde: Iedereen moet het hoofd bieden aan financiële uitdagingen. Beheers, door verstandige budgettering, uw werkelijke behoeften en weeg ze regelmatig af tegen de vele verlangens in uw leven. Veel te veel mensen hebben zich teveel schulden op de hals gehaald. Wees voorzichtig met al die aantrekkelijke aanbiedingen om geld te lenen. Het is veel makkelijker om geld te lenen dan het terug te betalen. Er bestaan geen sluiptwegen naar financiële zekerheid. Er bestaan geen daadwerkelijke methoden om snel rijk te worden. Waarschijnlijk heeft niemand het beginsel van evenwicht in het leven harder nodig dan zij die gedreven worden om de „dingen" van de wereld te vergaren.

Vertrouw uw geld niet aan anderen toe zonder een grondige waardebeoordeling van iedere voorgestelde investering. Onze mensen hebben al veel teveel geld verloren door hun middelen aan anderen toe te vertrouwen. Ik geloof dat we nooit evenwicht in ons leven zullen vinden als we onze financiën niet volledig onder controle hebben.

De profeet Jakob zei tegen zijn volk:

„Geef daarom geen geld uit voor hetgeen van geen waarde is; noch werkt voor iets, dat niet bevredigt. Hoor aandachtig naar mij en gedenkt de woorden, die ik heb gesproken; en komt tot de Heilige Israëls, en vergast u aan hetgeen niet kan vergaan, noch bederven; en laat uw ziel zich in de

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen.

edelste spijzen verlustigen" (2 Ne. 9:51). Tenslotte, denk eraan om altijd een volledige diene te betalen.

Ten vierde: Zorg voor een goede relatie met uw levenspartner, kinderen, familie en vrienden. Zij zullen u helpen uw leven in evenwicht te houden. Tijdens een onderzoek dat kortgeleden door de kerk in de Verenigde Staten werd gehouden, werd volwassenen gevraagd een tijdstip aan te geven waarop zij erg gelukkig waren en die ervaring te beschrijven. Men werd ook gevraagd een moment te beschrijven waarop zij erg ongelukkig waren. Voor de meeste mensen was hetgeen hen het meest gelukkig of ongelukkig maakte hun persoonlijke relatie met anderen. Veel minder belangrijk was hun gezondheid, werk, geld en andere materiële zaken. Bouw met uw familie en vrienden relaties op door open en eerlijke communicatie.

Huwelijk en familiebanden kunnen in goede staat worden gehouden door liefdevolle en bedachtzame communicatie. Denk eraan dat een knipoog, een knijp of een aanraking vaak meer zegt dan woorden. Gevoel voor humor en goed luisteren zijn ook wezenlijke onderdelen van goede communicatie.

Ten vijfde: Bestudeer de Schriften. Zij vormen de beste bronnen die we hebben om in contact te blijven met de Geest des Heren. Een manier waarop ik mijn zekere kennis dat Jezus de Christus is, heb verkregen, is door het bestuderen van de Schriften. President Benson heeft de leden opgeroepen om van het bestuderen van het Boek van Mormon een dagelijks gewoonte en een levenslange bezigheid te maken. Het advies van de apostel Paulus aan Timoteüs is een goede raad voor een ieder van ons. Hij schreef: „Van kindsbeen af kent gij de heilige Schriften, die u wijs kunnen maken tot za-

ligheid door het geloof in Christus Jezus. Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeren in de gerechtigheid" (2 Tim. 3:15–16).

Ten zesde: Veel mensen, waaronder ook ik, hebben moeite om tijd te vinden voor voldoende rust, lichaamsbeweging en ontspanning. Dan moeten wij in ons dagelijks schema tijd vrij maken, willen we een gezond en evenwichtig leven genieten. Een goed voorkomen verhoogt waardigheid en zelfrespect.

Ten zevende: De profeten hebben ons herhaaldelijk onderwezen dat de gezinsleden elkaar het evangelie moeten onderwijzen, bij voorkeur op de wekelijkse gezinsavond. Als we niet erg voorzichtig zijn, kan deze bijeenkomst langzaam verwateren. We moeten deze bijzondere gelegenheid niet voorbij laten gaan, om elkaar „de leer van het koninkrijk" (LV 88:77) te onderwijzen, die onze gezinnen naar het eeuwige leven zullen leiden.

De satan probeert altijd ons getuigenis te vernietigen. Maar hij heeft, als wij het evangelie bestuderen en de geboden naleven, niet de macht ons boven onze krachten te verleden of in verarring te brengen.

Mijn laatste advies is om vaak individueel en met het gezin te bidden. Ouders moeten de discipline opbrengen om hun kinderen te leiden en te motiveren om geregeld in gezinsgebed samen te komen. Onze jeugd kan dagelijks de juiste beslissingen nemen door voortdurend oprecht gebed.

De profeet Alma vatte het belang van het gebed met de volgende woorden samen: „Maar dat gij u zoudt vernederen voor de Here en Zijn heilige naam aanroepen en voortdurend waken en bidden, opdat gij niet moogt worden verzocht boven hetgeen gij kunt verdragen, en aldus door de Heilige

Geest worden geleid, en nederig wordt, ootmoedig, onderworpen, geduldig, vol liefde en alle lankmoedigheid" (Alma 13:28). Ik heb de ervaring dat als ik geestelijk ben afgestemd, ik in mijn leven alles veel makkelijker in balans kan brengen.

Ik realiseer me, broeders en zusters, dat er nog ander suggesties kunnen worden toegevoegd. Ik geloof, echter, dat als we ons op een aantal beginselen concentreren, we beter in staat zijn aan de vele vereisten van het leven te voldoen. Denk eraan dat teveel van iets in ons leven ons uit balans kan brengen, terwijl te weinig van de belangrijke dingen in het leven hetzelfde resultaat oplevert. Koning Benjamin gaf de raad „... dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden" (Mos. 4:27).

Vaak kan een gebrek aan duidelijke leiding en doelstellingen, onze tijd en energie verspillen en bijdragen aan een onevenwichtig leven. Een leven dat uit balans raakt, is net als de band van een auto die gebalanceerd moet worden. Het maakt het rijden met de auto onbepaald en onveilig. Banden die goed gebalanceerd zijn, zorgen voor een gelijkmatige en comfortabele reis. Zo is het ook in het leven, de reis door de sterfelijkheid kan gelijkmatiger verlopen, als we ernaar streven in balans te blijven. Ons uiteindelijke doel dient „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven" (Moz. 1:39) te zijn.

Met dit doel voor ogen zouden we die dingen uit ons leven moeten verbannen die onze gedachten, gevoelens en energie in beslag nemen, zonder bij te dragen aan het bereiken van dat doel.

Nu nog een woord tot de leiders in de kerk. Zorg ervoor dat de dingen die u van de leden vraagt, hen zullen helpen het eeuwige leven te bereiken. Als kerkleden in staat moeten zijn hun leven in evenwicht te houden, moeten de leiders zich ervan overtuigen dat zij niet zoveel van hen vragen dat zij geen tijd hebben om hun individuele en familie doelen te bereiken.

Nog niet zo lang geleden zei een van mijn kinderen: „Papa, soms vraag ik mij af of ik het ooit zal bereiken." Het antwoord dat ik haar gaf is hetzelfde als ik u graag wil geven, als u dergelijke gevoelens hebt gehad. Doe iedere dag weer uw uiterste best. Doe de fundamentele dingen, dan zal uw leven, voordat u er erg in hebt, vervuld zijn van geestelijk begrip waardoor u de bevestiging zult ontvangen dat uw Hemelse Vader van u houdt. Als iemand dit weet, zal zijn leven zinvoller zijn, waardoor het gemakkelijker is in balans te blijven.

Leef ieder dag met vreugde in uw hart, broeders en zusters. Ik getuig nederig tot u dat het leven prachtig kan zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ben ik een „levend” lid?

President Howard W. Hunter
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„De vraag die wij nog moeten beantwoorden is: Ben ik werkelijk toegewijd, een waar en levend lid?”

Op een kritisch moment in de slag bij Waterloo, toen alles afhing van de standvastigheid van de manschap, meldde een verontruste koerier zich bij de Hertog van Wellington met de boodschap dat, tenzij de manschappen onmiddellijk meer steun ontvingen of werden teruggetrokken, zij onherroepelijk moesten zwichten voor de op handen zijnde aanval van de Fransen. De hertog antwoordde: „Houd stand!”

„Maar dan komen we om!” protesteerde de officier.

„Houd stand!” herhaalde de ijzeren hertog.

„U zult ons daar aantreffen!” antwoordde de koerier terwijl hij wegaloppeerde.

En natuurlijk zegevierden de Engelsen die dag, dankzij hun trouw en vastberadenheid.

In deze tijd wordt er een andere strijd gestreden, die nog veel belangrijker is. Het is een strijd om de ziel van de mens. Ook hierbij is winnen of verliezen afhankelijk van de standvastigheid van de manschap. De klarenstoot van de leider is boven het hevige artillerievuur van de aartsvijand uit te horen: „Houd stand! Wees trouw!”

Broeders en zusters, ik ben dankbaar dat

de meesten die naar mij luisteren standhouden en trouw zijn aan het koninkrijk van God. Zoals gezegd werd van Helamans jonge strijders: „Zij staan in de vrijheid, waarmee God hen heeft vrijgemaakt; en zij zijn nauwgezet om de Here, hun God, van dag tot dag te gedenken; ja, voortdurend onderhouden zij Zijn inzettingen, Zijn wetten en Zijn geboden; en hun geloof in de profetieën van hetgeen te komen staat is sterk” (Alma 58:40). Ik bedoel daarmee de leden van de kerk die in de rustige gang van hun dagelijks bestaan trouw zijn aan hun christelijke overtuigingen.

Tijdens een conferentie van de kerk, die op 1 november 1831 te Hiram in Ohio plaatsvond, openbaarde de Heer in het voorwoord van de Leer en Verbonden, dat dit „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” is. En Hij voegde eraan toe: „... Waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk” (LV 1:30). Dit behoort bij ons te voeren tot een vraag die van eeuwig belang is: Wij weten dat dit, qua instelling, de ware en levende kerk is, maar ben ik een waar en levend lid?

Deze vraag lijkt misschien op een napraten van de Heer toen Hij zei dat dit de ware en levende kerk is. Maar wanneer ik vraag „Ben ik een waar en levend lid?” bedoel ik, ben ik het nakomen van de verbonden die ik met de Heer gesloten heb volledig toegeedaan? Ben ik voor honderd procent toegewijd aan het naleven van het evangelie en aan het doen van het woord, en niet alleen het horen? Leef ik volgens mijn godsdienst? Zal ik trouw blijven? Houd ik dagelijks stand tegen de verleidingen van de satan? Hij tracht ons onze weg te laten kwijtraken in een storm van spot en een vloedgolf van drogedreuen. Wij kunnen echter zegeviëren door gehoor te geven aan die innerlijkste stem die ons toeroept: „Houd stand!”

De vraag „Ben ik een levend lid?” positief beantwoorden, bevestigt ons vastberadenheid. Het betekent dat wij God en onze naasten nu en altijd zullen liefhebben gelijk onszelf. Het betekent dat onze daden zullen

weerspiegelen wie wij zijn en wat wij geloven. Het betekent dat wij doordeweekse christenen zijn, die zich gedragen zoals Christus wil dat zij zich gedragen.

Levende leden zijn zij die streven naar totale toegewijding. Zij zijn de vermaning in-dachtig van Nephi, die schreef:

„En nu, mijn geliefde broeders, nadat gij dit enge en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiernede alles is gedaan? Ziet, ik zeg u: Neen, want gij waart niet zo ver gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.

„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus’ woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.” (2 Ne. 31:19–20.)

Levende leden zijn zich bewust van hun plicht om voorwaarts te streven. Als eerste stap van hun levende reis laten zij zich dopen, hetgeen een teken is voor God, engelen en de hemel dat zij Gods wil zullen doen. Wij verwelkomen in het bijzondere diegenen onder u, waar ook ter wereld, die deze verbonden in de afgelopen tijd hebben gesloten. Wij betuigen u onze liefde en willen u laten weten hoe groot onze belangstelling is voor u en voor alle leden, waar zij zich ook mogen bevinden. Wij heten u welkom in de broeder- en zusterschap van de heiligen der laatste dagen. Het woord „heiligen” betekent niet dat wij volmaakt zijn. Wat het wel betekent, is dat wij er allemaal naar streven, dat wij allemaal dienen, en allemaal beloven standvastig te blijven in het geloof.

Een levend lid dwaalt nooit af van zijn voorgenomen pad. Op zekere dag kwam er iemand bij de Heiland, die tegen Hem zei: „Ik zal U volgen, Here, maar laat mij eerst afscheid nemen van mijn huisgenoten.

„Maar Jezus zeide (to hem): Niemand, die de hand aan de ploeg slaat en niet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods” (Luc. 9:61–62).

Om een rechte voor te kunnen trekken, moet de ploeger zijn ogen op een vast punt vóór hem gevestigd houden. Dat is wat hem op zijn juiste koers houdt. Mocht hij echter omkijken om te zien waar hij geweest is, dan nemen zijn kansen om af te dwalen toe. Het gevolg is kromme en onregelmatige voren. Wij nodige de nieuwe leden onder u uit om uw aandacht op uw nieuwe doel te vestigen en nooit om te kijken naar uw vroegere problemen of overtredingen, behalve om u te bepalen bij uw groei en uw eigenwaarde en de zegeningen die u van God ontvangt.

Wanneer onze krachten op de weg vóór ons en niet op de weg achter ons zijn gericht – op het eeuwige leven en de vreugde van verlossing – zullen wij dat doel stellig bereiken.

Levende leden letten op de Geest, die het innerlijke leven bezielt. Zij streven voortdurend naar zijn leiding. Zij bidden om kracht en overwinnen moeilijkheden. Hun hart is niet gesteld op de wereldse dingen, maar op het oneindige. Geestelijke vernieuwing wordt niet opgeofferd voor lichamelijke bevrediging.

Levende leden stellen Christus op de eerste plaats in hun leven, de bron van hun leven en vooruitgang kennende. De mens heeft de neiging zichzelf in het middelpunt te stellen en te verwachten dat anderen zich zullen schikken naar zijn verlangens en behoeften.

Toch staaf de natuur die verkeerde veronderstelling niet. God moet de grootste rol in ons leven spelen. In plaats van Hem te vragen onze wil te doen, behoren wij ernaar te streven ons naar zijn wil te voegen, waardoor wij onze vooruitgang als levend lid voort kunnen zetten.

Het eerste grote gebod luidt: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand” (Matt. 22:37). Om Hem lief te hebben, moeten wij doen wat Hij ons heeft gevraagd te doen. Wij moeten tonen dat wij bereid zijn te worden zoals Hij.

Wanneer zij eenmaal bekeerd zijn, komen

levende leden het gebod na om hun broeders en zusters te versterken. Zij verliezen nooit hun verlangen om hun vreugde met anderen te delen. Aan het eind van zijn leven zei Patrick Henry: „Ik heb al mijn bezittingen aan mijn familie weggegeven. Er rest mij nog maar één ding dat ik hen zo graag zou willen geven, en dat is het christelijke geloof. Als zij dat hadden, en ik had hun verder geen cent gegeven, dan zouden zij rijk zijn geweest; en als zij dat niet hadden, en ik had hun de hele wereld gegeven, dan zouden zij arm zijn.” (Edwards, *Dictionary of Thoughts*, blz. 561.)

Levende leden zijn zich bewust van de noodzaak om hun overtuigingen om te zetten in daden. Dat zijn de heiligen die uit vrije wil ijverig werkzaam zijn om vele goede en nobele werken tot stand te brengen. President Heber J. Grant heeft eens het volgende opgemerkt:

„De macht is in ons, waardoor wij naar eigen willen kunnen handelen. Wij moeten niet afwachten totdat wij in alle dingen geboden worden. Hij die in alle dingen wordt gedwongen, is een trage, en geen wijze, dienstknecht. Wij behoren de ambitie en het verlangen te hebben. Wij behoren het besluit te nemen dat voor zover de Almachtige ons talenten heeft gegeven, wij ons volledige aandeel zullen leveren in de levensstrijd. Het behoort u eer te na te komen dat iemand bij het bevorderen van Gods werk hier op aarde méér dan u doet,

naar verhouding van uw vermogens.” (*Improvement Era*, oktober 1939, blz. 585.)

Levende leden hebben elkaar lief. Zij zien om naar wezen en weduwen in hun druk. Zij bewaren zich onbesmet van de wereld.

Als leden van de levende kerk geloven wij in de levende God. Voor het oversteken van de Jordaan riep Jozua de kinderen van Israël bij elkaar en zei: „Komt naderbij en hoort de woorden van de Here, uw God . . . Hieraan zult gij weten dat de levende God in uw midden is” (Joz. 3:9–10). In antwoord op de uitdagingen van Goliat, sprak David moedig tot de mannen die bij hem stonden: „Wie toch is deze onbesneden Filistijn, dat hij de slagorden van de levende God tart?” (1 Sam. 17:26.) En ook Jeremia sprak over de Heer als de waarachtige en levende God (Jer. 10:10).

Wij geloven vast in de uitspraak dat dit de levende kerk van de ware en levende God is. De vraag die wij nog moeten beantwoorden is: Ben ik werkelijk toegewijd, een waar en levend lid?

Mogen wij standhouden en ware en levende leden van de kerk zijn en de beloofde beloning ontvangen om ons onder hen te bevinden, van wie in de Leer en Verbonden wordt gezegd:

„Die tot de berg Zion zijn gekomen, en tot de stad van de levende God, de hemelse plaats, de allerheiligste.” (LV 76:66.) Dat is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De presidentie bisschop, Robert D. Hales (links) met bisschop Glenn L. Pace, zijn tweede naadgevoer, en ouderling Howard W. Hunter van het Quorum der Twaalf Apostelen (rechts).

Steunverlening aan de algemene autoriteiten van de kerk

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn broeders en zusters, ik zal nu de algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de kerk ter steunverlening aan u voorstellen.

Voorgesteld wordt president Ezra Taft Benson steun te verlenen als profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen; met Gordon B. Hinckley als eerste raadgever in het Eerste Presidium en Thomas S. Monson als tweede raadgever in het Eerste Presidium.

Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt Marion G. Romney steun te verlenen als president van het Quorum der Twaalf Apostelen, met Howard W. Hunter als waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen en als leden van dit quorum: Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard en Joseph B. Wirthlin.

Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit kenbaar door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt de raadgevers in het Eerste Presidium en de twaalf apostelen steun te verlenen als profeten, zieners en openbaarders. Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt de volgende broeders steun te verlenen als leden van het Eerste Quorum der Zeventig, voor een periode van vijf jaar: George R. Hill, John R. Lasater, Douglas J. Martin, Alexander B. Morrison, L. Aldin Porter, Glen L. Rudd, Douglas H. Smith, en Lynn A. Sorensen.

Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit be-

kend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Zuster Maurine J. Turley heeft een oproep aanvaard om haar man te vergezellen in zijn roeping als president van het Zendinggebied Arkansas Little Rock. Het is dus nodig om haar te ontheffen als eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de jongevrouwen. Tevens ontheffen wij zuster Jayne B. Malan als tweede raadgeefster.

Allen die kunnen instemmen met een woord van dank aan deze zusters, voor hun toegewijde diensten in hun respectieve roepingen, maken dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Dank u wel.

Zuster Ardeth G. Kapp, president van de jonge-vrouwen, heeft zuster Jayne B. Malan gevraagd als haar eerste raadgeefster en zuster Elaine Low Jack als haar tweede raadgeefster.

Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

Voorgesteld wordt steun te verlenen aan alle andere algemene autoriteiten en algemene leiders en leidsters van de kerk, zoals deze momenteel in functie zijn.

Wie dit voorstel kan steunen, maakt dit bekend door het opsteken van de rechterhand. Wie niet, door hetzelfde teken.

President Benson, het laat zich aanzien dat de steunverlening eenparig is geweest.

Wij nodigen de nieuw geroepen broeders en zuster Jack uit plaats te nemen op het podium. □

Verslag van het kerkelijk verificatiecomité

Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité

*Aan het Eerste Presidium van De Kerk van Jezus Christus
an de Heiligen der Laatste Dagen*

Ter vaststelling van de doelmatigheid van de controles over de ontvangsten en uitgaven van de algemene middelen van de kerk en de door haar bestuurde organisaties, hebben we het systeem doorgenomen van begroting, boekhouding en verificatie, en de daarmee verband houdende financiële overzichten van de kerk voor het jaar dat op 31 december 1986 eindigde, evenals de manier waarop de ontvangsten

en uitgaven van fondsen werden gecontroleerd.

Alle uitgaven van algemene gelden van de kerk genoten de goedkeuring van het Eerste Presidium en waren in overeenstemming met begrotingsprocedures. De begroting is goedgekeurd door het comité tiendebesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het bestedingscomité voert, in weke-

lijke vergaderingen, het beheer over de te besteden gelden die onder de begroting vallen.

De afdeling Financiën en verslagen maakt gebruik van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding en de verschillende activiteiten van de kerk.

De afdeling Verificatie, die onafhankelijk opereert van alle andere afdelingen, verricht financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op continuïteits plaats en beslaan alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties betrokken bij de wereldomvattende operaties zoals zendingsgebieden, scholen, gebiedskantoren en afdelingsactiviteiten. De omvang en taak van de afdeling Verificatie bij het beschermen van de kerkelijke middelen neemt toe met de groei en de zich uitbreidende activiteiten van de kerk.

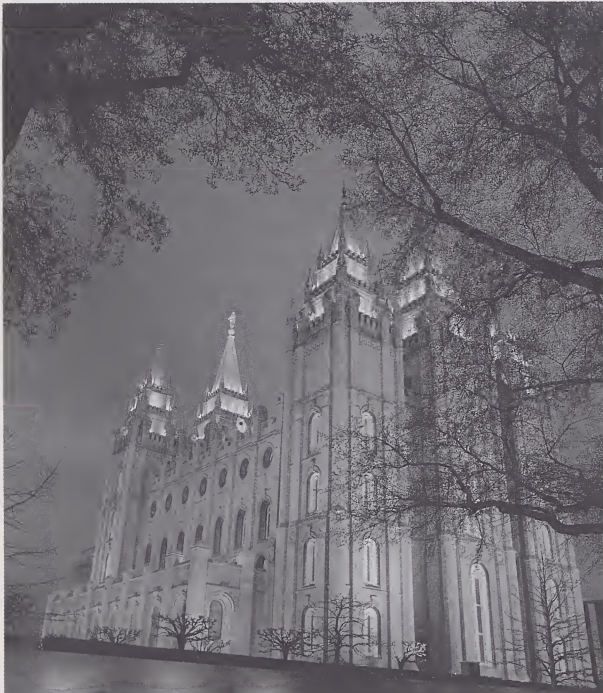
De verificatie van lokale fondsen van ringen en wijken is in handen van ringverificateurs. De richtlijnen voor verificatie zijn vastgesteld door de afdeling Verificatie, terwijl deze afdeling ook controle houdt op de verificatierapporten.

Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de afdeling Financiën en verslagen wordt bijgehouden, geverifieerd door een interne staf van erkende accountants, door onafhankelijke, erkende accountantskantoren of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de medewerkers van de afdeling Financiën en verslagen, de afdeling Verificatie en de juridische vertegenwoordigers van de kerk, zijn wij van mening dat de algemene middelen van de kerk, die gedurende het jaar dat op 31 december 1986 afliep, werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord in overeenstemming met de hiervoor door de kerk vastgestelde procedures.

Met de meeste hoogachting,
KERKELIJK VERIFICATIECOMITÉ

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merrill J. Bateman
Ted E. Davis

Statistisch rapport 1986

Voorgelezen door F. Michael Watson
Secretaris van het Eerste Presidium

Ter kennisgeving aan de leden, heeft het Eerste Presidium het volgende statistische rapport uitgegeven over de ontwikkeling en status van de kerk per 31 december 1986.

(Onderstaande gegevens zijn schattingen, gebaseerd op de rapporten over 1986, die voor de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Ringen	1622
Districten	346
Zendingsgebieden	193
Wijken	10527
Gemeenten in ringen	2792
Gemeenten in zendingsgebieden ..	2070
Landen met georganiseerde wijken en gemeenten	98
Kolonies en gebiedsdelen met georganiseerde wijken en gemeenten	24

(Deze statistieken tonen een toename met 40 ringen en 379 wijken en gemeenten over 1986.)

Ledental

Ledental per 31 december 1986 . . . 6 170 000

Groei in 1986

Kinderen gezegend	93000
Ingeschreven kinderen gedoopt ..	72000
Bekeringen gedoopt	216210

Priesterschap

Volwassen mannen met het Melchizedeks priesterschap	745000
Volwassen mannen en jongemannen met het Aäronisch priesterschap	844000

Zendingen

Full-time zendingen	31803
---------------------------	-------

Vooraanstaande leden die sinds vorig jaar april zijn overleden

Ouderling A. Theodore Tuttle, lid van het Eerste Quorum der Zeventig; ouderling Henry D. Taylor, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig; ouderling James A. Cullimore, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig; ouderling O. Leslie Stone, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig; May J. Dyer, weduwe van ouderling Alvin R. Dyer, voormalig raadgever in het Eerste Presidium en lid van het Eerste Quorum der Zeventig; Beverly J. Call, echtgenote van ouderling Waldo P. Call van het Eerste Quorum der Zeventig; G. Carlos Smith jr., voormalig algemeen superintendent van de jongemannen onderlinge ontwikkelingsvereniging. □

Verbonden

Ouderling Boyd K. Packer
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Verordeningen en verbonden worden onze geloofsbrieven voor toelating in zijn tegenwoordigheid. Deze waardig te ontvangen is waar het om draait in het leven; ze daarna na te komen is de uitdaging van de sterfelijkheid.”

Ik hoop niet dat het aanmatigend van mij is in het verslag van deze conferentie, en daardoor in de geschiedenis van de kerk, een opmerking te plaatsen ter completering van de vorige.

In de laatste bijeenkomst van de oktoberconferentie gaf ouderling A. Theodore Tuttle een ontroerende en inspirerende toespraak over geloof. Hij sprak uit zijn hart, met de Schriften in de hand, zonder een voorbereide tekst. Na zijn woorden te hebben gesproken, zei president Hinckley die de bijeenkomst leidde:

„Wellicht maak ik mij schuldig aan loslippigheid, maar ik vind toch dat ik u moet laten weten dat broeder Tuttle ernstig ziek is. Hij heeft ons geloof, het geloof waar hij zo juist over gesproken heeft, zeer wel nodig. Het zal op prijs gesteld worden als zij, die naar hem geluisterd hebben, onze Vader in de hemel ten behoeve van hem bidden in het geloof, dat hij heeft omschreven.”

President Ezra Taft Benson, die de slotspreker was, beaamde de woorden van president Hinckley en vroeg allen in geloof te vasten en bidden voor het herstel van broeder Tuttle.

Maar broeder Tuttle herstelde niet. Zeven weken later stierf hij.

Voor het geval dat er iemand in zijn geloof aangetast is, die gelooft dat onze gebeden niet verhoord werden, of voor het geval dat het voor iemand een raadsel is, dat de profet de hele kerk kon vragen te vasten en bidden voor broeder Tuttle's herstel, en dat hij toch stierf, zal ik u iets vertellen.

Ik had dit op de begrafenis willen zeggen maar was die dag zo ontroerd, dat ik er niet toe kwam.

Op een zondag, terwijl Marné (zuster Tuttle) en de kinderen naar de kerk waren, ben ik een paar uurtes bij broeder Tuttle geweest, die ziek te bed lag.

Hij was getroffen door de vele blijken van medeleven die hij ontvangen had. In alle brieven werd er gesproken over gelovige gebeden voor zijn herstel. Veel post was afkomstig uit Zuid-Amerika, waar de familie Tuttle zoveel jaren werkzaam was geweest.

Die dag blikten we terug op zijn leven, beginnend bij zijn geboorte in Manti (Utah) in een gewoon gezin heiligen der laatste dagen. Wij spraken over zijn vader, die ik gekend heb, en zijn moeder, een trouw tempelwerkster.

Hij sprak over zijn zending, zijn studententijd, zijn huwelijk met Marné Whitaker, en zijn tijd bij de mariniers.

We beleefden opnieuw de tijd dat wij het seminarie onderwezen in Brigham City en later toezicht hielden op de seminaries en instituten.

Hij sprak over zijn zeven toegewijde kinderen en de schare kleinkinderen die hij altijd omschreef als „de beste kinderen ter wereld”.

Hij sprak over zijn roeping tot het Eerste Quorum der Zeventig en de taken die daaruit voortvloeiden. Al snel werd de familie Tuttle naar Zuid-Amerika geroepen. Zij waren nog niet teruggekeerd of men polste hem om weer terug te gaan.

Anderen zouden gezegd hebben: „Natuurlijk, als u ons zou roepen, zouden we

gaan.” Maar hij niet, noch Marné, want zij hadden verbonden gesloten. Zonder te klagen ging hij met vrouw en kinderen keer op keer terug; hij is daar in totaal zeven jaar geweest.

Het deed er niet toe dat hij nooit helemaal genezen was van een reeks ziekten die tijdens zijn eerste opdracht begonnen was. Die dag sprak broeder Tuttle toeder over de nederige mensen in Latijns-Amerika. Zij die zo weinig hebben, zegend zijn leven overvloedig.

Hij stelde steevast dat hij niet meer zegeningen nodig had; anderen hadden ze harder nodig. En toen vertelde hij mij het volgende: „Ik heb met de Heer gesproken over die gebeden voor mijn genezing. Ik vroeg Hem of ik met de zegeningen kon doen wat ik wilde. Als dat het geval was, wilde ik dat de Heer ze wegnam van mij en ze aan hen gaf die ze nodig hadden.”

Hij zei: „Ik smeekte de Heer die zegeningen terug te nemen en ze aan anderen te geven.”

Broeder Tuttle wilde dat de zegeningen die voortvloeiden uit onze gebeden, gegeven werden aan die verkommerende zielen, die de meesten van ons zich nauwelijks inachtig zijn, maar die hij niet kon vergeten. De Schriften onderwijzen: „Het gebed van een rechtvaardige vermag veel” (Jak. 5:16).

Geloof u niet, dat de Heer de smeekbeden van deze vrome man kan hebben verkozten boven onze verzoeken om zijn herstel?

Wij weten niet alles, maar is het verkeerd te veronderstellen dat onze gebeden in het geheel niet vergeefs zijn geweest?

Wie van ons zou durven beweren, dat er her en der verspreid over Zuid-Amerika geen nederige mensen zijn die nu onverwachte zegeningen ontvangen die werden doorgegeven door deze man in wie geen bedrog was?

Zou ons leven ook zulke edele doelen voortbrengen als we ons zouden onderwerpen?

Welnu, ik weet dat skeptici dit waarschijnlijk zullen weghopen. Maar ik heb er vrede mee te geloven, dat onze gebeden aanvaard en opgetekend werden en, zoals broeder Tuttle verzocht heeft, doorgestuurd naar hen, die haast bezwijken onder hun last.

Hoe dan ook, behoren wij niet al onze gebeden te besluiten met „Uw wil, o Heer, geschiede”?

In zijn laatste weken was hij altijd innemend, constant sterkte hij zijn bezoekers, die langskwamen om hem te troosten. Ik was daar toen hij zijn dokters aan zijn bed ontbood en hen een voor een dankte voor de zorg die hij van hen gekregen had.

Hij was van zins tot na Thanksgiving's Day

in leven te blijven, omdat hij niet wilde dat zijn heengaan voor zijn familie een schaduw zou werpen over deze feestdag in de komende jaren. Die avond zag hij ieder van zijn kinderen, belde hen die elders waren, uitte zijn liefde en wensen en nam afscheid van hen. Het was al laat toen zij Clarie, die in Alaska woont, aan de lijn kregen, maar zijn heengaan moest wachten totdat hij met haar had gesproken.

De volgen morgen, al heel vroeg, ging hij heen, zonder tegenstand, in hoopvolle verwachting. Op dat ogenblik kwam er een geest van vrede in de kamer die alle verstand te boven ging.

Marné is daarvoor, op dat moment, en sindsdien het volmaakte voorbeeld van sereniteit en aanvaarding gebleven.

Wat is nu de les die we uit deze ervaring kunnen leren?

Broeder Tuttle was achtentwintig jaar werkzaam als algemene autoriteit. Hij be reisde de hele wereld. Hij overzag voor enige tijd het werk in Europa. Maar met alle

plaatsen waar hij geweest is en alle taken die hij gedaan heeft, heeft hij herhaaldelijk gezegd, dat het hoogtepunt van zijn bediening zijn roeping als president van de Provo-tempel was met Marné aan zijn zijde.

Weinigen zijn bekend met het veeleisende schema van een tempelpresident. De dag begint voor hen soms al om drie uur 's ochtends en eindigt vaak dichtbij datzelfde uur.

Het was niet dat hij de tempel presideerde, maar dat de roeping hem in staat stelde in de tempel te zijn. Hij zou heel tevreden geweest zijn als hij onder een ander gediend had. Zijn gevoelens over die taak had hij niet zozeer door zijn begrip over wat een roeping is, als wel wat een verbond is.

Een verbond is een heilige belofte, volgens de Schriften een plechtige altoosdurende overeenkomst tussen God en de mens. De volheid van het evangelie zelf is omschreven als het nieuw en eeuwig verbond. (Zie LV 22:1, 66:2.)

Enkele jaren geleden stelde ik in Engeland een ringpresident aan, hij bezoekt deze con-

ferentie nu in een andere hoedanigheid. Hij had een ongewoon gevoel voor richting. Hij was als een zeeman met een sextant die zijn positie aan de hand van de sterren bepaalt. Ik ontmoette hem telkens als hij de conferentie bezocht en was ervan onder de indruk dat hij zichzelf en zijn ring zo goed op koers hield.

Gelukkig werd mij, toen het tijd werd om hem te ontheffen, de reorganisatie van die ring opgedragen. Het was toen dat ik erachter kwam wat zijn sextant was en hoe hij deze aanpaste om zijn positie en die van zijn ring te bepalen.

Hij aanvaardde zijn ontheffing en zei: „Ik was blij dat ik de roeping van ringpresident kon aanvaarden, en ik ben net zo blij met mijn ontheffing. Ik heb deze functie niet veruld vanwege de roeping. Ik heb gediend vanwege het verbond. Ik kan mijn verbonden als huisonderwijzer net zo goed naleven als die van ringpresident.”

Deze president begreep het woord *verbond*.

Hoewel hij geen schriftgeleerde was, had hij op de een of andere manier toch geleerd, dat verhoging bereikt wordt door het onderhouden van verbonden, niet door het bekleeden van een hoge positie.

De zeeman bepaalt zijn positie door middel van het licht van celestiale lichamen – de zon bij dag, de sterren bij nacht. De ringpresident had geen sextant nodig om zijn koers te bepalen. Hij had een innerlijke sextant die onnoemelijk verfijnder en preciezer was dan een sextant van een zeeman.

De geestelijke sextant, die iedereen heeft, functioneert ook op het beginsel van licht uit hemelse bronnen. Zet die sextant in gedachten op het woord *verbond* of het woord *verordening*. Het licht zal doorkomen. Dan kunt u uw positie bepalen en een ware koers uitstippelen.

Ongeacht welk burgerschap of ras, of men nu man of vrouw is, ongeacht welk beroep of welke opleiding, ongeacht de generatie waartoe men behoort, het leven is een thuisreis voor een ieder van ons, terug naar de tegenwoordigheid van God in zijn celestiale koninkrijk.

Verordeningen en verbonden worden onze geloofsbriefjes voor toelating in zijn tegenwoordigheid. Deze waardig te ontvangen is waar het om draait in het leven; ze daarna na te komen is de uitdaging van de sterfelijkheid.

Hebben wij ze eenmaal voor onszelf en voor ons gezin ontvangen, dan hebben wij de verplichting deze verordeningen plaatsvervangend te ondergaan voor onze overleden voorouders, ja, voor het hele mensdom.

Er zijn er die de spot drijven met het hele idee van plaatsvervangende verordeningen

Het Eerste Presidium begroet de ouderlingen Boyd K. Packer (links) en Marvin J. Ashton van het Quorum der Twaalf Apostelen.

voor de zaligheid van zielen. Zij vinden het heel vreemd.

Geen intelligente christen behoeft zich te verbazen over zo'n leer. Was het offer van Christus niet een plaatsvervangend offer ten behoeve van het mensdom? Juist de verzoening werd plaatsvervangend gewrocht.

De Heer deed voor ons wat wij niet zelf hadden kunnen doen. Is het niet christelijk, dat wij de tempelverordeningen ondergaan ten behoeve van hen die dat niet zelf kunnen doen?

Geslachtsregisters, of familiegeschiedenissen zoals ik ze verkies te noemen, zijn een onontbeerlijk deel van tempelwerk. Tem

pels worden gevoed met namen. Zonder geslachtsregisters zouden de verordeningen alleen voor de levenden verricht kunnen worden. Het opzoeken van de namen van ons voorgeslacht is een plicht die van het allergrootste belang is. De geest die dit werk vergezelt, lijkt veel op die welke in de tempel zelf is.

Zendingen en zij met kleine kinderen zullen momenteel misschien niet veel tijd aan dit werk kunnen besteden, maar u kunt de geest ervan blijven voelen. U kunt met de ouderen onder ons praten en opschrijven wat zij zeggen, familieverslagen bijhouden en de tempel bezoeken.

Er heerst een tendens genealogisch werk af te doen als een eentonige, zware last. Men vindt het best om dit werk over te laten aan bejaarden en anderen „die er interesse in hebben”.

Wees voorzichtig! Het zou weleens zo kunnen zijn, dat zij, die interesse in dit werk hebben, het betere deel gekozen hebben. En ik zou u willen zeggen: als u groepen wordt ander werk te doen, of geen interesse hebt in genealogie, kleine of hinder dan niet hen, die er wel bij betrokken zijn. Moedig hen aan; draag bij wat u kan.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „De leer van de verzegelende macht van Elia is als volgt: Als u de macht bezit om op aarde en in de hemel te verzegelen, dan moet u verstandig zijn. Het eerste wat u moet doen is uw zoons en dochters op aarde aan u verzegelen, en u aan uw vaders in eeuwige heerlijkheid.” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 309.)

De geest van Elia waarover de profeten gesproken hebben, is echt en vergezelt hen die zoeken naar de verslagen van hun overleden voorouders.

Hoe meer ik betrokken raak bij genealogisch werk, des te moeilijker ik het krijg met het woord *dood*. Ik ken geen toereikend alternatief. Ik veronderstel dat *heengegaan* mij nog het meest schikt. Ik heb teveel heilige ervaringen gehad, waar we niet licht over spreken, om het woord *dood* te hechten aan hen die binnen de sluier zijn gegaan.

Tempel- en genealogisch werk zijn zichtbare getuigenissen van ons geloof in de opstanding en verzoening van de Heer Jezus Christus. Mochten we eraan twifelen dat we binnen de sluier verder leven, welke reden zouden we hebben om te doen waarmee we bezig zijn?

Dit werk is ons getuigenis van de verlossende macht van het offer van de Heer Jezus Christus.

En hoe staat het met broeder Tuttle of met zijn familie? Ik herinner u eraan dat het een sluier is, geen muur, die ons van de geestenwereld scheidt. Hij kwam zijn verbonden na. Sluiers kunnen dun worden, zelfs weggetrokken worden. We worden in dit werk niet aan ons lot overgelaten.

Zij die ons zijn voorgedaan in dit werk en onze voorouders aldaar zijn, bij gelegenheid, heel dicht bij ons. Ik heb een getuigenis van dit werk; het is een bovenaards werk in de kerk. Ik ben er getuige van dat zij die binnen de sluier gaan, leven en ons hier bedienen, opdat dit werk voltooid mag worden.

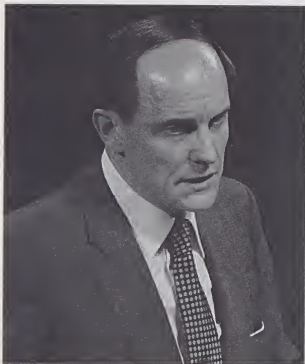
God geve ons dat wij, die de mogelijkheid hebben aan dit werk deel te nemen, die kans grijpen en met alle macht werken, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geestelijke geborgenheid

Ouderling Charles Didier
Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Door ons tot de Heer te wenden en op zijn openbaringen te vertrouwen, zijn wij in staat zo te leven dat wij de stormvloed van twijfel en onzekerheid kunnen weerstaan.”

Sinds het begin der tijden zijn waarheid en kennis over onszelf en onze omgeving een ontdekkingsreis voor de natuurlijke mens, en hij heeft daardoor grote wetenschappelijke ontdekkingen gedaan en ook twijfelachtige theorieën ontwikkeld. Hij schijnt nooit op te houden met het stellen van vragen, en de mogelijke antwoorden die gisteren misschien juist waren, zullen vandaag waarschijnlijk aangepast moeten worden, en morgen weer.

Deze ontdekkingsreis beperkt zich niet alleen tot de wetenschap, maar vindt plaats op elk gebied van ons leven. Meer dan ooit worden er vraagtekens gezet bij onze waarden en rol als man, vrouw en kind en is men zijn mening hierover aan het herzien – zogenaamd om het individu te bevrijden van zorg, beperking, angst en fanatisme, en hem een gevoel van geborgenheid te geven. Het schijnt dat de natuurlijke mens zijn waarden en kennis altijd wil inpassen in zijn eigen zinnelijke geborgenheid.

Overspoeld door deze aanhoudende stroom van tegenstrijdige heroverweging van alle denkbare waarden, is het geen wonder dat deze voortdurende veranderingen juist een toestand van voortdurende onze-

kerheid veroorzaken in plaats van geborgenheid, in die mate zelfs dat velen, vooral jeugdige mensen, hun verantwoordelijkheid opzij hebben geschoven en velen zich zelfs van het leven hebben beroofd. Wat een paradox!

In ons leven van tegenslag en beproeving en voortdurende verandering, is het duidelijk dat we allen naar een zekere mate van geborgenheid hunkeren – iets stabiels en onveranderlijks waar we ons aan vast kunnen klampen – en we hebben ons omringd met allerlei apparatuur en organisaties die het woord *geborgenheid* belichamen. Bijvoorbeeld, we troosten onze kinderen met hun knuffellapje. We plaatsen alarmsystemen om onze huizen te beveiligen. De sociale dienst werd in het leven geroepen als vangnet bij maatschappelijke tegenslag. In de politiek trachten de Verenigde Naties de vrede te handhaven onder de landen in de wereld. Soms moeten we lachen om dit niets-ontziende streven naar zogenaamde geborgenheid, maar we vinden dat het nodig is en zijn bereid ervoor te betalen. Maar, ondanks al

onze inspanningen, vinden we soms niet de *ware* geborgenheid die we zoeken. Is dat omdat we ons vertrouwen in de arm des vlezes stellen?

Geborgenheid is een essentieel ingrediënt van ons leven. Het omvat kennis van onze ware identiteit en het doel van het leven, hoe met anderen om te gaan en hoe onze dagelijkse tegenslagen en problemen onder ogen te zien. Het kan een kwestie van leven of dood zijn. Elke dag weer worden we geconfronteerd met goed en slecht, juist en verkeerd. Van de wieg tot het graf, als we ons niet geborgen voelen of een soort gevoelsmatige geborgenheid fingeren, zullen ons karakter, onze doelen en onze relaties met anderen eronder lijden. Als we als kind een gevoel van geborgenheid krijgen van onze ouders en dan de geborgenheid ervaren die voortvloeit uit gehoorzaamheid aan wetten, zijn we onszelf en anderen tot zegen. Waar het dus om gaat is waar en hoe rechtvaardige geborgenheid te vinden in plaats van gevoelsmatige geborgenheid. Deze rechtvaardige geborgenheid zullen we geestelijke geborgenheid noemen.

Geestelijke geborgenheid biedt enkele opmerkelijke voordelen: je hoeft er geen belasting over te betalen, ze is onveranderlijk, ze onteent je niet je vrijheid of vrije wil, en ze leidt tot positieve, stimulerende, geestelijke en eeuwige resultaten.

Geborgenheid kan nooit gegarandeerd worden omdat de vrije wil een factor van onzekerheid in zich bergt, en geestelijke geborgenheid vrijwaart ons niet automatisch van gevaar, druk of tegenslag.

Hoe bereiken we dan die geestelijke geborgenheid? Het zeer eenvoudige antwoord is velen misschien al te eenvoudig: ten

eerste, wend u tot de Heer. Koning Limhi zei: „Maar indien gij u met het volle voornemen van uw hart tot de Here wilt keren, en uw vertrouwen in Hem stelt en Hem met alle naastigheid des gemoeds dient, – als gij dit doet – zo zal Hij naar Zijn eigen wil en welbehagen u uit de slavernij verlossen“ (Mos. 7:33).

Ten tweede, vertrouw op de Heer. Zoals Nephi vanouds zei:

„O Here, ik heb op U vertrouwd en ik wil immer op U vertrouwen. Ik wil mijn vertrouwen niet in de arm des vlezes stellen, want ik weet, dat hij vervloekt is, die zijn vertrouwen in de arm des vlezes stelt. Ja, vervloekt is hij, die zijn vertrouwen in de mens stelt, of vlees tot zijn arm stelt.

„Ja, ik weet, dat God mildelijk geeft aan hem, die vraagt“ (2 Ne. 4:34–35).

Zich tot de Heer wenden en Hem vertrouwen, wil zeggen lering trekken uit zijn openbaringen. Geestelijke geborgenheid vloeit voort uit openbaringen die de ware aard van God ontvouwen. De soort God waarin we geloven, bepaalt over het algemeen de soort mensen die we zijn en worden. Zonder openbaring over de ware aard van God zal de natuurlijke mens „zijn eigen weg“ bewandelen, en handelen „naar het beeld van zijn eigen God, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is“ (LV 1:16).

Geestelijke geborgenheid wordt verkregen uit openbaringen die een plan van zaligheid beschrijven dat voor ons welzijn is ingesteld. „Daarom sprak God met mensen en maakte hun het plan der verlossing bekend,

dat sedert de grondlegging der wereld was bereid“ (Alma 12:30). Het plan van zaligheid geeft de richting aan, een zeker pad dat ons sterkt tegen de valstrikken van de wereld.

Geestelijke geborgenheid vloeit voort uit openbaringen die ons over de bron van het plan van zaligheid vertellen: Jezus Christus.

„En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten“ (2 Ne. 25:26). Deze bron wordt geïdentificeerd, verduidelijkt en bevestigd. We hoeven nergens anders te zoeken.

Geestelijke geborgenheid vloeit voort uit openbaringen die de angst voor de dood wegnemen. „Maar er is een opstanding; daarom heeft het graf geen overwinning, en de prikkel des doods is in Christus vernietigd“ (Mos. 16:8). Wat een geruststelling is het te weten dat niet alleen de opstanding een realiteit is, maar ook het eeuwige leven.

„En waarop zult gij hopen? Ziet, ik zeg u, dat gij door de verzoening van Christus en door de kracht van Zijn opstanding hoop zult hebben om tot het eeuwige leven te worden opgewekt“ (Moro. 7:41).

Geestelijke geborgenheid wordt bevorderd door openbaringen die een onveranderlijk, eeuwig leven beloven.

„Want lezen wij niet, dat God Dezelfde is, gisteren, heden en voor eeuwig, en dat er in Hem geen verandering is of schaduw van

ommekeer?“ (Morm. 9:9.) We hoeven niet elke dag weer het hartverscheurend proces van herziening of heroverweging van onze waarden door te maken.

Geestelijke geborgenheid neemt toe door openbaringen die ons kennis geven over onze ware identiteit en onze relatie met God. Dit werd al aan Adam onderwezen: „Zie, gij zijt één in Mij, een zoon van God“ (Moz. 6:68). Dit werd ook aan anderen geopenbaard, zoals Mozes: „En zie, gij zijt Mijn zoon“ (Moz. 1:4).

„Gij zijt naar de gelijkenis van Mijn Eniggeborene, en Mijn Eniggeborene is en zal zijn de Heiland“ (Moz. 1:6). In onze tijd is dit ook aan Joseph Smith, Oliver Cowdery en vele anderen geopenbaard: „Zie, Ik zeg u, Mijn zoon“ (LV 9:1).

Een kennis omtrent wie we werkelijk zijn, bereidt ons voor om die kennis te gebruiken om verleidingen onder ogen te zien, ze te weerstaan en dan rechtvaardig te handelen. Mozes, die wist dat hij een zoon van God was, zoals aan hem was geopenbaard, zei tegen de satan: „Ga weg, Satan; bedrieg mij niet; want God zeide tot mij: Gij zijt naar de gelijkenis van Mijn Eniggeborene“ (Moz. 1:16). Het gevolg liet niet op zich wachten, want de Heer zei tot hem: „Gezegend zijt gij, Mozes, want Ik, de Almachtige, heb u gekozen, en gij zult sterker worden gemaakt dan vele wateren; want ze zullen uw gebod gehoorzamen alsof gij God waart“ (v. 25). De geestelijke geborgenheid blijkt duidelijk uit de zin die erop volgde: „En zie, Ik ben met u, ja, tot het einde uwer dagen“ (v. 26).

Geestelijke geborgenheid wordt opgebouwd door openbaringen die de plaats van man en vrouw omschrijven. Na de val sprak onze Hemelse Vader Adam en Eva persoonlijk toe en instrueerde ze omtrent de rol die

zij zouden vervullen. Relaties, geslacht, ge- drag, huwelijk – alles met betrekking tot man en vrouw werd en wordt nog steeds duidelijk omschreven, om ons in onze god- delijke taak te sterken.

Geestelijke geborgenheid wordt gesterkt door openbaringen die de gevolgen be- schrijven van gehoorzaamheid aan de ge- boden.

„En bovendien zou ik willen, dat gij de ge- zegende en gelukkige toestand zoudt over- denken van hen, die de geboden Gods be- waren. Want ziet, zij worden in alles geze- gend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volhardten tot het einde, worden zij in de hemel ontvan- gen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen” (Mos. 2:41).

Tenslotte, geestelijke geborgenheid wordt stap voor stap door openbaring bekrachtigd, en deze geborgenheid wordt een macht naarmate wij, één voor één, de verordenin- gen van verlossing ondergaan. De verorden- ings van verlossing vertegenwoordigen verbonden met de Heer. John A. Widtsoe zei: „Als verordeningen voltrokken wor- den, worden zegeningen ontvangen die de mens kracht verlenen, macht dat zowel be- trekking heeft op de alledaagse aangelegen- heden van dit leven als op een toekomstig le- ven. Het is niet slechts kennis; niet slechts

toewijding; niet slechts het aanbrengen van een waarmerk, bij wijze van spreken; het is in feite het verlenen van een macht die elke dag gebruikt kan worden” (*The Message of the Doctrine and Covenants*, ed. G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1969, blz. 161.)

Vroegere openbaringen gaven het volk een gevoel van geborgenheid voor de komst van Jezus Christus en de zekerheid dat de woorden van de Heer, gesproken door heili- ge profeten, altijd vervuld worden. De hui- dige openbaringen in het Boek van Mor- mon, waar ik doelbewust uit geciteerd heb, dragen dezelfde belofte in zich. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: „God ver- wacht van ons dat we het Boek van Mormon op verschillende manieren gebruiken. We moeten het lezen . . .

„We moeten het als uitgangspunt gebrui- ken bij ons onderwijs . . .

„We moeten het Boek van Mormon op onszelf betrekken, ‘opdat wij er nut en le- ring uit (mogen) trekken’ (1 Ne. 19:23).

„We moeten het Boek van Mormon gebruiken om kritiek op de kerk te weerleg- gen . . .

„Wij moeten de einden der aarde over het Boek van Mormon vertellen en tot hen ervan getuigen.” (*Ensign*, mei 1975, blz. 64.)

Met zijn boodschap voor onze tijd helpt het Boek van Mormon ons aan de oproep

van God en die van een hedendaagse pro- fete gehoor te geven om partners te worden in het plan van zaligheid en om geestelijke geborgenheid op te bouwen, door ons te hel- pen de foute ideeën en goddeloze invloeden van onze tijd, die onzekerheid, ellende en de vernietiging van onze ethische en morele waarden teweegbrengen, te weerstaan.

Door zich tot de Heer te wenden en door openbaring op Hem te vertrouwen zal iede- reen, wanneer en waar dan ook, geholpen worden de ervaringen van het leven op de juiste en rechtvaardige wijze vanuit het enig, ware perspectief te bezien en te begrip- pen, namelijk Gods perspectief dat aan de mens geopenbaard wordt. Door ons tot de Heer te wenden en op zijn openbaringen te vertrouwen, zijn wij in staat zo te leven dat wij de stormvloed van twijfel en onzeker- heid kunnen weerstaan.

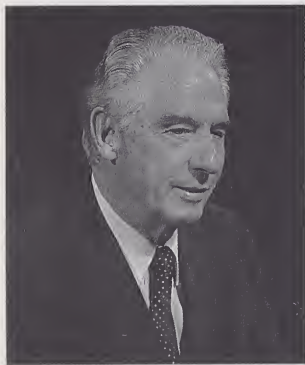
Dienstbaarheid en de juiste keuzen doen vormen de basis van ons werk. Deze zaken brengen ook ware geborgenheid met zich mee en doen de beloften die Christus ons doet als wij tot Hem komen, in vervulling gaan. Zijn juk wordt inderdaad zacht en zijn last licht.

Ik getuig van de macht van persoonlijke openbaring en van de Schriften in mijn le- ven. Ik weet dat God leeft en dat president Ezra Taft Benson een hedendaagse profeet is. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het getuigenis van Jezus Christus door het Boek van Mormon

Ouderling J. Thomas Fyans
Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Vul uw geestelijke longen met de elementen van het eeuwige leven door voortdurend de waarheden van het Boek van Mormon in te ademen.“

Wij zijn met vele verschillende vervoermiddelen hierheen gekomen om deze conferentie te kunnen bijwonen – sommigen over land, met auto, bus of trein. Anderen door de lucht met een vliegtuig. Maar wat de vorm van vervoer ook geweest mag zijn, we hebben allemaal hetzelfde reisdoel bereikt.

Er is nog iets dat we gemeen hadden op deze reis – iets dat we allemaal nodig hadden om hier veilig aan te komen. Zij die met het vliegtuig hebben gereisd, zijn daar zorgvuldig aan herinnerd door het personeel van de luchtvaartmaatschappij. Bij ons betreden van het toestel werden we vriendelijk welkom aan boord geheten. Vervolgens ontvingen wij nauwkeurig voorbereide instructies: „Mocht de druk in de cabine wegvalLEN, dan zullen de zuurstofmaskers automatisch verschijnen. Bevestig eerst uw eigen masker over uw neus en mond en help vervolgens anderen die hulp nodig hebben, zoals kinderen.“

De zuurstof in de lucht is van vitaal belang. Ons stoffelijk lichaam is volkomen afhankelijk van een voortdurende aanvoer van dit onontbeerlijke gas. Wanneer wij het een aantal minuten, of zelfs seconden lang moeten ontberen, kan dat zware schade aan onze hersenen en ons lichaam toebrengen. Een wat langer gebrek aan lucht kan een eind aan ons sterfelijk leven maken. Maar alleen zij die door de lucht zijn gereisd, moesten eraan herinnerd worden, omdat wij, onder normale omstandigheden, door lucht omgeven zijn. Alles wat wij moeten doen, is die lucht inademen, waardoor de onontbeerlijke zuurstof de vitale delen van ons lichaam bereikt.

Maar toch zal ons sterfelijk lichaam, ondanks de overvloedige toediening van deze levensverlengende substantie, na een zeventigtal jaren, of een andere tijdsperiode, ophouden te functioneren. Maar wat gaat deze sterfelijkheid te boven? Wat nemen we mee naar de overzijde? Wij leren van Amulek in het Boek van Mormon:

„Dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht hebben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten“ (Alma 34:34).

Wat heeft een vergelijkbare waarde voor de geest als lucht voor het lichaam? Een zekere kennis van de Vader en zijn Zoon:

„Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezondend hebt“ (Joh. 17:3).
Ons eeuwige leven is even afhankelijk van geestelijke voedingsmiddelen als ons sterfelijk lichaam van lucht. Het allerbelangrijkste geestelijke voedingsmiddel is kennis van God en van zijn Zoon. Wij kennen de Vader door het kennen van de Zoon. En wat is de beste bron op aarde om de Zoon te leren kennen? Het bestuderen van een verdere getuigenis van Hem, dat bekend staat als het Boek

van Mormon, en vervolgens het ontvangen van het getuigenis van de Heilige Geest dat het waar is.

Er zijn in deze conferentie veel getuigenissen gegeven – en er zullen er nog veel worden gegeven – van waarheden uit het Boek van Mormon, een getuigenis van Jezus Christus. Wij zijn gezegend met uitspraken van de profeten uit het Oude Testament, die zijn komst reeds hadden gezien. Wij zijn dubbel gezegend met het Nieuwe Testament, dat vertelt over zijn verschijnen in het vlees en de velen die Hem hebben gekend. Wij zijn driedubbel gezegend met een verdere getuigenis van Hem. Mijn vrouw Helen en ik hebben het Boek van Mormon de afgelopen maanden verschillende malen doorgelezen. Wij hebben ons daarbij afgevraagd: „Als dit een verdere getuigenis van Jezus Christus is, hoe verricht het dan die taak?“

Terwijl wij er ons onder gebed op voorbereiden dit bijzondere getuigenis opnieuw door te nemen, besloten wij aantekeningen bij te houden van iedere keer dat er over de Heiland gesproken werd. Wij hadden nauwelijks de eerste bladzijde van deze heilige kroniek opgeslagen, toen het doek opging en een panorama van getuigenissen onthulde dat Jezus de Christus is.

Hier hebben we het eerste toneel. Lehi, die met zijn gehele hart bidt, viel deze ervaring te beurt:

„En terwijl hij tot de Here bad, verscheen er een vuurkolom, die vóór hem op een rots bleef rusten; en hij zag en hoorde veel . . .

„En hij zag er één nederdalen uit het midden des hemels, en hij bemerkte, dat zijn luister die van de middagzon overtrof.

„En ook zag hij twaalf anderen hem volgen, en hun glans ging die van de sterren aan het hemelgewelf te boven.

„En zij daalden neder en gingen uit over de aardbodem. En de eerste ging voor mijn vader staan, en gaf hem een boek en verzocht hem dit te lezen“ (1 Ne. 1:6, 9–11).
Hoe reageerde Lehi op dit uit de hemel gezonden toneel?

„Hij getuigde, dat de dingen, die hij had gezien en gehoord, en ook de dingen, die hij in het boek had gelezen, duidelijk op de komst van een Messias wezen, en tevens op de verlossing der wereld“ (vers 19).

Wij bevonden ons nog steeds in het eerste hoofdstuk van 1 Nephi, en waren nauwelijks aan onze ontdekkingstocht begonnen. Maar naarmate wij verder lezen, getuigde vers na vers, hoofdstuk na hoofdstuk van de werkelijkheid van zijn bestaan.

Nog steeds in 1 Nephi, maar nu in hoofdstuk 13, ontdekten wij dat er in niet meer dan zestien verzen tweëntwintig keer wordt gesproken over het Lam, dat een andere benaming is voor de Heer, de Verlos-

ser, de Messias, Jezus de Christus.

Gebrek aan tijd dwingt ons om voorbij te gaan aan de tientallen, ja, de honderden verwijzingen naar deze Heiland van het mensdom, die in deze heilige kroniek gevonden worden. Zeshonderd jaar gaat aan ons voorbij. En nu roepen wij de tijd een halt toe om met diepe teugen te drinken en geestelijk te mediteren bij het bestuderen van het volgende toneel:

„Een grote schare van het volk van Nephi was bijeenvergaderd rondom de tempel . . .

„En zij spraken tevens over deze Jezus Christus, van Wiens dood het teken was gegeven” (3 Ne. 11:1-2). Zij hoorden een stem. Weer hoorden zij een stem, maar zij verstonden haar niet.

„En ten derden male hoorden zij de stem, en zij luisterden opletend toe; en hun ogen waren naar het punt gericht, vanwaar het stemgeluid kwam; en zij blikten gestadig naar de hemel, vanwaar het geluid kwam.

„Ziet, de derde keer verstonden zij de stem, die zij hoorden; en ze zeide tot hen:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem” (3 Ne. 11:5-7).

En de Heiland gaf gehoor aan de uitnodiging van de Vader en sprak als volgt:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen.

„En toen Jezus deze woorden had gesproken, viel de ganse schare ter aarde; want zij werden indachtig, dat onder hen was gepro-

feteerd, dat Christus Zich na Zijn hemelvaart aan hen zou vertonen.

„En de Here sprak tot hen, en zeide:

„Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood.

„En de schare trad toe, en stak de handen in Zijn zijde, en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, tot dat zij dit allen hadden gedaan, en met hun ogen zagen en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen” (3 Ne. 11:10-15).

De hemelen waren geopend en hadden de aarde gekust met zeker weten. Toen vervolgens de Heiland:

„En dit is Mijn leer, en het is de leer, die de Vader Mij heeft gegeven . . . Ik geef getuigenis, dat de Vader overal alle mensen gebiedt zich te bekeren en in Mij te geloven.

„En wie ook in Mij geloof, en wordt gedoopt, die zal zalig worden; en zij zijn het, die het koninkrijk Gods zullen beërven” (3 Ne. 11:32-33).

Opnieuw moeten wij voorbijgaan aan vele verwijzingen en honderden jaren heilige geschiedenis. En nu komen we bij de laatste bladzijde van deze kroniek, waarop een vertrouwd stem klinkt:

„Ja, komt tot Christus, en wordt in Hem

vervolmaakt, en onthoudt u van alle goddeloosheid; en indien gij u van alle goddeloosheid zult onthouden, en God liefhebben met al uw macht, verstand en sterkte, dan is Zijn genade u genoeg, opdat gij door Zijn genade volmaakt in Christus moogt zijn; en indien gij door de genade van God volmaakt zijt in Christus, kunt gij de kracht Gods geenszins verloochenen.

„En verder, indien gij door de genade Gods volmaakt zijt in Christus, en Zijn kracht niet verloochent, dan zijt gij door de genade Gods in Christus geheiligd door het vergieten van het bloed van Christus, dat in het verbond van de Vader is tot vergeving van uw zonden, opdat gij heilig wordt, en zonder smet” (Moro. 10:32-33).

Of wij nu per vliegtuig, auto, bus of trein zijn gereisd, wij zijn veilig op deze gemeenschappelijke bestemming aangekomen. Er is nog een gemeenschappelijke bestemming die ons wenkt: het eeuwige leven bij onze Vader in de hemel. En evenals ons lichaam tijdens onze aardse reis afhankelijk was van licht, zo zijn wij op onze geestelijke reis afhankelijk van geestelijke voedingsmiddelen.

Wij heten u vriendelijk „welkom aan boord” op de reis naar het eeuwige leven. Vul uw geestelijke longen met de elementen van het eeuwige leven door voortdurend de waarheden van het Boek van Mormon, een getuige van Jezus Christus, in te ademen, opdat u veilig zult terugkeren in de tegenwoordigheid van onze Eeuwige Vader.

De Heiland leeft. Dat getuig ik tot u in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Geduld, een sleutel tot geluk

Ouderling Joseph B. Wirthlin
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

*„Maar al te vaak . . . eisen we wat we willen gelijk op,
ongeacht of wij het verdienen, of het goed voor ons is, of juist is.”*

Een van de meest grootste uitspraken die ooit door mensenoren is vernomen, komt uit het Boek van Mormon: „Adam viel, opdat de mensen mochten zijn; en de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben” (2 Ne. 2:25). Die zin omvat de voornaamste mogelijkheden van het leven. Laat mij eraan toevoegen, dat wij slechts dan werkelijke vreugde en waar geluk zullen ervaren, wanneer wij leren geduldig te zijn.

Woordenboeken geven als definitie van geduld: het kalm en zonder klagen verduren van pijn of verdriet; niet gehaast of onbezonnen zijn; bedaarde volharding ondanks tegenstand, moeilijkheden of tegenspoed.

In een passage uit het Boek van Mormon helpt Alma ons een beter begrip van geduld te krijgen. Na ons te hebben verteld over het zaaien van een zaadje, dat kan uitgroeien tot een boom, voegt hij er deze inzichtelijke woorden aan toe: „En ziet, als de boom begint te groeien . . . indien gij hem met veel zorg opkweekt, zal hij wortel schieten en opgroeien en vruchten opleveren . . .

„En wegens uw naarstigheid en uw geloof en geduld . . . zult gij er straks de vrucht van

plukken, die allerkostelijkst is, die zoet is boven alles wat zoet is . . . en gij zult u aan deze vrucht vergasten, ja, totdat gij zult zijn verzadigd, totdat gij niet meer hongert, noch dorst . . .

„Dan . . . zult gij de vruchten oogsten van uw geloof, uw naarstigheid, (en) uw geduld.” (Alma 32:37, 42–43.)

Ik weet niet of wij, de leden van de kerk, het Boek van Mormon, een van onze Heilige Schriften, wel naar behoren waarderen. Een van de duidelijkste uitzettingen van onze behoefte aan geduld om de beproevingen van het leven te kunnen verduren, wordt ons in de volgende opvallende bewoordingen gegeven door Nephi: „Want het is noodzakelijk, dat er een tegenstelling in alle dingen is. Indien dit niet zo ware . . . zou er geen rechtvaardigheid kunnen worden te weeggebracht noch goddeloosheid, geen heiligheid noch ellende, geen goed noch kwaad. Daardoor moesten dan alle dingen noodzakelijk één samengesteld geheel zijn . . .

„En indien gij zegt: Er is geen wet, dan zegt gij ook: Er is geen zonde. Indien gij zegt: Er is geen zonde, dan zegt gij ook: Er is geen gerechtigheid. En indien er geen gerechtigheid is, is er geen gelukzaligheid. En indien er geen gerechtigheid is, is er geen gerechtigheid, dan is er straf noch ellende. En indien dit alles niet bestaat, dan is er geen God. En indien er geen God is, dan zijn wij er niet en is de aarde er evenmin; want er had dan geen schepping kunnen zijn, noch van hetgeen kan handelen, noch van hetgeen kan worden behandeld; daarom zouden dan alle dingen zijn verdwenen” (2 Ne. 2:11, 13).

De apostel Paulus wees ons op het doel van geduld, ofwel volharding, in zijn brief aan de heiligen te Rome: „Wij roemen ook in de verdrukkingen, daar wij weten, dat de verdrukking volharding uitwerkt,

„en de volharding beproefdheid, en de beproefdheid hoop” (Rom. 5:3–4).

Veertig jaar geleden hield president J. Reuben Clark jr., toenmalig lid van het Eerste Presidium, een toespraak met de titel „Op drift geraakt”, waarin hij beschreef hoe wij waren weggedreven van het naleven van de tien geboden. (Zie *Church News*, 8 maart 1947, blz. 1, 8–9.)

Als wij toen weggedreven waren, waar zijn we dan nu, veertig jaar later? In 1947 stonden televisie en computers nog in hun kinderschoenen. Er bestonden geen satelliet-uitzendingen of videobanden. Computerfraude was onbekend. Stellig zijn onze normen op het gebied van fatsoen en welvoegelijkheid anders dan in 1947. De obsceniteit, naaktheid en andere vormen van pornografie die het schaamrood op onze kazen zou hebben gebracht en ons de ogen zou hebben doen afwenden in het jaar 1947, worden ons nu openlijk opgedrongen in gedrukt en audiovisueel materiaal. Er wordt zelfs thuis mee geparadeerd, tenzij wij op onze qui vive zijn en er een stokje voor steken. Als volk raken wij in deze tijd steeds verder op drift, want wij volgen onze profeten niet.

Een zekere mate van ongeduld kan nuttig zijn om ons tot handelen aan te zetten. Maar verder ben ik ervan overtuigd dat gebrek aan geduld een van de hoofdoorzaken is van de moeilijkheden en het verdriet, die de wereld in deze tijd kent.

Maar al te vaak hebben wij geen geduld met onszelf, met onze familie en vrienden, en zelfs met de Heer. Wij eisen wat we willen gelijk op, ongeacht of wij het verdienen, of het goed voor ons is, of juist is. Sommigen zoeken onmiddellijke bevrediging of verdoering van elk impuls door zich te wenden tot drank en drugs, terwijl anderen streven naar onmiddellijke rijkdom door dubieuze investeringen of oneerlijke praktijken, nagekomen zonder zich te bekommeren om de gevolgen. Wellicht is het oefenen van geduld in deze tijd moeilijker, maar noodzakelijker dan ooit tevoren.

De Schriften leren geduld

De Heer heeft de heiligen der laatste dagen voor ogen gehouden dat geduld een goddelijke eigenschap is die iemand bevoegd maakt voor het werk der bediening (zie LV 4:6). Hij gaf hun de raad geduldig te zijn in hun bezoeken (zie LV 24:8; 31:9; 54:10; 98:23–24), en Hij vermaande hen hun besluiten te nemen in alle geduld (zie LV 107:30). De Heiland leerde ons volmaakt te zijn (zie Matt. 5:48; 3 Ne. 12:48) en zei: „Gij zijt niet in staat de tegenwoordigheid van God nu te verdragen, evenmin de bediening van engelen; gaat daarom voort met geduld, totdat gij zijt vervolmaakt” (LV 67:13).

Voorbeelden van geduld

De Heer Jezus Christus is ons volmaakte voorbeeld van geduld. Hoewel Hij volkomen onverzettelijk was in zijn hang naar waarheid, was Hij bij zijn aardse bediening herhaaldelijk de personificatie van geduld. Hij had geduld met zijn discipelen, met inbegrip van de Twaalf, ondanks hun gebrek aan geloof en hun traagheid bij het onderkennen en begrijpen van zijn goddelijke zending. Hij had geduld met de scharen terwijl zij om Hem heen dromden, met de overspelige vrouw, met hen die door Hem genezen wilden worden en met kleine kinderen. En tenslotte bleef Hij geduldig door al het lijden heen van zijn zogenaamde verhoor en zijn kruisiging.

Tijdens zijn dertigjarige bediening, tussen zijn bekering en zijn sterven als martelaar in Rome, werd de apostel Paulus vijf keer gegegeld, tenminste drie keer zwaar geslagen, verschillende keren in de gevangenis geworpen, leed hij drie keer schipbreuk, en werd hij een keer gestenigd en voor dood achtergelaten (zie 2 Kor. 11:23-27). Door al deze bezoeken heen zette hij zijn krachtige bediening voort. Aan de Romeinen schreef hij dat God „een ieder vergeldend zal naar zijn werken: hun, die, in het goedgeoed volhardende, heerlijkheid, eer en onvergankelijkheid zoeken, het eeuwige leven; maar hun, die zichzelf zoeken, der waarheid ongehoorzaam en der ongerechtigheid gehoorzaam zijn, wacht toorn en gramschap. Verdrukking en benauwdheid” (Rom. 2:6-9).

De verdrukkingen en het lijden van de profeet Joseph Smith leken vaak op die van Paulus.

Naast gevangenschap, belagingen en mishandelingen van het gepeupel, onderging hij ook de smart van het verraden worden door trouwloze medewerkers. Maar zelfs nadat zij hem hadden tegengewerkt en verraden, bood hij hun zijn hand in vriendschap aan.

Jaren geleden moest president Roy A. Welker van het Duits-Oostenrijks zendingsgebied, een van de bijzondere zendingspresidenten van de kerk, een zending aanwijzen om in de gemeente Salzburg te gaan werken, waar een probleem moest worden opgelost. Er zouden binnenkort acht nieuwe zendingen in het zendingsgebied arriveren. Hij had dat een van hen het juiste visum zou hebben om in Oostenrijk te werken. Hij bleef bidden en wachtte twee weken op antwoord. De avond voor de aankomst van de acht zendingen maakte de Geest van de Heer de president de naam bekend van de zending die naar Salzburg moest worden gestuurd. Degene wiens

naam hij ontving, was degene met de juiste kwalificaties om naar Oostenrijk te gaan. Die zending was ik.

Het geduld van de president droeg niet alleen bij aan het oplossen van een probleem in een gemeente, maar bleek ook een zegen te zijn voor mij en mijn familie op een manier die ik mij nooit had kunnen voorstellen. Kort na mijn aankomst in Salzburg, werd dat gedeelte van het Duits-Oostenrijks zendingsgebied veranderd in het Zwitsers-Oostenrijks zendingsgebied. Later werd ik overgeplaatst naar Zurich, waar ik kennis maakte met broeder Julius Billeter, een vriendelijk lid van de kerk, die genealoog van beroep was. Hij was op de hoogte van de geslachtsregisters van mijn voorouders en zocht de gegevens van 6000 van hen op. Later is het tempelwerk voor hen gedaan.

Geduld in deze tijd

Wij moeten leren geduld met onszelf te hebben. Met het onderkennen van onze sterke en zwakke punten behoren wij ernaar te streven bij al onze keuzen en beslissingen ons gezond verstand te gebruiken, iedere kans aan te grijpen en ons best te doen bij iedere taak die wij op ons nemen. En wanneer wij ons best doen, behoren wij nooit mismoedig of wanhopig te zijn, maar blij te zijn met onze vooruitgang, ook al is die welens langzaam.

Wij moeten geduld hebben bij het ontwik-

kelen en versterken van ons getuigenis. Wij moeten geen onmiddellijke of spectaculaire manifestaties verwachten – hoewel die zullen komen wanneer het nodig is – maar bidden om een getuigenis, de Schriften bestuderen, de raad van onze profeet en andere leiders van de kerk opvolgen en de beginselen van het evangelie naleven. Dan zal ons getuigenis op heel natuurlijke wijze groeien en rijpen, soms welhaast onmerkbaar, totdat het een stuwende kracht in ons leven wordt.

Als wij thuis gelukkig willen zijn, dan is geduld met de individuele gezinsleden van het allergrootste belang. Maar, dikwijls lijken wij meer bereidheid aan den dag te leggen om vriendelijk en beleefd te zijn tegen vreemden dan tegen onze eigen familie. Om de een of andere reden wordt er vaak gedacht dat kritiek, scherpe woorden en ruzie ergens anders niet, maar thuis wél aanvaardbaar zijn.

Broeders, heb geduld met uw vrouw; en zusters, heb geduld met uw man. Verwacht geen volmaaktheid. Zoek naar prettige manieren om meningsverschillen op te lossen. Denk aan de wijze raad van president David O. McKay inzake het huwelijk: Houd je ogen wijd open vóór je huwelijk en halfdicht daarna. (Zie Conference Report, april 1956, blz. 9.) Misschien zouden onze vrouwen bij tijd en wijle in de auto moeten stappen en toeteren, terwijl wij mannen de kinderen klaarmaken.

Ouders, heb geduld met uw kinderen. Lees de kleintjes voor en help ze met hun huiswerk, ook al moet u hun keer op keer hetzelfde uitleggen. Ouderling Richard L. Evans heeft eens gezegd: „Als zij merken dat wij te vertrouwen zijn met hun onbeduidende vragen, zullen ze ons later misschien vertrouwen met de meer belangrijke.” (*Ensign*, mei 1971, blz. 12.) Sla munt uit hun natuurlijke nieuwsgierigheid en help hen liefde voor het leren te ontwikkelen. Leer hun de beginselen van het evangelie in eenvoudige bewoordingen. Heb geduld met hen wanneer zij de gezinsavond of het gezinsgebed verstoren. Laat hen uw eerbied voor het evangelie, voor de leiders van de kerk en voor de Heiland voelen.

Heb geduld met uw jonge mensen, in het bijzonder wanneer zij de overgang maken van de puberteit naar volwassenheid. Velen van hen lijken uiterlijk op volwassenen en menen volwassen te zijn, maar hebben nog maar weinig ervaring waarmee zij volwassen beslissingen kunnen nemen. Help hen de ervaring op te doen die zij nodig hebben om de valkuilen te vermijden waardoor hun letsel kan worden toegebracht.

Aan de andere kant wil ik jullie, jongelui, aansporen om geduld te hebben met jullie ouders. Wanneer zij ouderwetse ideeën schijnen te hebben over hoogstbelangrijke aangelegenheden zoals uitgaan, mode, moderne muziek en het lenen van de auto, luister dan toch maar naar hen. Zij hebben de ervaring waar het jullie nog aan ontbreekt. Heel weinig, en misschien wel geen, van de uitdagingen en verleidingen waar

jullie mee te maken hebben, zijn hun onbekend.

Als je van mening bent dat ze niets weten van de aangelegenheden die ik zojuist heb genoemd, kijk dan maar eens goed in de jaarboeken uit hun school- of studietijd. Maar wat het allerbelangrijkste is, zij houden van jullie en zijn bereid al het mogelijke te doen om jullie te helpen werkelijk gelukkig te worden.

Ik raad u aan geduld te hebben bij financiële aangelegenheden. Vermijd ondoordachte of overhaaste financiële beslissingen; zulke beslissingen vergen geduld en bestudering. Plannen om snel rijk te worden slagen maar zelden. Pas op voor schuld. Wees in het bijzonder op uw hoede voor gemakkelijk te verkrijgen krediet, ook al is de rente aftrekbaar voor de belasting. Een jong stel moet niet verwachten hun leven samen te kunnen beginnen met een huis, een auto, allerlei apparatuur en gemakken, die te vergelijken zijn met alles wat jullie ouders in de loop der jaren hebben vergaard.

En tenslotte een woord over geduld met onze Hemelse Vader en zijn plan van eeuwige vooruitgang. Wat dwaas om ongeduldig te zijn met Hem, de Vader van onze geest, die alles weet en wiens werk en heerlijkheid het is, door zijn Zoon, Jezus Christus, „om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (*Moz.* 1:39). Zoals ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: „Geduld is nauw verwant aan geloof in onze Hemelse Vader. Wanneer wij ongeduldig zijn, geven we eigenlijk aan het zelf beter te weten, beter dan God. Of op zijn

minst beweren wij dat ons tijdschema beter is dan het zijne. Hoe dan ook, wij zetten een vraagteken achter de werkelijkheid van Gods alwetendheid.” (*Ensign*, oktober 1980, blz. 28.)

Ouderling Richard L. Evans heeft gezegd: „Er schijnt weinig bewijs te zijn dat de Schepper van het heelal ooit haast had. Overal op deze overvloedige en mooie aarde, en zelfs in de verst gelegen delen van het uitspannel, vinden wij het bewijs van geduldige doelbewustheid en planning en werken en wachten.” (*Conference Report*, oktober 1952, blz. 95.)

Zoals ouderling Marvin J. Ashton eens heeft gezegd: „Wij hoeven ons geen zorgen te maken over het geduld van God, want Hij is de personificatie ervan, ongeacht waar wij geweest zijn, wat we hebben gedaan, of wat wij, tot op heden, onszelf hebben toegeestaan over onszelf te denken . . .

„God zal ons niet verlaten.” (*Speeches of the Year: BYU Devotional Addresses 1972-1973*, Provo, Utah: Brigham Young University Press, 1973, blz. 104.)

Ik ben oprecht dankbaar voor het geduld dat de Heer met zijn kinderen heeft. Ik ben oneindig dankbaar voor het geduld dat Hij met mij heeft, en voor mijn voorrecht om als een bijzondere getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus te mogen dienen.

Het doet mij goed om, terwijl ik onder de leden van de kerk reis, te zien hoevelen van hen werkelijk leven naar de beginselen van het evangelie. Voor hen haal ik een belofte aan die door de Heer is gegeven: „Want zij, die leven, zullen de aarde beërvan, en zij, die sterven, zullen van al hun arbeid rusten . . . en zij zullen een kroon ontvangen in de woningen mijns Vaders, die Ik voor hen heb bereid.

„Ja, gezegend zijn zij . . . die Mijn evangelie hebben gehoorzaamd; want zij zullen als hun loon het goede der aarde ontvangen . . .

„En ook zullen zij worden gekroond met zegeningen van omhoog” (*LV* 59:2-4).

Ik bid dat wij geduldig zullen zijn, in 't bijzonder in tijden van tegenspoed, bij het onder ogen zien van de uitdagingen van de onzekerheid, de beproevingen, de spanningen en de wederwaardigheden van de huidige tijd.

Ik besluit met mijn getuigenis dat geduld een goddelijke eigenschap is. Ik getuig dat onze Hemelse Vader leeft en ieder van ons liefheeft en dat Jezus de Christus is, onze Heer en Heiland.

Joseph Smith is de profeet door wie de Heer het evangelie in deze laatste dagen heeft hersteld. President Ezra Taft Benson is de profeet van de Heer die in deze tijd leiding geeft aan dit werk. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vereend in de opbouw van Gods koninkrijk

Ouderling L. Tom Perry
Van de Raad der Twaalf Apostelen

„Is alle afgunst en kwaadsprekerij uitgebannen? Verheugen wij ons net zoveel in het succes van een broeder of zuster als in ons eigen succes? Delen wij ons goed met anderen, opdat allen rijk mogen zijn, net als wij? Ja, zijn wij onze broeders' en zusters' hoeder?"

President, ik krijg het idee dat we naar u geluisterd hebben. Ook ik baseer mijn toespraak op het Boek van Mormon, dat geweldige verslag dat ons een bijzonder inzicht geeft, een inzicht dat we alleen verkrijgen door ongeveer duizend jaar nenselijke geschiedenis te bestuderen. We zien de kringloop van naties die zich tot geëchtigheid wenden en zich er dan weer van afkeren. We zien de eenheid die voortvloeit uit geloof in God en het verlangen om zijn koninkrijk op te bouwen. We zien de tweeërcht die ontstaat als het hart der mensen zich op zelfzuchtige verlangens richt, op de genoegens van het vlees, op rijkdom en arde bezittingen.

Een van de eerste waarschuwingen van de profeten in het oude Amerika wordt gevonden in het tweede hoofdstuk van het boek akob. Jakob berispt zijn volk om hun zucht naar rijkdom en de trots die zich in hun hart enesteld heeft. Hij smeekt hen hun hart veer tot de Heer te wenden. Hij begint met deze woorden:

„En de hand der Voorzienigheid heeft u zeer goedgunstig bejegend, zodat gij grote rijkdommen hebt verkregen; en omdat enkelen uwer overvloediger hebben verkregen dan uw broederen, verheft gij u in de hoogmoed van uw hart en loopt met stijve nek en opgeheven hoofd rond wegens de kostbaarheid van uw kleding, en vervolgt gij uw broederen, omdat gij veronderstelt, dat gij beter zijt dan zij.

„En nu, mijn broederen, veronderstelt gij, dat God u hierin rechtvaardigt? Ziet, ik zeg u: Neen. Maar Hij veroordeelt u, en indien gij hierin blijft volharden, moeten Zijn oordelen u spoedig treffen“ (Jakob 2:13–14).

We zien dat dit afkeren van de Heer vaak plaatsvindt in tijden van voorspoed. Zij die het beter hebben dan anderen kunnen trots worden, waardoor ze neer gaan zien op hun broeders en zusters die minder hebben, in de veronderstelling dat die minder zijn. Hoewel Jakob het niet expliciet zegt, werkt het proces ook omgekeerd. Zij die minder hebben gaan zich tekort gedaan voelen. Ze raken bezeten van wat ze niet hebben en geven anderen en de Heer de schuld. Ook zij wenden hun hart van Hem af.

Waar het om gaat is dat de Heer de zucht naar arde bezittingen en het gebrek aan betrokkenheid bij de opbouw van zijn koninkrijk veroordeelt, of dit nu een gevolg is van te veel of van te weinig hebben.

Jakob gaat verder: „Acht uw broederen als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij“ (Jakob 2:17).

Hier vinden we een concrete toepassing van het tweede grote gebod om onze naasten lief te hebben als onszelf. Jakob zegt zijn volk hun broeders en zusters die minder hebben niet te discrimineren, maar van hun goed met hen te delen.

„Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

„En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen – de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan“ (Jakob 2:18–19).

Vaak is het de volgorde die de Heer in zijn instructies aanhoudt die zo fundamenteel is. De Heer zegt niet dat het ons niet goed mag gaan. Dat zou strijdig zijn met de vele verslagen die we hebben waarin Hij zijn volk met voorspoed zagnet. Maar Hij zegt ons dat we pas naar voorspoed moeten streven als we eerst Hem gezocht en gevonden hebben. Dan, omdat ons hart goed gestemd is, omdat we in de eerste plaats Hem liefhebben, zullen wij ervoor kiezen onze rijkdom te investeren in de opbouw van zijn koninkrijk.

Zoals ons door onze profeten is gezegd, een van de belangrijke redenen waarom de verslagen van het Boek van Mormon werden bijgehouden en op wonderbaarlijke wijze ter vertaling aan Joseph Smith werden gegeven, was om deze generaties te waarschuwen. We moeten Jakobs raad dus ter harte nemen. We moeten deze Schriftuur lezen alsof ze speciaal voor ons in deze tijd is geschreven, want zo is het. Zijn woorden moeten ons aanzetten tot indringend zelfonderzoek. Houden wij in ons leven de juiste volgorde aan? Investeren wij in de eerste plaats in eeuwige aangelegenheden? Bezien wij de zaken in een eeuwig perspectief? Of zijn wij in de valstrik gelopen van het investeren in arde zaken, waarbij we de Heer vergeten?

Dit zijn natuurlijk moeilijke vragen om te beantwoorden. Het contrasteren van een gegeven met iets anders is soms de enige manier om het in het juiste perspectief te zien. Verhalen van vroegere kerkleiders helpen me altijd, omdat ze mij laten zien wat het wil zeggen om het koninkrijk van God op de eerste plaats te stellen. Deze verhalen begonnen echt voor mij te leven toen ik op zending was. In die dagen hadden de zendingen niet de hulpmiddelen tot hun beschikking die we nu hebben. We hadden de Schriften en een grote, zwarte doos met een platenspeler en een set grammofonplaten getiteld *De volheid der tijden*. (Ik hoopte altijd op een kleine collega, want we droegen die zwarte doos tussen ons in met behulp van een stok. Als ik groter was, schoof de doos altijd zijn kant op!) Deze platen gaven een verslag van de geschiedenis van de kerk, van het eerste visioen tot de Nauvooperiode.

Er was een stuk op een van die platen waarbij ik altijd tranen in mijn ogen kreeg, mijn collega en ik draaiden het keer op keer. Het was het verslag van Brigham Young en Heber C. Kimball die vrouw en kinderen

achterlieten om op zending te gaan naar Engeland. Heber C. Kimball schrijft:

„Op 14 september verliet president Brigham Young zijn huis in Montrose om op zending te gaan naar Engeland. Hij was zo ziek dat hij niet zonder hulp bij de Mississippi kon komen, een afstand van 100 meter. Nadat hij de rivier was overgestoken reed hij op zijn paard achter Israël Barlow aan naar mijn huis, waar hij ziek bleef tot de 18e. Hij liet zijn zieke vrouw met een baby van drie weken oud achter, terwijl ook al zijn andere kinderen ziek en niet in staat waren om voor elkaar te zorgen. Niemand was in staat om naar de put te gaan om een emmer water te halen, en ze hadden haast geen kleding meer, die was hun door de bende in Missouri bijna geheel afgenomen. Op de 17e bracht een jongen zuster Mary Ann Young op zijn wagen naar mijn huis, opdat ze broeder Brigham zou kunnen verzorgen en troosten en weer op weg helpen.

„Op 18 september stuurde Charles Hubbard zijn zoon met paard en wagen naar mijn huis; onze koffers werden door enkele broeders in de wagen gezet; ik ging naar mijn bed en pakte de handen vast van mijn vrouw die rilde van de koorts, met twee zieke kinderen naast haar, omhelsde haar en mijn kinderen, en nam afscheid van hen. De enige van mijn kinderen die gezond was, was kleine Heber P., en hij kon met moeite maar kleine beetjes water dragen om hun dorst te lessen.

„Met moeite klommen we in de wagen en legden zo'n dertig meter af; het leek wel of mijn hele binnenste in mij smolt, de gedachte dat ik mijn gezin zo achter moest laten, als het ware in de kaken des doods. Ik had het

gevoel dat ik het niet kon verdragen. Ik vroeg de menner te stoppen en zei tegen broeder Brigham: 'Dit is knap beroerd, vind je niet; laten we opstaan en ze een hart onder de riem steken.' We stonden op, zwaaiden onze muts drie keer boven ons hoofd en riepen: 'Hoera, hoera voor Israël.' Vilate hoorde ons geroep, stond op en liep naar de deur. Ze glimachte. Vilate en Mary Ann Young riepen: 'Tot ziens, God zegene jullie!' Wij riepen hetzelfde terug en vroegen de menner toen om door te rijden. Hierna voelde ik een geest van vreugde en dankbaarheid, dat ik mijn vrouw overeind mocht zien in plaats van haar in bed achter te laten, heel goed wetend dat ik haar twee of drie jaar niet zou zien.' (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, Salt Lake City: Bookcraft, 1967, blz. 265.)

Ik heb me vaak afgevraagd hoe deze broeders, moedig als ze waren, konden doen wat ze gedaan hebben. Ze waren werkelijk bereid om elk offer te brengen om het koninkrijk van God op te bouwen dat van hen gevraagd werd. Ze verzamelden „schatten in de hemel, waar noch mot noch roest ze ontoonbaar maakt" (Matt. 6:20).

Er is nog iets anders dat mij altijd geïntrigeerd heeft in dit verhaal. Toen Brigham Young en Heber C. Kimball op zending gingen naar Engeland, was er veel steun van hun broeders om hen op weg te helpen. Israël Barlow hielp Brigham Young de Mississippi over te steken. Later stuurde Charles Hubbard zijn zoon met paard en wagen naar het huis van Heber C. Kimball om de twee zendingelingen te helpen aan het begin van hun lange reis.

Als we dit verhaal zorgvuldig bekijken, zien we iets van de eenheid die er onder de heiligen in die tijd geheerst moet hebben. Als mannen en vaders op zending gingen, werd hun vertrek gemakkelijker gemaakt door de wetenschap dat broeders, zusters, priesterschapsleiders en vrienden de leegte zouden helpen opvullen die hun afwezigheid zou creëren.

Deze broeders waren in staat te investeren in de opbouw van het koninkrijk van God in verre landen, want ze wisten dat anderen zouden investeren in de opbouw van het koninkrijk thuis, door hun geliefden te helpen waar dat nodig was. Er was een unieke band, een bijzonder geloof in de gemeenschap van heiligen, toegewijd aan een gezamenlijk doel. Als we terugkeren naar Jakobs raad aan zijn volk, zien we dat toentertijd dezelfde boodschap werd overgebracht; hij onderwees ze gemeenzaam met allen te zijn en vrijgevee te zijn met hun middelen (zie Jakob 2:17).

Dit getuigt tot mij dat we kunnen zien of we Gods koninkrijk al of niet op de eerste

plaats zetten door te kijken naar hoe we onze broeders en zusters in de kerk behandelen. Is er een bijzondere band die ons vereent? Is alle afgunst en kwaadsprekerij uitgebannen? Verheugen wij ons net zoveel in het succes van een broeder of zuster als in ons eigen succes? Delen wij ons goed met anderen, opdat allen rijk moge zijn, net als wij? Ja, zijn wij onze broeders' en zusters' hoeder?

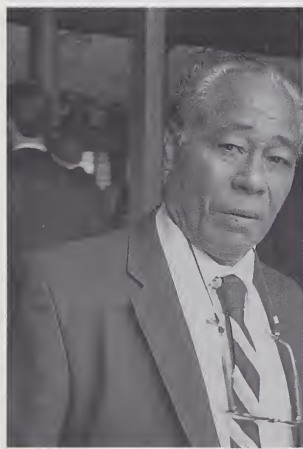
Ik kijk met ontzag naar alle positieve dingen die er in de kerk over de hele wereld plaatsvinden. Toch heb ik nooit het gevoel dat wij, als volk, ons volledige potentieel ontplooiën. Ik heb het gevoel dat we niet altijd samenwerken, dat we nog steeds teveel naar persoonlijke eer en succes streven, en weinig betrokkenheid tonen bij het gezamenlijke doel van de opbouw van Gods koninkrijk.

Als we zien wat de Heer allemaal van ons verlangt, kan dat soms overweldigend lijken. Natuurlijk, waar veel is gegeven wordt veel verwacht. Ik denk dat als wij met een enorme uitdaging geconfronteerd worden, het ons kan helpen om die uitdaging als een proces te zien dat stap voor stap moet worden doorgemaakt. We beginnen met de eerste stap, en gaan dan stap voor stap verder. Ook al beginnen we klein, ik weet zeker dat de Heer er blij mee is, omdat Hij in zijn oneindige wijsheid weet dat er uit iets kleins grote dingen voortvloeien.

De eerste stap is altijd een verdiepen van onze toewijding aan de Heer en zijn heerlijke werk. Ook hier geldt dat het toewijding vereist om zijn werk op de eerste plaats te stellen. Onze volgende stappen worden gestuurd door deze eerste beslissing, maar kunnen natuurlijk verschillende vormen aannemen.

We kunnen helpen door onze broeders en zusters in de kerk te dienen. We kunnen naar hen gaan die het evangelie nog niet ontvangen hebben en hen bekeren tot die waarheden. We kunnen naar de tempel gaan en dat grote verlossende werk verrichten voor de doden. Als wij ons mengen in het werk van de Heer, zal Hij ons vermogen vergroten naarmate wij ons verlangen vergroten. Wij zullen dichter tot elkaar komen, een volk worden dat naar een gezamenlijk doel streeft. Door de offers die wij voor elkaar en voor Hem brengen, beseffen wij en ons potentieel als zijn kinderen is, en bereiden wij de weg voor zijn glorierijke wederkomst.

Moge wij allen de uitdaging aanvaarden om het koninkrijk Gods op de eerste plaats te stellen, voor en boven alle andere dingen, en daardoor als volk dichter tot elkaar komen, tot wij allen een van hart en zin zijn, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Priesterschapszegens

Ouderling Dallin H. Oaks

Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Zorg ervoor dat u te allen tijde in staat bent onder invloed van de Heilige Geest een priesterschapszegens te geven wanneer men u dit oprecht en in geloof vraagt.”

In de lente van 1866, tijdens de oorlog die bekend staat als de Zwarte-havikoorlog, probeerden onze pioniers uit alle macht de dodelijke aanvallen van Indianen tegen onze nederzettingen in Zuid-Utah af te weren. Twee zoons van president Heber C. Kimball werden onder de wapenen geroepen voor een strafexpeditie tegen de Indianen; deze expeditie zou drie maanden duren. Voor hun vertrek gaf hij hun een priesterschapszegens. Kennelijk bezorgd dat zijn zoons het bloed van hun Lamanitische broeders zouden vergieten, vertelde hij hun eerst over de grote beloften die God deze tak van het huis van Israël had gedann. Daarna zegende hij zijn zoons en beloofde hun dat zij op hun expeditie geen enkele Indianen zouden zien. Zijn zoons, die best wel wat kruit wilden ruiken, waren teleurgesteld door deze belofte, maar de zegens gingen volledig in vervulling. Toen zij drie maanden later terugkeerden, vertelden zij:

„Wij . . . reden honderden kilometers, volgden de sporen van verschillende beneden van bloeddorstige Indianen en waren

meer dan eens heel dichtbij ze. Zij vielen de nederzettingen in de omgeving aan, doodden de pioniers en maakten veestapels buit. Maar wij hebben geen Indiaan gezien.” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, an Apostle*, 2nd ed., Salt Lake City: Stevens and Wallis, Inc., 1945, blz. 429.)

In een priesterschapszegens oefent een dienstknecht van de Heer, gedreven door de Heilige Geest, het priesterschap uit om de machten des hemels aan te roepen ten behoeve van degene die de zegens ontvangt. Zulke zegens worden uitgesproken door dragers van het Melchizedeks priesterschap, dat de sleutels heeft van alle geestelijke zegeningen van de kerk (zie LV 107:18, 67).

Er zijn vele priesterschapszegens. Ik zal u een paar voorbeelden geven, houd echter wel in gedachte dat priesterschapszegens beschikbaar zijn voor allen die er behoeften aan hebben, zij worden echter alleen op verzoek gegeven.

Zegens voor het genezen van zieken worden voorafgegaan door het zalven met olie, zoals de Schriften aangeven. (Zie Jak. 5:14-15; Marc. 6:13; LV 24:13-14; 42:43-48; 66:9.) Patriarchale zegens worden uitgesproken door een geordende patriarch.

Mensen die leiding willen in een belangrijke beslissing kunnen een priesterschapszegens ontvangen. Mensen die geestelijke kracht nodig hebben om een persoonlijke uitdaging het hoofd te bieden kunnen een zegens ontvangen. Anstaande moeders kunnen een zegens ontvangen voordat zij bevallen. Vele HLD-gezinnen herinneren zich een heilige ervaring waarin een waardige vader een priesterschapszegens gaf aan een zoon of dochter die op het punt stond in het huwelijk te treden. Vaders geven vaak een priesterschapszegens aan hun kinderen voordat zij het huis uit gaan of om andere redenen, zoals school, militaire dienst of een lange reis.

Pasgeroepen zendingen vragen vaak een vaderlijke zegens voordat zij naar hun zendingengebied vertrekken. Ik heb een blinde vriend, hij weet nog hoe zijn vader hem zegende dat hij, ondanks zijn handicap, in staat zou zijn zijn zending te vervullen, succes te hebben en een grote liefde voor mensen te ontwikkelen. Ik ben er getuige van geweest hoe die zegens in vervulling is gegaan in het leven van een fijne heilige der laatste dagen.

Zegens, gegeven in de omstandigheden die ik zojuist heb geschetst, worden soms zegens van troost en raad genoemd. Zij worden gewoonlijk gegeven door vaders, echtgenoten of andere ouderlingen in de familie. Zij kunnen opgeschreven en bewaard worden in de familieverslagen voor de geestelijke leiding van de persoon die de zegens ontvangt.

Meer dan tien jaar geleden vroeg een tiener president Ezra Taft Benson om een zegens. Hoewel de vader van de jongen geen actieve ouderling was, vroeg president Benson: „Wat zou je ervan vinden als je eens met hem praatte, wacht het juiste ogenblik af en vraag hem of hij je een vaderlijke zegens zou willen geven?” Hoewel de jongen zijn twijfels had, besloot hij het te proberen. Later zei hij daarover:

„Broeder Benson, er is bij ons thuis nog nooit zoiets fijs gebeurd. . . hij gaf mij een van de mooiste zegens die je je maar zou kunnen wensen. . . Toen hij de zegens gegeven had, voelden wij ons allen in dankbaarheid en liefde verbonden, zoals nog nooit eerder het geval was geweest.” (*De Ster*, april 1978, blz. 48.)

Priesterschapszegens worden ook vaak in verband met een priesterschapsordering of een aanstelling van een man of vrouw voor een roeping in de kerk gegeven. Dit zijn waarschijnlijk de meest voorkomende gelegenheden voor een priesterschapszegens.

Velen onder ons hebben een priesterschapszegens gevraagd toen we aan een nieuw betrekking begonnen. Ik ontving zo'n zegens vele jaren geleden en voelde onmiddellijk de troost en leiding.

Dr. Russell M. Nelson werd door een algemene autoriteit, die hem aanstelde als ring-president, gezegend met het inzicht om zijn vele werkzaamheden als hartchirurg op de juiste wijze te kunnen indelen. Ouderling Nelson heeft beschreven hoe deze zegens in vervulling is gegaan door het verminderde risico in bepaalde hartoperaties en doordat de nazorg van operaties aanzienlijk minder tijd is gaan vergen. Acht jaar later werd de man die hem gezegend had zijn patiënt. Ouderling Spencer W. Kimball moest een gecompliceerde hartoperatie ondergaan. President Harold B. Lee en president N. Eldon

Tanner zegenden Dr. Nelson „dat de operatie zonder fouten zou verlopen, dat alles goed zou gaan en dat hij niet bang hoefde te zijn voor zijn tekortkomingen, want hij was verwekt door de Heer om deze operatie te verrichten.“ (Ensign, mei 1984, blz. 88.) Deze zegen werd vervuld. Minder dan een jaar later werd zijn volledig herstelde en vitale patiënt president van de kerk en bracht door zijn leiderschap gebeurtenissen en groei tot stand die nooit vergeten zullen worden.

Wat is de zin van een priesterschapszegen? Denk aan een jongeman die op het punt staat zijn ouderlijk huis te verlaten om zijn geluk in de wereld te beproeven. Als zijn vader hem een kompas gaf, zou hij het instrument kunnen gebruiken om zijn weg te vinden. Als zijn vader hem geld gaf, zou hij het kunnen gebruiken om macht over aardse goederen te krijgen. Een priesterschapszegen is het verlenen van macht over geestelijke zaken. Hoewel het niet aangeraakt of gewogen kan worden, is het van groot belang voor ons bij het nemen van hindernissen op ons pad naar het eeuwige leven.

Denk er eens aan hoe de Heiland tussenbeide kwam om er voor te zorgen dat de kleine kinderen tot hem konden komen. En „Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze“ (Marc. 10:16). Toen de opgestane Heer zijn volk in Amerika bezocht „nam (Hij) hun kinderen een voor een, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader“ (3 Ne. 17:21).

Het is een heilige verantwoordelijkheid voor een Melchizedeks priesterschapsdrager namens de Heer te spreken als hij een priesterschapszegen geeft. De Heer heeft ons in een hedendaagse openbaring gezegd: „Mijn woord . . . zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde“ (LV 1:38). Als een dienstknecht van de Heer spreekt wanneer hij daartoe door de Heilige Geest gedreven wordt, zijn zijn woorden „de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren . . . (en) de stem des Heren“ (LV 68:4).

Maar als een priesterschapsdrager in een zegen alleen zijn eigen verlangen en opinie verwoordt, zonder daarbij te letten op de ingevingen van de Heilige Geest, dan hangt de vervulling van de zegen af van in hoeverre deze overeenstemt met de wil des Heren.

Waardige Melchizedeks priesterschapsdragers kunnen zegens geven aan hun nagelacht. De Schriften maken van deze zegens gewag, met inbegrip van die van Adam (zie LV 107:53-57), van Isaak (zie Gen. 27:28-29, 39-40; 28:3-4; Hebr. 11:20), van Jakob (zie Gen. 48:9-22; 49; Hebr. 11:21) en van Lehi (zie 2 Ne. 1:28-32; 4).

Toen Joseph Smith sr. op zijn sterfbed lag, verzamelden zijn kinderen zich om hem heen om zijn zegen te ontvangen. Na eerst zijn vrouw gezegend te hebben, begon vader Smith met Hyrum, zijn oudste, en gaf ieder kind wat hij een „laatste zegen“ noemde. (Zie Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith*, Salt Lake City: Bookcraft, 1956, blz. 308-313; Pearson H. Corbett, *Hyrum Smith, Patriarch*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1963, blz. 240-241.)

In een hedendaagse openbaring wordt ouders, die lid van de kerk zijn, geboden hun kinderen „voor de gemeente te brengen, tot de ouderlingen, die in de naam van Jezus Christus hun handen op hen dienen te leggen, en hen in Zijn naam te zegenen“ (LV 20:70). Dit is de reden waarom ouders hun baby meemenen naar een avondmaalsvergadering, waar een ouderling – meestal de vader – hun een naam en een zegen geeft.

Als er in deze vergadering een jongeman is die dacht dat hij nog nooit een priesterschapszegen had ontvangen dan hoop ik dat hij zich nu realiseert, dat hij er minstens twee en mogelijk meerdere heeft ontvangen.

Priesterschapszegens zijn niet beperkt tot de zegens waarbij de handen op iemands hoofd worden gelegd. Soms worden er zegens uitgesproken over groepen of volken. De profeet Mozes zegende voor zijn dood alle kinderen van Israël (zie Deut. 33:1). De profeet Joseph Smith sprak een zegen uit over de zusters die meewerkten aan de Kirt-

land-tempel. Ook zegende hij de vergadering. (*History of the Church*, deel 2, blz. 399.) In de vorige aprilconferentie zegende president Benson de heiligen der laatste dagen en de goede mensen . . . met de nimmer aflatende macht het goede te doen en het kwade te weerstaan en met een groeiend begrip van het Boek van Mormon. (*De Ster*, nummer 6, 1986, blz. 74.)

Ook worden er zegens uitgesproken over plaatsen. Er worden naties gezegend en gewijd voor het prediken van het evangelie. Tempels en kerken worden gewijd aan de Heer door een priesterschapszegen. Ook andere gebouwen mogen gewijd worden als zij in dienst van de Heer gebruikt worden. „Leden van de kerk mogen hun woning . . . inwijken als een heilige plaats waar de Heilige Geest kan verblijven“. (*Algemeen kerkelijk handboek* 1983, blz. 84.) Zendingen en andere priesterschapsdragers kunnen een priesterschapszegen uitspreken in huizen waar zij ontvangen worden. (Zie LV 75:19; Alma 10:7-11.) Jongemannen, binnenkort kunnen jullie gevraagd worden zo'n zegen uit te spreken. Ik hoop dat jullie je geestelijk voorbereiden.

In de tijd die mij rest, wil ik een paar andere voorbeelden geven van priesterschapszegens.

Ongeveer honderd jaar geleden werd Sarah Young Vance bevoegd vroedvrouw. Voordat zij haar werk in Arizona begon, ontving zij van een priesterschapsleider een zegen waarin werd gezegd, dat zij „altijd het goede zou doen en wat het beste was voor haar patiënten“. In bijna vijftienveertig jaar kwamen er onder haar deskundige leiding ongeveer vijftienhonderd kinderen ter wereld, zonder dat daarbij een moeder of kind het leven liet.

„Wanneer ik op een probleem stuitte“, herinnerde zij zich, „leek iets mij steeds te inspireren en op een of andere manier wist ik dan wat ik moest doen“. (L. J. Arrington en S. A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life*, Salt Lake City: Bookcraft, 1984, blz. 105.)

In 1864 werd Joseph A. Young op zending geroepen om in het oosten van de Verenigde Staten wat zaken te regelen voor de kerk. Zijn vader, president Brigham Young, zegende hem, dat hij weer veilig zou terugkeren. Op zijn thuisreis kreeg de trein waarmee hij reisde een ernstig ongeluk. „De hele trein werd vernield“, vertelde hij, „zo ook het treinstel waarin ik meereisde, tot op een bank van waar ik zat, maar ik liep nog geen schrammetje op.“ (*Letters of Brigham Young to His Sons*, ed. Dean C. Jessee, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974, blz. 4.)

Als jongen werd ik geïnspireerd door een verhaal over moed in Nauvoo, waarbij mijn

De ouderlingen Dallin H. Oaks (links) en Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen.

grootvaders oom betrokken was. In de lente van 1844 smeedden enkele mannen een komplot tegen de profeet Joseph Smith. Een van de leiders, William Law, hield bij hem thuis een geheime vergadering. Onder de genodigden bevonden zich de negentienjarige Dennison Lott Harris en zijn vriend, Robert Scott. Dennisons vader, Emer Harris, mijn betovergrootvader, was ook gevraagd. Hij vroeg de profeet Joseph Smith om raad, die vertelde hem de vergadering niet bij te wonen maar de jongens te laten gaan. De profeet gaf hen de raad goed op te letten en verslag uit te brengen van wat er gezegd werd.

De woordvoerders in deze eerste vergadering verklaarden dat Joseph Smith een gevallen profeet was en dat zij het voornemen hadden hem te vermoorden. Toen de profeet dit hoorde, vroeg hij de jongens ook de tweede vergadering bij te wonen. Dit deden zij, en weer brachten zij verslag uit.

Een week later zou er een derde vergadering gehouden worden. Weer vroeg de profeet hun de vergadering te bezoeken, hij vertelde hun evenwel dat dit hun laatste vergadering zou zijn. „Houd jullie vooral stil, sluit geen verbonden en doe hun geen beloften,” raadde hij hen aan. Hij waarschuwde hen ook dat hun zending niet zonder gevaar was. Hoewel hij de kans klein achtte, was het mogelijk dat zij gedood zouden worden. Toen zeggende de profeet Joseph Smith Dennison en Robert dat, mochten zij gedood worden, hun beloning groot zou zijn.

Gesterkt door deze priesterschapszegen bezochten zij de derde vergadering en luisterden naar de moordzuchtige plannen.

Toen van iedereen verlangd werd dat hij een eed aflegde, met het komplot in te stemmen en dit geheim te houden, weigerden zij moedig. Nadat ieder ander gezworen had het plan geheim te houden, wendde de hele groep zich tot Dennison en Robert, en dreigde hen te doden tenzij zij de eed aflegden. Omdat elke weigering de geheimhouding van het komplot in gevaar bracht, stelde ongeveer de helft van de samenzweerders voor de jongens onmiddellijk om te brengen. Er werden messen getrokken en boze mannen dwongen hen een kelder in om hen daar te doden.

Andere samenzweerders schreeuwden dat ze moesten wachten. De ouders wisten waarschijnlijk waar de jongens waren. Als ze niet thuiskwamen, zou er gezocht gaan worden en daardoor zou de dood van de jongens en daarmee het komplot aan het licht komen. Er volgde een lange woordenwisseling, twee levens hingen aan een zijden draadje. Uiteindelijk besloot de groep de jongens los te laten met de waarschuwing, dat als zij ooit iets zouden bekendmaken over wat er had plaatsgevonden zij hen zouden doden. Ondanks de dreigementen, en omdat zij de raad van de profeet hadden opgevolgd geen beloften te doen aan de samenzweerders, brachten Dennison en Robert prompt verslag uit aan de profeet Joseph Smith.

Ter wille van henzelf liet de profeet deze moedige jongemannen beloven, dat zij hun ervaring tenminste twintig jaar niet bekend mochten maken, zij mochten het zelfs niet aan hun vader vertellen. Een paar maanden later werd de profeet Joseph Smith ver-

moord. Vele jaren gingen voorbij. De leden van de kerk vestigden zich in het westen. Terwijl Dennison L. Harris werkzaam was als bisschop van de Wijk Monroe in Zuid-Utah, ontmoette hij ineen kerkvergadering in Efraim een lid van het Eerste Presidium. Daar, op zondag 15 mei 1881, zevenendertig jaar nadat de profeet Joseph Smith hem een zwijgplicht had opgelegd om hem te beschermen tegen wraakexpedities van het gepeupel, vertelde Dennison Harris zijn ervaring aan president Joseph F. Smith. (Zie mondelinge verklaring van bisschop Dennison L. Harris, 15 mei 1881, MS 2725, afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen, Salt Lake City; het verslag werd later gepubliceerd in de *Contributor*, april 1884, blz. 251-260.)

Dennison Harris' nageslacht bracht vele vooraanstaande kerkleden voort, zoals Franklin S. Harris, oud-president van de Brigham Young University.

Nu ik spreek over priesterschapszegen komen er vele herinneringen boven drijven: Ik herinner mij hoe mijn zoons en dochters mijn om een zegen hebben gevraagd om hen door de spannendste ervaringen van hun leven heen te loodsen. Ik verheug mij in de geïnspireerde beloften en het gesterkte geloof, dat voortvloeide uit de vervulling ervan.

Ik ben trots op het geloof van een nieuwe generatie wanneer ik aan mijn zoon denk, die bezorgd was over een examen en zijn vader niet kon bereiken die op reis was. Daarom vroeg hij een priesterschapszegen aan de dichtstbijzijnde priesterschapsdrager in zijn familie, de man van zijn zus. Ik herinner mij een verwarde, jonge bekeerling die een zegen zocht om hem te helpen verandering te brengen in zijn leven waaraan hij kapot ging. Hij ontving een zegen die zo ongevoerd was dat ik verbaasd was over de woorden die ik uitsprak.

Broeders, jong en oud: aarzel niet een priesterschapszegen te vragen wanneer u geestelijke kracht nodig heeft. Vaders en andere ouderlingen: koester en maak het voorrecht van het zegenen van uw kinderen en de andere kinderen van onze Hemelse Vader groot. Zorg ervoor dat u te allen tijde in staat bent onder invloed van de Heilige Geest een priesterschapszegen te geven wanneer men u dit oprecht en in geloof vraagt.

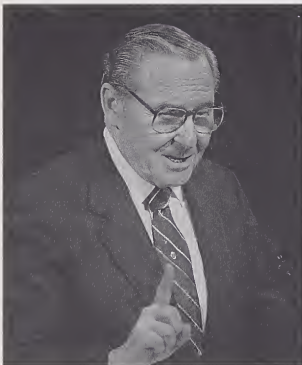
Dit is de ware kerk van de Heiland. Ik getuig van de verlossende zending van Jezus Christus. Wij dragen zijn priesterschap. God zegene ons dat wij dat priesterschap onder zijn leiding zullen uitoefenen ten zegen van zijn kinderen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geen sluipwegen

Ouderling Robert L. Simpson

Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Jongemannen van een koninklijk priesterschap, wordt een hedendaagse Nephi in je geloof. Ja, we weten allemaal dat het soms moeilijk is, maar de beloningen zijn ongelofelijk.“

Geliefde broeders, fijne jongemannen van de Aäronische priesterschap, jullie hebben geen idee hoe goed jullie eruit zien. Het is geweldig om jullie hie te zien, geweldig dat jullie je afspraak met de Heer zijn nagekomen en hier in deze belangrijke priesterschapsbijeenkomst aanwezig bent.

Waar zouden we zijn zonder het geloof van de jeugd? Ik denk aan een jongen in het Oude Testament, David heette hij. Ik denk aan een jongeman in het Boek van Mormon die Nephi heette. Ik denk aan een jongen van vijftien die Joseph Smith heette, die geloof had en het hoofd van deze bedeling werd. Ik ben erg dankbaar voor het vuur van de jeugd, voor hun geloof en onderscheidingsvermogen.

Een kort verhaal: een predikant kwam zover dat hij dacht genoeg geloof te hebben om op water te lopen. En dus liet hij een bericht door het hele land gaan, en de mensen kwamen van heinde en ver. Duizenden mensen kwamen naar de in het bericht genoemde plaats. Maar helemaal vooraan stond een diaken van de heiligen der laatste dagen. Hij had veel belangstelling voor dit soort geloof. Hij had erover gehoord in de zondagsschool

en op de gezinsavond, en hij zat vooraan, op vijf meter afstand van het water.

De predikant liep naar het water, hield even stil en toen hij zijn broekspijpen opdroe zei de jongen: „Meneer, u haalt het nooit.“ Hij haalde het ook niet.

Onlangs raakte ik onder de indruk van een groep AP-ers die met hun bisschop en adviseurs waren samengekomen voor een informeel praatje over het evangelie. Het was een kleine, ontspannen bijeenkomst, gewoon om eens ongedwongen over dingen te praten, om samen dingen te bespreken. Uit de eerste opmerkingen en begroetingen bleek duidelijk dat iedere jongeman zijn bisschop respecteerde en waardering had voor zijn quorumadviseur. Uit hun woorden bleek ook dat ze van de Heer hielden. Maar er waren er ook die moeite hadden met een paar dingen. Die ochtend bleek dat ze voornamelijk met de volgende drie vragen kampten. Ten eerste: „Waarom moet het leven zo moeilijk zijn?“

Even later zei een vijftienjarige jongen, die zich duidelijk zorgen maakte om de toenemende druk van zijn klaggenoten: „Ik weet niet of het allemaal wel de moeite waard is.“

En tenslotte wilden ze allemaal weten: „Hoe weet ik zeker dat de kerk waar is?“

Dit zijn geen nieuwe vragen. Ze zijn zo oud als de mens zelf. Ook zijn het niet slechts enkelingen die met die vragen rondlopen. Ik betwijfel of er iemand in deze grote vergadering is die in de loop der jaren niet met deze steeds terugkerende vragen geconfronteerd is geweest.

Laten we met de eerste vraag beginnen, waarom het leven zo moeilijk moet zijn. Wat een seminarieleerling eens zei bevalt me wel. Hij zei: „Dit aardse leven is niet anders dan de uitleg die we erover kregen in het voorbestaan. Volgens onze zondagsschool-leerkracht hebben wij samen gejuicht en stemden we er niet alleen in toe om naar de aarde te komen, maar grepen we deze kans met beide handen aan.“

Een adviseur sloeg een tekst op om aan te geven dat de Heer er altijd is om ons te hel-

pen over de hobbelige stukken heen te komen, als wij ons deel doen:

„Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur open, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij“ (Op. 3:20). Begrijpen jullie waar het om gaat, jongemannen? Ik denk dat de Heiland ons nog een essentiële sleutel aanreikt waar Hij zegt: „Want zonder Mij kunt gij niets doen“ (Joh. 15:5). Dat is klare taal!

Weten jullie nog wat de tweede vraag was? „Ik weet niet of het allemaal wel de moeite waard is.“ Een bisschop stelde daarop deze vraag: „Denk je dat het de moeite waard is om eens in aanmerking te komen om alles te ontvangen wat de Vader heeft?“ Hij herinnerde ons eraan dat alles te ontvangen wat de Vader heeft de essentie is van de eed en het verbond van het priesterschap. Laten we de woorden nog eens lezen die ons in de vierentachtigste afdeling van de Leer en Verbonden gegeven worden met betrekking tot die heilige verplichting, een verplichting die op ons allen rust. Luister goed. Ik begin met het drieëndertigste vers:

„Want allen, die getrouw zijn tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan Ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, . . . worden geheiligd . . .“

En dan naar het achtëndertigste vers:

„En hij, die Mijn Vader ontvangt, ontvangt Mijn Vaders koninkrijk; daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.“

„En dit is overeenkomstig de eed en het verbond, die tot het priesterschap behoren“ (verzen 33, 38–39).

Mijn jonge vrienden, besef alsjeblieft goed dat deze voorwaarden die we net gelezen hebben, gesteld zijn. Ze zijn alle bevestigd. Het priesterschap is aan ons verleend. De Heer heeft de bestemming gegarandeerd van hen die dat priesterschap verheerlijken; die bestemming is het eeuwige leven, die, volgens de Schriften, de grootste gave van alle gaven is (zie LV 14:7). Omdat wij geordend zijn, zijn we op weg. Niet alleen zijn we op weg, maar het lijkt erop dat we voorbij het punt zijn vanwaar we nog terug kunnen, want de Heiland verzekert ons dat dit een eed en verbond van de Vader is „dat Hij niet kan verbreken, en dat evenmin kan worden weggenomen“ (LV 84:40).

Sta me toe even een interessant zijpaadje in te slaan. Toen we die teksten lazen over de eed en het verbond die niet verbroken of weggenomen kunnen worden, zei een van de jongens: „He, hoe zit het dan met m'n vrije wil?“ Een jongen die toen net tot priester was geordend zei: „We oefenden onze vrije wil uit in het voorsterfelijk

bestaan; mensen zeggen dat ze gedoopt willen worden voor ze gedoopt worden; wij willen zelf elke week ons doopverbond hernieuwen tijdens de avondmaalsvergadering; wij stemden in met de voorwaarden van het priesterschap toen we een gesprek hadden met de bisschop. Nee, ik denk niet dat onze vrije wil in het gedrang komt."

Hij had gelijk. Onze vrije wil komt niet in het gedrang.

Ik hoop dat niemand, die het heilige verbond van het priesterschap gesloten heeft, het bijtje erbij neergooit, wegloopt en zegt: „Het spijt me, het is gewoon te moeilijk.“ Nephi had problemen genoeg: Laman, Lemuël, Laban en ga zo maar door. Maar in zijn uur van beproeving besefte hij dat alle machten van de hemel tot zijn beschikking stonden. Weet je nog hoe hij zei: „Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt“ (1 Ne. 3:7).

Op dat moment merkte een diaken honend op: „Ja, maar Nephi hoefde niet naar mijn school.“ In wezen zei hij dat zijn probleem ongeveer even groot was als dat van Nephi, maar op een iets andere manier. En

misschien had hij wel gelijk, maar waar het om gaat is dit: de Heer liet Nephi niet in de steek. Hij liet de profeet Joseph Smith in de gevangenis van Liberty niet in de steek. En hij zal een jongen die kampt met druk van klasgenoten of met welk ander probleem ook, niet in de steek laten.

Wij die voorbereid moeten zijn op de grote zegeningen verbonden aan onze priesterschapsautoriteit, moeten van tijd tot tijd geheiligd worden, door welk proces de Heer ook wenst te kiezen. Net zo zeker als dat we hier bij elkaar zijn, hetzij als algemene autoriteit, bisschop, ouderling, diaken, het proces is voor iedereen exact hetzelfde. We moeten proberen te begrijpen dat als we met tegenslag kampen, dat waarschijnlijk een middel is om ons voor te bereiden op iets dat voor ons ligt. Ja, het is de moeite waard. Gelooft me, jongemannen, het is allemaal de moeite waard.

Nu de derde vraag: „Hoe weet ik zeker dat de kerk waar is?“ Is er iemand die hier op aarde een zogenaamd volmaakt getuigenis kan krijgen? Ik denk dat we allemaal het on-eindige proces van het ontwikkelen van een getuigenis doormaken. Jeugd van Zion, als je op een wonder hoopt, of het zogenaamde zekere teken uit de hemel, vergeet het maar. Er zijn geen sluiptwegen naar de hemel. Dus

een enorm groot geduld is ook een vereiste bij de ontwikkeling van ons getuigenis in ons leven. Het is gewoon, zoals de Schriften zeggen, „regel op regel, gebed op gebed; hier een weinig, daar een weinig“ (LV 128:21).

Er bestaan fundamentele beginselen die bij de ontwikkeling van een getuigenis nooit veranderen.

We kunnen het Boek van Mormon als voorbeeld nemen. De geweldige belofte die in Moroni 10:4 staat en die we allemaal kennen, geeft aan dat we het boek moeten lezen, en dan onze Hemelse Vader met een oprecht hart en geloof in Christus erover moeten vragen. Hij zegt dat als wij dat doen, de waarheid aan ons bekendgemaakt zal worden door de macht van de Heilige Geest.

Of het nu gaat om een getuigenis van het Boek van Mormon, tiende, het woord van wijsheid, de wet van vasten, de sabbat heiligen, of welk ander beginsel ook, het proces is precies hetzelfde. Eerst moeten we het beginsel begrijpen door erover in de Schriften te studeren, dan moeten we het zo goed mogelijk naleven; dan bidden we met een oprecht hart tot onze Hemelse Vader, met geloof in Christus; en dan zal de waarheid van dat beginsel aan ons geopenbaard worden door de macht van de Heilige Geest.

Als je de waarheid wilt weten, zorg dan dat je kennis opdoet, zorg dat je gewillig bent, zorg dat je open staat.

Doe kennis op over de waarheid door de Schriften te bestuderen en naar geïnspireerde leiders te luisteren.

Wees gewillig om de waarheid die je bestudeert zo goed mogelijk na te leven.

Sta dan, door waardig te zijn, open voor de gaven van de Geest, opdat je geleid zult worden en het antwoord zult herkennen als dat komt.

O, jeugd van edele afkomst, jongemannen van een koninklijk priesterschap, word een hedendaagse Nephi in je geloof. Ja, we weten allemaal dat het soms moeilijk is, maar de beloningen zijn ongelofelijk. En vergeet nooit het volgende: iemand die, zoals jullie, in het voorbestaan geordend is, iemand die, zoals jullie, de gave van de Heilige Geest ontvangen heeft, en iemand die, zoals jullie, het gezag van het priesterschap ontvangen heeft, kan vast en zeker een sterk getuigenis verkrijgen – een getuigenis dat nooit op mag houden te groeien. Zoals Jozua vanouds zei: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult. . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!“ (Jozua 24:15.) En zo zeker als jullie dat zullen doen, zo zal, de leer van het priesterschap als de dauw des hemels in jullie ziel nederdalen“ (LV 121:45). Dat dat zo mag zijn, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De ouderlingen Robert L. Simpson (links) en J. Thomas Fyans van het Eerste Quorum der Zeventig.

Tranen, tegenslagen, vrouwen, getuigenis

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„De kenmerken van hen die de Heer met hun hele hart dienen zijn: een vast geloof, een constant vertrouwen, een vurig verlangen.”

Heeft u ooit nagedacht over de waarde van een ziel? Heeft u ooit nagedacht over het potentieel dat in een ieder van ons schuilt?

Kort nadat ik geroepen was als lid van de Raad der Twaalf bezocht ik de conferentie van de Ring Monument Park West in Salt Lake City. Mijn metgezel voor deze conferentie was Paul C. Child, een lid van het welzijnscomité van de kerk. President Child kende de Schriften. Hij was mijn ringpresident geweest toen ik nog Aäronisch-priesterschapsdrager was. Nu bezochten we samen een ringconferentie.

Toen het zijn beurt was om het woord te nemen, pakte president Child zijn Leer en Verbonden, verliet het podium en begaf zich onder de priesterschap in de zaal. Hij sloeg afdeling 18 op en begon te lezen:

„Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen . . .

„En wanneer gij al uw dagen zucht besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders” (de verzen 10, 15).

President Child keek toen op en stelde deze vraag aan de broeders: „Wat is de waarde van een ziel?” Hij vermeed de vraag te laten beantwoorden door een bisschop, ringpresident of hogeraadslid. In plaats daarvan koos hij een president van een ouderlingenquorum uit – een broeder die een beetje had zitten soezen en het belang van de vraag gemist had.

De geschrokken man vroeg: „Broeder Child, zou u de vraag kunnen herhalen?” De vraag werd herhaald: „Wat is de waarde van een ziel?”

Ik kende de stijl van president Child. Ik bad vurig voor die quorumpresident. Het bleef lang stil, het leek wel een eeuwigheid, toen antwoordde hij: „Broeder Child, de waarde van een ziel is zijn vermogen als God te worden.”

Alle aanwezigen dachten na over dat antwoord. Broeder Child liep terug naar het podium, boog zich naar mij toe en zei: „Een diepzinnig antwoord; een diepzinnig antwoord!” Hij ging door met zijn boodschap, maar ik bleef dat geïnspireerde antwoord overdenken.

Het is een ontzagwekkende taak om de kostbare zielen, die onze Hemelse Vader heeft voorbereid op zijn boodschap, te bereiden, te onderwijzen en te raken. Succes komt zelden vanzelf. Over het algemeen gaan er tranen, tegenslagen, vertrouwen en getuigenis aan vooraf.

Denk eens na over de omvang van de instructies van de Heiland aan de apostelen: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld” (Matt. 28:19–20).

De mannen aan wie Hij deze instructie gaf waren geen landeigenaars, noch waren het geleerden. Het waren eenvoudige mannen – gelovige mannen, toegewijde mannen,

mannen „geroepen door God”.

Paulus getuigde tot de Korintiërs over hen die God geroepen had:

„Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken.

„Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen” (1 Kor. 1:26–27).

Alma gaf zijn zoon Helaman evenzo de raad: „Ik zeg u, dat door kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht” (Alma 37:6).

Toen en nu putten de dienstknechten Gods troost uit de Meesters belofte: „Ik ben met u al de dagen” (Matt. 28:20). Deze schitterende belofte steunt jullie, de Aäronische priesterschap die geroepen is tot leidinggevende functies in de diakenen-, leraren- en priestersquorums. Zij moedigt jullie aan in je voorbereidingen op het vervullen van een zending. Zij geeft jullie troost in die momenten van ontmoediging waar wij allen mee te maken krijgen. Deze zelfde belofte motiveert en inspireert u, de Melchizedekse priesterschap, die leiding geeft aan het werk in de wijken, ringen en zendingengebieden.

„Verlauft daarom niet in goetdoen,” zegt de Heer, „want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.

„Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest” (LV 64:33–34).

De kenmerken van hen die de Heer met hun hele hart dienen zijn: een vast geloof, een constant vertrouwen, een vurig verlangen.

Deze omschrijving typeert het begin van het zendingswerk direct na de herstelling van het evangelie. Al in april 1830 ontving Phineas Young een exemplaar van het Boek van Mormon van Samuel Smith, de broer van de profeet, en een paar maanden later reisde hij naar Canada. In Kingston gaf hij het eerste opgetekende getuigenis van het herstelde evangelie buiten de Verenigde Staten.

In 1833 reisden Joseph Smith, Sidney Rigdon en Freeman Nickerson naar Mount Pleasant (Canada). Daar onderwezen, doopten en organiseerden zij een gemeente van de kerk. Enige tijd later, namelijk in juni 1835, hielden zes van de Twaalf een conferentie in dat land.

In april 1836 gingen ouderling Heber C. Kimball en anderen naar het huis van Parley P. Pratt, plaatsten, vervuld van de Heilige Geest, hun handen op het hoofd van broeder Pratt en verklaarden:

„U zult naar Canada gaan, namelijk naar de stad Toronto . . . daar zult u mensen vinden die voorbereid zijn op de volheid van

het evangelie, zij zullen u ontvangen en u zult de kerk onder hen organiseren. Velen zullen tot de kennis der waarheid worden gebracht en van vreugde worden vervuld; en van datgene wat voortvloeit uit deze zending zal de volheid van het evangelie naar Engeland worden gebracht en er de oorzaak van zijn dat er een groot werk gedaan wordt in dat land."

In juli van dit jaar zal de 150ste verjaardag gevierd worden van het begin van het werk in Engeland. Wij verheugen ons in de voortreffelijke prestaties van die eerste zendelingen en van hen die de Heer voorbereidde op het spelen van een belangrijke rol in de vooruitgang van dit werk in de laatste dagen.

De roeping om te dienen heeft het werk van de Heer altijd gekenmerkt. Zelden komt zij gelegen. Zij vereist nederigheid, zij dwingt tot gebed, zij inspireert tot toewijding. De roeping kwam – naar Kirtland. Openbaringen volgden. De roeping kwam – naar Missouri. Vervolgving kreeg de overhand. De roeping kwam – naar Nauvoo. Profeten stierven. De roeping kwam – naar de Zoutmeervallei. Ontberingen lagen in het verschiet. Die lange reis, onder zeer moeilijke omstandigheden gemaakt, was

een beproeving van geloof. Maar geloof dat gesmeed is in de ovens van tegenslag en tranen wordt gekenmerkt door vertrouwen en getuigenis. Alleen God kan het offer peilen; alleen God kan het verdriet meten; alleen God kent het hart van hen die Hem dienen – toen en nu.

Lessen uit het verleden kunnen ons geheugen opfrissen, ons leven raken en onze handelingen leiden. We worden ertoe gebracht stil te staan bij die goddelijke belofte: „(Gij) hebt opdracht van de Heer; en wat gij ook doet volgens de wil des Heren, is de zaak des Heren" (LV 64:29).

Zo'n les werd eens verteld in een radio- en televisieprogramma waar velen met plezier aan terugdenken. Het programma heette „Death Valley Days". De verteller, bekend als de oude zwerver, leek regelrecht onze huiskamer binnen te wandelen als hij de verhalen van het Westen vertelde.

In een van die programma's vertelde deze oude zwerver hoe de ruiten voor de St. George-tabernakel verkregen waren. De ruiten waren in het Oost-Amerika gemaakt. Daarna waren ze van New-York naar de westkust verscheept, een lange en soms gevaarlijke zeereis langs Kaap Hoorn. Het

kostbare glas, dat verpakt was in kartonnen dozen, werd naar San Bernardino (Californië) getransporteerd, en vandaar naar St. George.

David Cannon en de broeders in St. George hadden de taak om met hun paarden en wagens naar San Bernardino te gaan om het glas op te halen, opdat de tabernakel van de Heer voltooid kon worden. Zij stuitten op een probleem: Zij hadden het toen astronomische bedrag van \$800 nodig om het glas te kunnen betalen. Ze hadden het geld niet. David Cannon vroeg aan zijn vrouw en zoon: „Denken jullie dat we het geld voor de tabernakel bij elkaar kunnen krijgen?"

Zijn zoon, David jr., zei: „Papa, ik weet dat we het kunnen!" Hij haalde twee cent tevoorschijn en gaf die aan zijn vader. Wilhelmina Cannon, Davids vrouw, snuffelde wat op de geheime plekjes die elke vrouw thuis heeft. Dat leverde \$3,50 aan kleingeld op. Er werd een beroep gedaan op de gemeenschap en na verloop van tijd was er \$200 opgehaald – \$600 te weinig.

David Cannon slaakte de zucht der wanhopigen, hij had zijn best gedaan maar had gefaald. Het gezinnetje was te bezorgd om te slapen en te ontmoedigd om te eten, daarom

President Ezra Taft Benson met president Thomas S. Monson, zijn tweede raadgever in het Eerste Presidium.

baden ze. De dag brak aan. De menners met hun paarden en wagens verzamelden zich voor de lange reis naar San Bernardino. Maar ze hadden geen \$600.

Toen werd er op de deur geklopt. Peter Nielsen, uit het naburige dorp Washington, kwam binnen. Hij zei tot David Cannon: „Broeder Cannon, ik heb een hardnekkige droom gehad, dat ik u het geld moest brengen dat ik gespaard had voor de uitbreiding van mijn huis – ik moest het naar u brengen, omdat u er een doel mee zou hebben.”

Terwijl alle mannen zich rond de tafel verzamelden, ook kleine David jr., haalde Peter Nielsen een rode boerenzakdoek tevoorschijn waaruit hij glinsterende goudstukken uithaalde die hij één voor één op de tafel gooide. Toen David Cannon de goudstukken nadelde, bleek het precies \$600 te zijn – het bedrag dat zij nog nodig hadden om het glas te kunnen betalen. Binnen het uur waren de mannen op weg naar San Bernardino om het glas voor de tabernakel op te halen.

Toen dat verhaal verteld werd in het programma „Death Valley Days” was David Cannon jr. achtenzeventig jaar. Hij luisterde aandachtig naar het programma. Volgens mij moet hij die goudstukken in gedachten weer één voor één op de tafel hebben horen vallen, onder de verbaasde blikken van de mannen die met hun eigen ogen zagen hoe hun gebed verhoord werd.

Tabernakels en tempels worden gebouwd met meer dan steen en cement, hout en glas. In het bijzonder geldt dat voor de tempel die Paulus beschreef: „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?” (1 Kor. 3:16.) Zulke tempels worden gebouwd met dienstbetoon en opoffering. Ze worden gebouwd met tegenslag en getuigenissen.

Als er broeders aanwezig zijn die voelen dat zij niet voorbereid zijn, die zelfs geen gehoor zouden geven aan een roeping om te dienen, om te offeren, om het leven van anderen tot zegen te zijn, laat hen dan aan deze waarheid denken: „Wie God roept, die maakt Hij ook bekwaam.” Hij die het niet ontgaat dat er een musje ter aarde valt, zal zijn dienstknecht niet aan zijn lot overlaten. God zegene u, mijn broeders – u die het priesterschap draagt. U bent „een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap” (1 Petr. 2:9).

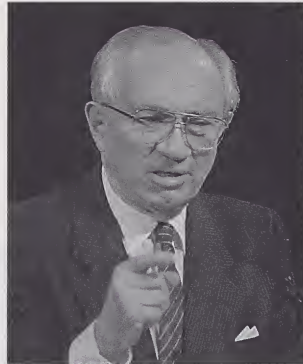
Moge wij positief reageren op de woorden van de profeet Joseph Smith, die aandrong: „Broeders, zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voortwaarts en wijkt niet terug. Moed broeders; en voort, voort, ter overwinning!” (LV 128:22.) Dat is mijn oprecht en nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Eerbied en zedelijkheid

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„Bewijs je kracht, toon je onafhankelijkheid, door nee te zeggen als verleidingen uit je omgeving op je afkomen. Jullie kracht zal anderen die zwak zijn sterker maken. Jullie voorbeeld zal anderen vastberadenheid geven.”

President Benson en de algemene autoriteiten hebben mij gevraagd twee of drie zaken te bespreken die ons allen aangaan.

De eerste daarvan is eerbied in onze vergaderingen, vooral de avondmaalsvergadering. Dit is iets dat iedere drager van het priesterschap aangaat, Aäronisch of Melchizedeks, en elk lid van de kerk.

Waarom gaan we naar de avondmaalsvergadering? Natuurlijk, om onze verbonden te hernieuwen door van het avondmaal te nemen. Dat is het belangrijkste aspect van deze vergadering. We gaan ook om onderwezen te worden, om de dingen Gods te overdenken, en om de Heer in geest en waarheid te aanbidden. We gaan omdat de Heer het ons door openbaring heeft geboden. Hij zei:

„Gij moet de Here uw God, een offer in gerechtigheid brengen, namelijk het offer van een gebroken hart en een verslagen geest.

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

„Want voorwaar, dit is een dag, die u is

toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen” (LV 59:8-10).

We moeten allemaal op gezette tijden het jachtige tempo van het dagelijks leven een halt toeroepen en mediteren over heilige en goddelijke dingen. Ik weet nog dat ik, meer dan vijftig jaar geleden, in Londen op zending was. We vergaderden in een gehuurde zaal. De vloeren waren hard en we zaten op klapstoeltes. Elke stoel die verschoven werd maakte lawaai. Maar dat was niet het ergste. Veel erger was het rumoerige gepraat van de leden.

Op een gegeven moment hadden we een gezin uitgenodigd dat we ontmoet hadden op onze tocht langs de deuren. Onze verwachtingen waren hoog gespannen toen wij ze aan de deur verwelkomden. De stemming in de hal was zoals gewoonlijk joviaal, en de leden praatten nogal luidrechtig met elkaar. Toen dit gezin de kapel betrad, gingen ze stil zitten, knielden even en sloten de ogen voor een gebed. Toen gingen ze, in een hels kabaal, zitten in eerbiedige afwachting.

Eerlijk gezegd voelde ik me opgelaten. Ze waren gekomen naar wat zij dachten een erediens was, en ze gedroegen zich dienovereenkomstig.

Aan het einde van de vergadering vertrokken ze zonder veel te zeggen, en toen we ze later weer bezochten vertelden ze hoe teleurgesteld ze waren over wat ze hadden meegemaakt. Ik ben dat nooit vergeten.

Ik nodig alle priesterschapsdragers, waar u ook bent, en vooral de leden van bisschappen, uit om een serieuze poging te doen een fijnere geest van aanbidding in onze avondmaalsvergaderingen aan te kweken, en eerbiediger gedrag in onze kerkgebouwen in het algemeen.

Ik ben blij dat er nu tapijt ligt in de gangpaden in onze kapels, en in de meeste nieuwe gebouwen vloerbedekking over het hele oppervlak. Klapstoeltes hebben plaats gemaakt voor banken die aan de vloer bevestigd zijn. Bij het plannen, renoveren en

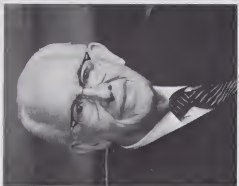
Algemene autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Status per april 1987

Het Eerste Presidium

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever

President Ezra Taft Benson

President Thomas S. Monson
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

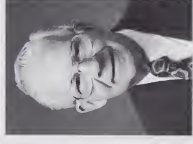
Marion G. Romney

Howard W. Hunter

Boyd K. Packer

Marvyn L. Ashton

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthin

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Dean L. Larsen

Richard G. Scott

Marion D. Perkins

Wm. Grant Bangerter

Jack H. Gosling

Robert L. Backman

Hugh W. Pinnock

Overige leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Herman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pringer

J. Thomas Fyans

Ashley Y. Komatsu

Gene R. Cook

Charles Dieler

William R. Enclford

George P. Lee

Carole E. Asay

John H. Gibberg

Jacob de Jager

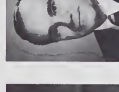
Vaughn J. Featherstone

Royden G. Derrick

Robert E. Walls

James M. Parimore

F. Enzo Busche

Yoshiko Kikuchi

Ronald E. Poplinan

Derek A. Coriberti

Rex C. Reine

F. Burton Howard

Ted E. Brewerton

Angel Abrera

John K. Carmack

Russell C. Taylor

Robert B. Harbinson

Beverly Harris

Spencer H. Casbon

Philip T. Sonntag

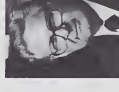
John Sonnenberg

F. Arthur Katy

Keith W. Wilcox

Victor L. Brown

H. Barker Peterson

J. Richard Clarke

Hans B. Ringger

Waldo P. Call

Halo F. Canargo

H. Vellan Andersen

George I. Cannon

Francis M. Gibbons

Garber H. Russell

George R. Hill III

John R. Laster

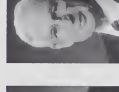
Douglas J. Martin

Alvanar B. Morrison

L. Aldin Porter

Glen L. Rudd

Douglas H. Smith

Lynn A. Sorenson

Presiderende Bisschop

Glenn G. Spring
presiderende
raadsgaver

Robert M. Valles
presiderende
bisschop

Glenn L. Pace
raadsgaver

Emeritus algemene autoriteiten

Leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Elnore G. Smith

Sterling W. Sill

Bernard P. Broobank

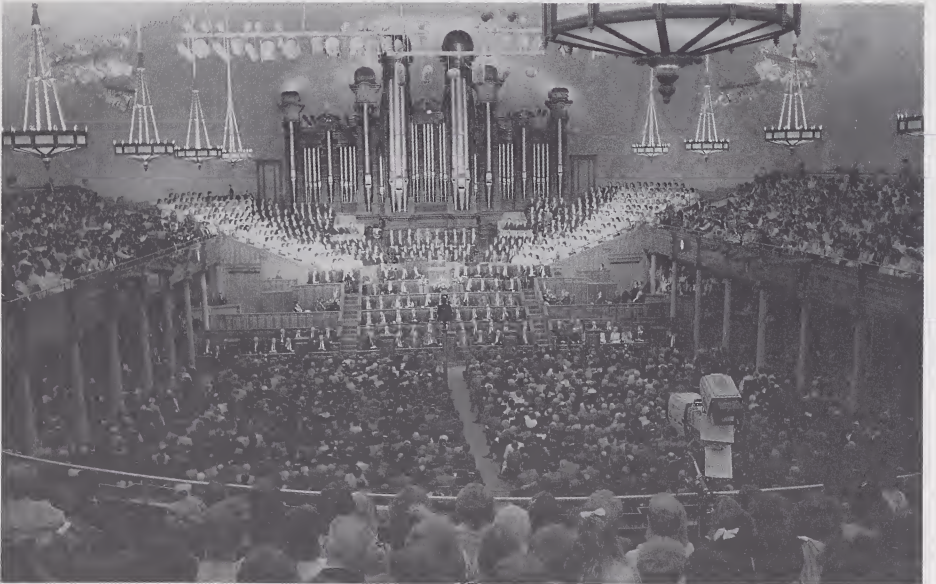
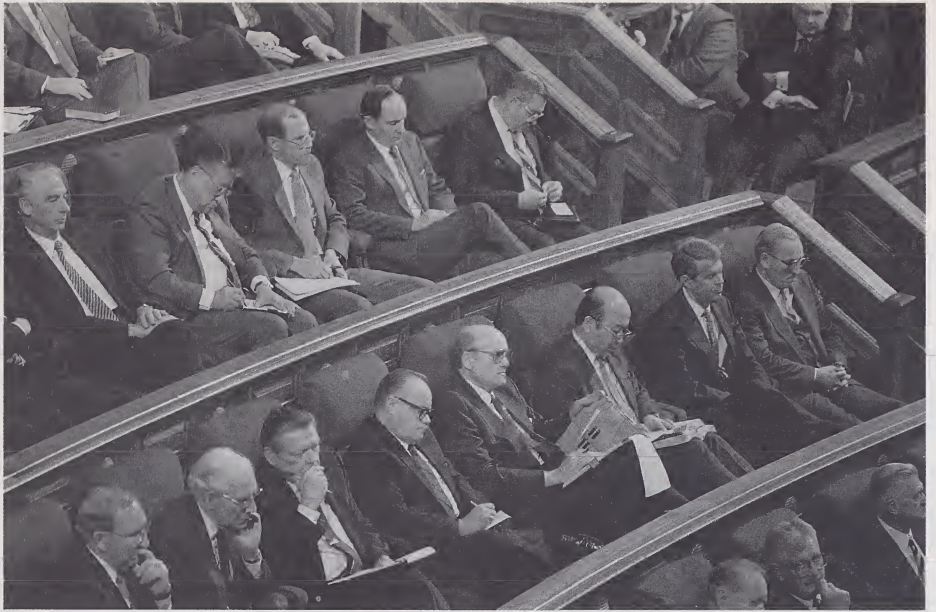

Joseph Anderson

John H. Vandenberg

Patricia Ch

onderhouden van onze gebouwen moeten we altijd het belang voor ogen houden van die materiële aspecten die bijdragen aan een geest van aanbidding.

Ook de muziek is natuurlijk een belangrijke factor. Onze gebouwen zijn in de meeste gevallen voorzien van een orgel dat, waar goed gespeeld, veel kan bijdragen aan een geest van aanbidding in de dienst. Het zingen van lofzangen en de vertolking van gedeelten uit prachtige, gewijde oratoriums door wijkkoren dragen in belangrijke mate bij aan de geest van aanbidding.

Sociaal verkeer is een belangrijk aspect van ons kerkelijk leven. Wij moedigen het onderhouden van vriendschapsbanden door opbouwende conversaties onder onze leden aan. Maar die moeten plaatsvinden in de hal, en als we de kapel binnengaan moeten we begrijpen dat we op heilige grond staan. We kennen allemaal het verslag in Exodus van de verschijning van de Heer aan Mozes bij de brandende struik. Toen de Heer riep, antwoordde Mozes: „Hier ben ik” (Ex. 3:4).

En de Heer zei: „Kom niet dichterbij: doe uw schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop gij staat, is heilige grond” (vers 5).

Wij vragen onze leden niet hun schoenen uit te doen als ze de kapel binnengaan, maar allen die naar het huis van de Heer komen moeten het gevoel hebben dat ze op heilige grond staan en lopen, en dat ze zich dienovereenkomstig gedragen.

Het voorbeeld van hen die op het podium zitten zal veel bijdragen aan een goede atmosfeer. Als alles goed voorbereid is, als er voor de dienst een korte gebedsvergadering gehouden wordt, zal het over het algemeen niet nodig zijn om op het podium met elkaar te praten terwijl de dienst aan de gang is.

De jongemannen van het Aäronisch

priesterschap moet geleerd worden dat het avondmaal dat zij bedienen heilig is voor de Heer. Met aanmoediging en begeleiding moet erop worden toegezien dat de gebeden duidelijk worden uitgesproken, in een geest van verbondenheid met onze Hemelse Vader. De priester aan de avondmaalstafel doet alle aanwezigen een heilig verbond sluiten. Het uitspreken van het gebed is geen ritueel dat gedachteloos afgewerkt kan worden. Het is eerder het verwoorden van een verplichting en een belofte. Reinheid van handen en zuiverheid van hart moet onderwezen worden aan alle priesters die het avondmaal zegenen.

Na de bediening van het avondmaal is het niet ongebruikelijk dat de priesters en zelfs de diakenen opstaan en zich her en derwaarts over de kapel verspreiden. Misschien zit de bank achter de avondmaalstafel niet lekker. Als dat zo is kan er misschien plaats vrijgehouden worden op de voorste rij, waar ze na de bediening van het avondmaal stil kunnen gaan zitten.

Het belangrijkste is dat onze leden, en vooral onze jeugd, geleerd wordt hoe belangrijk eerbied in de kapel is.

Ik hoop dat elke vader in de kerk deze kwestie op zijn eerstvolgende gezinsavond bespreekt en verder regelmatig onder de aandacht brengt. Het onderwerp van gesprek zou kunnen zijn: „Wat kunnen we doen om de geest van onze avondmaalsvergaderingen te verbeteren?” Er zullen geweldige dingen gebeuren als we dit doen.

De drie uur die wij nu op zondag met ons geconsolideerde vergaderschema in de kerk

doorbrengen, is een lange tijd voor een klein kind. Het is een lange tijd voor een moeder met kleine kinderen. Maar door de kinderen tactvol te instrueren en met alle aspecten van de situatie rekening te houden, kan een enorme verbetering tot stand worden gebracht. Moeders met baby's kunnen vlakbij het gangpad gaan zitten zodat ze, als dat nodig is, gemakkelijk en stil de kapel kunnen verlaten om voor hun kinderen te zorgen.

Tot het Israël vanouds zei Jehova: „Mijn sabbatten zult gij houden en voor mijn heiligdom eerbied hebben; Ik ben de Here, uw God.” (Lev. 19:30; cursivering toegevoegd.)

Broeders, wij vragen u deze belangrijke kwestie thuis te bespreken, wij vragen de leiders haar in hun vergaderingen te bespreken. Er is veel ruimte voor verbetering, en met weinig moeite kan er veel veranderen. Naarmate de eerbied toeneemt, worden alen leg gezegend. Ik leg deze zaak in uw handen.

Mijn volgende onderwerp is zeer delicaat van aard. Ik heb ernstig overwogen of het in de leiderschapsvergaderingen van gisteravond besproken moest worden of in deze algemene priesterschapsvergadering. Ik kwam tot de slotsom dat het onderwerp van een dusdanig veelomvattend belang is en dat kennis hieromtrent zo wijd verbreid is, zelfs bij jongens en meisjes in de leeftijd van diaken, dat het gepast is om er nu over te spreken. Ik doe dat met oog voor de delicate aard van het onderwerp.

De wereld wordt geteisterd door een plaag van schrikwekkende omvang. Functionarissen in de gezondheidszorg maken zich grote

zorgen, en iedereen heeft daar goede reden toe.

De directeur-generaal van de gezondheidszorg van de Verenigde Staten heeft voorspeld dat AIDS in de komende vier jaar de doodsoorzaak zal zijn van 170000 Amerikanen. In andere delen van de wereld is de situatie zelfs nog erger.

AIDS is een veel voorkomende, dodelijke ziekte die voornamelijk door geslachtsgemeenschap overgebracht wordt en daarbij ook door het gebruik van verdovende middelen. Helaas, zoals bij alle epidemieën het geval is, worden ook onschuldige mensen het slachtoffer.

Evenals andere mensen hopen wij dat er spoedig ontdekkingen gedaan zullen worden die zowel de voorkoming als de genezing van deze gevreesde ziekte mogelijk maken. Maar medische doorbraken daargelaten, de inachtneming van een eenvoudig te begrijpen en goddelijke wet zou deze epidemie meer intomen dan wat dan ook. Die wet is kuisheid voor het huwelijk en volkomen trouw daarna.

Profeten van God hebben herhaaldelijk onderwezen dat homoseksuele praktijken, ontucht en overspel ernstige zonden zijn. Seksuele relaties buiten het huwelijk zijn door de Heer verboden. Wij onderstrepen die leringen. De mens heeft de vrijheid gekregen om tussen goed en kwaad te kiezen. De profeet Lehi zei tegen Jakob:

„Daarom zijn de mensen vrij naar het vlees, en wordt hun alles gegeven, wat voor de mens heilzaam is. En zij zijn vrij te kiezen, vrijheid en eeuwig leven door de grote bemiddeling voor allen, of gevangenschap en dood naar de slavernij en macht des duivels;

want hij tracht alle mensen even ellendig te maken als hij zelf is“ (2 Ne. 2:27).

Ik herhaal, ieder van ons kan kiezen tussen goed en kwaad. Maar op die keuze volgen onvermijdelijk de consequenties. Zij die ervoor kiezen de geboden van God te verbreken brengen zichzelf in groot geestelijk en lichamelijk gevaar. De apostel Paulus zei: „Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood“ (Rom. 6:23).

Jakob leerde: „Bedenkt, dat vleselijk gezind te zijn de dood, en geestelijk gezind te zijn het eeuwige leven betekent“ (2 Ne. 9:39).

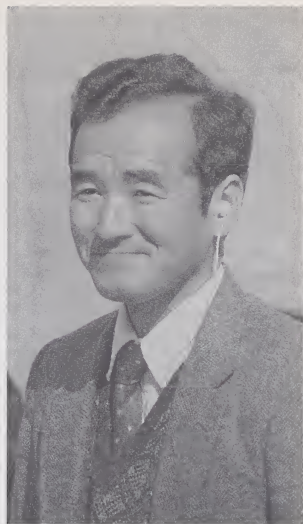
Jesus gebod ons om naast onze daden ook onze gedachten te beheersen: „Een ieder, die een vrouw aanziet om haar te begeren, heeft in zijn hart reeds echtbreuk met haar gepleegd“ (Matt. 5:28).

Wij moeten rekenschap afleggen voor ons gedrag. De profeet Alma zei:

„Want onze woorden zullen ons veroordelen, ja, al onze werken zullen ons veroordelen; wij zullen niet vlekkeloos worden bevonden, en onze gedachten zullen ons ook veroordelen; en in deze vreselijke toestand zullen wij niet naar onze God durven opzien . . .

„Doch dit kan niet; wij moeten te voorschijn komen en voor Hem staan in Zijn heerlijkheid en in Zijn kracht, Zijn macht, majesteit en heerschappij, en tot onze eeuwige schande erkennen, dat al Zijn oordelen rechtvaardig zijn“ (Alma 12:14–15).

Mentale beheersing moet sterker zijn dan lichamelijke begeerten of lusten. Naarmate men zijn gedachten volledig in harmonie brengt met geopenbaarde waarheid, verheft men zijn gedrag.

Het tijdloze spreekwoord is nu net zo relevant als toen zij werd uitgesproken: „Zoals iemand in zijn hart denkt, zo is hij.“ (Naar King James Bijbel, Spr. 23:7.)

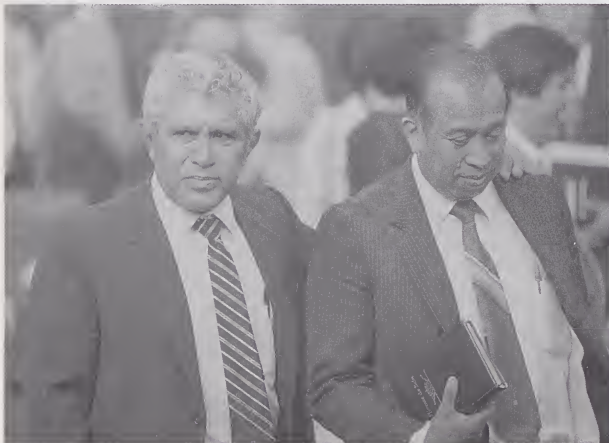
Met discipline en inspanning kunnen wij allemaal onze gedachten en daden beheersen. Dit maakt deel uit van het proces waardoor wij naar geestelijke, lichamelijke en emotionele volwassenheid toegroeien.

Een profeet heeft onderwezen: „De natuurlijke mens is een vijand van God . . . en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here“ (Mos. 3:19).

Wij smeken alle mensen om in overeenstemming te leven met de leringen van onze Schepper en uit te stijgen boven vleselijke verlokkingen, die vaak resulteren in de tragedies die op zedelijke overtredingen volgen.

De Heer heeft gezegd dat het huwelijk tussen man en vrouw door God is ingesteld en dat dit een eeuwige relatie moet zijn, gevoed door vertrouwen en eerbaarheid. Vooral heiligen der laatste dagen moeten trouwen met dit heilige doel voor ogen. Het huwelijk moet niet als therapie gezien worden om problemen als homoseksuele neigingen of praktijken op te lossen; deze moeten eerst volledig overwonnen worden, met een onwrikbaar voornemen om nooit meer tot dergelijke praktijken te vervallen.

Na dit gezegd te hebben, wil ik nu graag

nadrukkelijk stellen dat onze zorg om de bitere vruchten van de zonde gepaard gaat met een christelijke sympathie voor de slachtoffers ervan, onschuldig of schuldig. Ons voorbeeld is de Heiland, die de zonde veroordeelde, maar van de zondaar hield. Wij moeten de gekwelden een vriendelijke en vertroostende hand toesteken, in hun behoeften voorzien en hen met hun problemen helpen. Wij herhalen echter dat het pad van veiligheid en de weg naar geluk bestaat in onthouding voor het huwelijk en trouw daarna. De Heer zei in deze bedeling: „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren” (LV 121:45). De belofte die volgt is opmerkelijk en heerlijk: „De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn” (vers 46).

Dit brengt mij tot slot tot een aanverwante kwestie die ik wil bespreken, en dat is de seksuele experimenteerlust die zich ook als een plaag over de wereld verspreidt.

Velen zijn van mening dat seksuele vorming op school de oplossing is voor ernstige problemen als zwangerschap op tienerleeftijd, abortus en andere verschrikkelijke dingen.

Ik zie er geen heil in om nu een discussie aan te gaan over het al of niet zinvol zijn van seksuele vorming op school. Maar ik ben het eens met iemand die onlangs in de krant *USA Today* schreef: „Meer aandacht voor seksuele vorming op school zal de schadelijke gevolgen van de seksuele revolutie niet terugdraaien, tenzij de duidelijke boodschap van die vorming kuisheid voor het huwelijk en monogamie is.”

De auteur stelt verder: „De lessen seksuele vorming gaan op vele punten mank. Vaak is de achterliggende gedachte de kuisheid te bespotten, huwelijksrouw te beschimpen en seksuele experimenteerlust te verheerlijken. Ze leren dat er geen goed en verkeerd is . . .

„Dertig jaar seksuele revolutie heeft vernietigende en snel om zich heen grijpende problemen met zich meegebracht als geslachtsziekten en zwangerschap op tienerleeftijd . . .

„In de meeste gevallen worden leerlingen moreel ondermijnd door de lessen seksuele vorming op school, in plaats van dat deze hun de morele gevoeligheid aanleert die ze nodig hebben om de juiste seksuele keuzen te doen . . .

„Seksuele vorming ondermijnt de ingetogenheid en zedelijkheid die inherent is aan het menselijk leven.” (Tottie Ellis, „Teaching about Sex Endangers Children”, 16 maart 1987, blz. 12a.)

President Ezra Taft Benson met president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Wij hebben allen dat gevoel van ingetogenheid en moraliteit waar de auteur op duidt, in ons. Tot de jongemannen die hier vanavond zijn wil ik zeggen dat de Heer er geen twijfel over laat bestaan, en de ervaring heeft het bevestigd, dat geluk niet in onze zedelijkheid gevonden wordt, maar in onthouding. De stem van de kerk waar jij toe behoort is een stem die smeekt om deugdzaamheid. Het is een stem die smeekt om kracht om zich te onthouden van al het kwade. Het is een stem die verkondigt dat seksuele overtreed een zonde is. Het is tegen de wil van de Heer. Het is strijdig met het geluk en welzijn van de persoon die eraan toegeeft.

Jullie behoren in te zien, jullie *moeten* inzien dat zowel ervaring als goddelijke wijsheid, deugdzaamheid en zedelijke reinheid aangeven als de weg naar een sterk karakter, een vreedig hart en een gelukkig leven. Will en Ariel Durrant, die elf dikke geschiedenisboeken geschreven hebben die duizenden jaren beslaan, zeiden:

„Een jong iemand met borrelende hormonen zal zich afvragen waarom hij niet zou toegeven aan zijn seksuele verlangens; en als hij niet in toom wordt gehouden door gewoonten, moraal of wetten, kan hij zijn leven ruïneren voor hij voldoende gerijpt is om te begrijpen dat seks een rivier van vuur

is die ingedamd en afgekoeld moet worden door honderd beperkingen, wil deze zowel het individu als de hele groep niet in de chaos vernietigen.” (*The Lessons of History*, New York: Simon and Schuster, 1968, blz. 35.)

Mijn geliefde jonge broeders, de Heer heeft jullie heel goed behandeld. Hij heeft jullie voort laten komen in dit, het geweldigste tijdperk in de geschiedenis van de wereld. Hij heeft jullie gezegend met zijn heerlijke evangelie, op aarde hersteld om jullie tot zegen te zijn. Geen enkele generatie is ooit gezegend met zoveel kennis, zoveel ervaring, of zoveel welde en kansen.

Voor jullie eigen bestwil, omwille van jullie geluk, nu en in de toekomst, en omwille van het geluk van de generaties die na jullie zullen komen, vermijd seksuele overtredingen als de pest.

Bewijs je kracht, toon je onafhankelijkheid, door nee te zeggen als er veranderingen op je af komen. Jullie kracht zal anderen die zwak zijn sterker maken. Jullie voorbeeld zal anderen vastberadenheid geven.

God zegene jullie, mijn geliefde broeders – broeders van edele afkomst, broeders aan wie de grote belofte gedaan is. „Zie op tot God en leef” (Alma 37:47). Dat jullie dat mogen doen bid ik nederig, en ik geef jullie mijn liefde en zegen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Aan de huisonderwijzers van de kerk

President Ezra Taft Benson

„Er is geen grotere roeping in de kerk dan die van huisonderwijzer. In de kerk wordt geen grotere dienst aan de kinderen van onze Hemelse Vader bewezen, dan het dienstbetoon van een nederige, toegewijde huisonderwijzer.“

Mijn geliefde broeders in het priesterschap, ik vind het fijn om vanavond met u door deze uitverkoren mannen van God geïnstrueerd te worden. Ik heb van uw kracht en geloof geproefd, en ik prijs u om uw aanwezigheid vanavond.

Ik ben blij dat ik vanavond de gelegenheid heb om enkele woorden tot u te spreken. Ik heb het gevoel dat ik over een priesterschapsprogramma moet spreken dat vanaf het begin geïnspireerd is geweest – een programma dat harten beroert, levens verandert en zielen redt; een programma dat de goedkeuring van onze Hemelse Vader wegdraagt; een programma dat zo belangrijk is dat het, als het trouw wordt nagevolgd, ertoe bijdraagt dat de kerk geestelijk hernieuwd wordt en haar gezinnen verhoogd.

Ik spreek nu over het huisonderwijs van de priesterschap. Ik bid met mijn gehele hart dat u, door de invloed van de Heilige Geest, mijn gevoelens over het huisonderwijs goed zult begrijpen.

Broeders, het huisonderwijs is niet zo-

maar een programma. Het is de manier waarop wij als priesterschapsdragers over de heiligen waken en de zending van de kerk vervullen. Het huisonderwijs is niet zomaar een opdracht. Het is een heilige roeping.

Het huisonderwijs mag niet lichtvaardig worden opgevat. Een roeping om huisonderwijs te verrichten, dient aanvaard te worden alsof u persoonlijk door Jezus Christus wordt geroepen.

De Heiland zelf was een onderwijzer. De enige volmaakte man die ooit op aarde heeft geleefd, was een nederige, toegewijde en geïnspireerde leraar, die verlossing en verhoging voor zijn volgelingen tot stand bracht.

O, dat alle broeders in de kerk zouden inzien hoe belangrijk huisonderwijs is!

Ik onderrwijs vanavond geen nieuwe leerstellingen, maar ik leg hernieuwde nadruk op oude leerstellingen. In afdeling 20 van de Leer en verbonden, in april 1838 aan Joseph Smith geopenbaard, verklaarde de Heer aan de priesterschap:

„... over de leden der kerk te waken, en met hen te zijn en hen te sterken;

„En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de leden der kerk is ...

„En toe te zien, dat de leden der kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen“ (verzen 53–55).

„En de huizen van alle leden te bezoeken en hen te vermanen overluid en in het verborgene te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen“ (vers 51).

Broeders, dat is huisonderwijs van de priesterschap.

Deze manier van onderrichten werd ook in de tijd van Christus door zijn discipelen toegepast. Zij werd in de tijd van het Boek van Mormon toegepast. In het eerste hoofdstuk van Jakob lezen we: „Want ik, Jakob, en mijn broeder Jozef waren door Nephi tot priesters en leraars voor dit volk gewijd.

„En wij hielden ons ambt hoog voor de Here, aanvaardden de verantwoordelijkheid, en namen de zonden van het volk op ons, als wij hun het woord Gods niet met alle ijver onderwezen“ (verzen 18–19).

Sinds het begin van deze bedeling hebben de leiders van de kerk keer op keer de nadruk gelegd op het belang van huisonderwijs.

President Marion G. Romney verklaarde op een algemene conferentie: „Als het huisonderwijs goed functioneert worden alle leden bezocht door twee priesterschapsdragers die een goddelijke opdracht en autoriteit hebben, en die hiertoe door hun priesterschapsleiders en bisschop zijn geroepen. Deze huisonderwijzers, priesterschapsdragers, dragen de zware en heerlijke verantwoordelijkheid om de Heer Jezus Christus te vertegenwoordigen in de zorg voor het welzijn van alle kerkleden. Zij dienen ieder lid aan te moedigen en te inspireren zich in het gezin en in de kerk van hun taak te kwijten.“ (Vergadering voor huisonderwijs, 8 april 1966.)

President David O. McKay heeft gezegd: „Het huisonderwijs is een van de noodzakelijkste en meest lonende gelegenheden om voor de kinderen van onze Hemelse Vader te zorgen en hen te inspireren, raad te geven en te leiden ... Het is goddelijk dienstbetoon, een goddelijke roeping. Het is onze taak als huisonderwijzer om de geest van God in ieder huis en ieder hart te brengen. Als wij van dit werk houden en ons best erin doen, zullen we als toegewijde leerkracht van Gods kinderen onbeperkte vrede, vreugde en voldoening ervaren.“ (Voorwoord van *Leaders' Handbook*.)

Mijn geliefde broeders in het Melchizedeks en Aäronisch priesterschap, het huisonderwijs is een geïnspireerd programma.

Het is de kern van liefde en zorg voor het individu – zowel de actieven als minder actieven.

Het is liefdediensten van de priesterschap.

Het is de manier waarop we ons geloof in praktijk brengen.

Op deze manier worden we beproefd of we ware discipelen zijn.

Het is de kern van heractivering in de kerk.

Het is een roeping die ons helpt de uitspraak in de Schriften: „En uit het kleine komt het grote voort“ (LV 64:33) in vervulling te doen gaan.

Er is geen grotere roeping in de kerk dan die van huisonderwijzer. In de kerk wordt geen grotere dienst aan de kinderen van onze Hemelse Vader bewezen, dan het dienstbetoon van een nederige, toegewijde huisonderwijzer.

Er zijn drie fundamentele beginselen van doelmatig huisonderwijs. Ik wil deze graag in het kort met u doornemen.

Ten eerste, *leer de gezinnen die u moet bezoeken goed kennen.*

Leer hen werkelijk kennen! U kunt mensen die u niet goed kent, niet goed dienen. President Marion G. Romney heeft gezegd: „Iedere huisonderwijzer moet een (persoonlijke) relatie opbouwen met ieder lid van het gezin waaraan hij is toegewezen.

„Om onze taak als huisonderwijzer ten volle uit te voeren, moeten we voortdurend op de hoogte zijn met de instelling, activiteiten, interesses, problemen, werkomstandigheden, gezondheid, geluk, plannen, doelen en de lichamelijke en geestelijke behoeften van ieder kind en iedere volwassene in de gezinnen die aan ons, als dragers van het priesterschap en vertegenwoordigers van de bisschop, zijn toegewezen.” (Priesthood Home Teaching Seminar, 9 augustus 1963, blz. 3–4.)

De sleutel tot doelmatig contact met het gezin is een hechte band met de vader. Ken zijn oprechte verlangens voor zijn gezin en help hem deze te verwezenlijken. En ik zou u willen aansporen om de kleine dingen te doen, die kleine dingen die zoveel voor het gezin betekenen. Leer bijvoorbeeld de namen van alle gezinsleden uit het hoofd. Let op verjaardagen, zegens, doop en huwelijk. Schrijf zo nu en dan een briefje of bel even op om een gezinslid te feliciteren met een bijzondere prestatie of gebeurtenis.

Lees met uw collega-huisonderwijzer regelmatig de bladzijden 10–12 van het *Handboek Melchizedeks priesterschap* (PB CT 0044DU); daar staan enkele uitstekende ideeën hoe u uw gezinnen behulpzaam kunt zijn.

Wees boven alles een oprechte vriend voor de personen en gezinnen die u onderwijst. Zoals de Heiland heeft verklaard: „Ik zal u vrienden noemen, want gij zijt mijn vrienden” (LV 93:45). Een vriend doet meer dan een plichtmatig bezoek iedere maand. Voor een vriend is het belangrijker om mensen te helpen dan eer te behalen. Een vriend bekommert zich om anderen. Een vriend heeft lief, luistert en strekt zijn hand uit.

We kennen waarschijnlijk allemaal het verhaal dat president Romney ons vertelde over de huisonderwijzer die op een koude avond bij de familie Romney aanbelde. Hij hield zijn hoed in de hand en aarzelde zenuwachtig toen hem gevraagd werd te gaan zitten en zijn boodschap te brengen. „Eerlijk gezegd, broeder Romney,” antwoordde hij, „is het zo koud buiten, dat ik de motor van mijn auto heb laten draaien. Ik kwam eigenlijk alleen maar even aan, zodat ik tegen de bisschop kan zeggen dat ik bij alle gezinnen

ben geweest.”

Wij kunnen beter, broeders, veel beter.

Ten tweede, om een doelmatige huisonderwijzer te zijn moeten we de boodschap die we de gezinnen moeten brengen, goed kennen. En we moeten weten dat dit een bijzondere boodschap is, die we in opdracht van de Heer aan de gezinnen waar wij verantwoordelijk voor zijn, geven.

Huisonderwijzers moeten een doel voor ogen hebben en moeten ieder bezoek zodanig plannen dat aan dat doel wordt beantwoord.

Voordat zij op huisonderwijs gaan, dienen de collega's samen te komen om te bidden, de boodschap die zij bij de gezinnen moeten geven door te nemen en eventuele bijzondere behoeften te bespreken.

Huisonderwijzers dienen een belangrijke boodschap te presenteren, een die zij zelf voorbereid hebben of een in opdracht van de priesterschapsleiders. Wij adviseren de huisonderwijzers om de maandelijks boodschap van het Eerste Presidium uit *De Ster* te gebruiken. Het hoofd van een gezin kan ook om een bijzondere boodschap voor zijn gezinsleden vragen.

En, als noodzakelijk onderdeel van de boodschap, lees zo vaak mogelijk met de gezinnen die u onderwijst uit de Schriften. Dit moet een vast onderdeel van uw bezoek worden. Lees in het bijzonder teksten uit het Boek van Mormon die uw boodschap be-

krachtigen. Denk altijd aan de woorden van de profeet Joseph Smith: „Meer dan enig ander boek zal het volgen van de in dit boek (Het Boek van Mormon) gegeven regels de mens nader tot God brengen.” (Boek van Mormon, inleiding.) Uw gezinnen hebben de voortdurende kracht van het Boek van Mormon nodig.

Moge wij onze boodschap geven zoals Alma de leraren in zijn tijd instrueerde: „En hij gebood hun, dat zij niets anders zouden onderwijzen dan wat hij had onderzocht en wat bij monde der heilige profeten was gesproken” (Mos. 18:19).

Breng de juiste boodschap en onderwijs deze met de geest. De geest is het belangrijkste onderdeel in dit werk. Door de geest zullen de personen en gezinnen die u onderwijst, uw liefde en zorg voor hen voelen en de waarheid van uw boodschap herkennen en een verlangen krijgen om ernaar te leven.

Zorg ervoor dat u als huisonderwijzer een levenswijze ontwikkelt die in harmonie is met de geest des Heren. Leef het evangelie, opdat u het doelmatig zult onderwijzen.

Alma geeft ons de instructie: „En vertrouwt evenmin iemand als uw leraar of als uw prediker, tenzij hij een man van God is, die in Zijn wegen wandelt en Zijn geboden onderhoudt . . .

„Daarom wijdde hij (Alma) al hun priesters en hun leraars; en niemand werd gewijd, tenzij hij een rechtvaardig man was.

De leden van het Eerste Presidium danken middels oogcontact koorleden voor hun muzikale inzet.

„Daarom waakten zij over hun volk en voedden hen met de dingen der gerechtigheid“ (Mos. 23:14, 17–18).

Denk er ook aan dat, als het enigszins mogelijk is, gebed een onderdeel van ieder huisonderwijsbezoek dient te zijn. Als u wordt gevraagd om het gebed uit te spreken, bid dan onder leiding van de Geest, met oprechte bedoeling en vraag de Heer om de persoon of het gezin dat u onderwijst te zegenen.

Ja, het tweede beginsel van doelmatig huisonderwijs is uw boodschap goed te kennen, deze met de Geest te onderwijzen en er schriftstudie en gebed in te verweven.

Mag ik u nu het derde en laatste beginsel van doelmatig huisonderwijs aan de hand doen, namelijk uw roeping als huisonderwijzer daadwerkelijk verheerlijken.

Neem geen genoegen met middelmatigheid in dit grootse priesterschapsprogramma. Wees in elk onderdeel van dit werk een uitstekende huisonderwijzer. Wees daadwerkelijk een herder voor uw kudde. Bezoek uw gezinnen aan het begin van de maand, waardoor u genoeg tijd overhoudt om zondig extra bezoeken af te leggen.

Maak indien mogelijk voor ieder bezoek een vaste afspraak. Laat de gezinnen weten wanneer u komt, en houd rekening met hun tijd.

Melchizedekse priesterschapsdragers, als u een Aäronisch priesterschapsdrager als collega hebt, begeleid hem dan goed. Gebruik hem doelmatig als u het gezin onderwijst en met hen werkt. Laat deze jongemannen uw liefde voor het huisonderwijs voelen, zodat zij, als zij senior-collega worden, ook van hun roeping zullen houden en haar net als u zullen verheerlijken.

Denk eraan dat zowel kwaliteit als kwanti-

teit belangrijk is om een goede huisonderwijzer te zijn. U dient kwalitatief hoogwaardige bezoeken af te leggen, maar u dient ook ieder gezin eenmaal per maand te bezoeken. Als herder over uw gezinnen, zowel actief als minder actief, dient u nooit tevreden te zijn als u er negenennegentig hebt bereikt. Uw doel dient te zijn: elke maand honderd procent huisonderwijs.

Om het huisonderwijs kwalitatief hoogwaardig te houden, dringen wij er bij de priesterschapsleiders op aan om per koppeltje niet meer dan drie tot vijf gezinnen toe te wijzen. Dit zal in sommige gevallen moeilijk zijn, maar we moedigen u aan om met een gebed in uw hart deze opdracht uit te voeren.

Het is belangrijk dat u nauwlettend toezicht houdt op de gezinnen die aan u zijn toegewezen. Het Boek van Mormon onderwijst dit beginsel op prachtige wijze. In Moroni 6 lezen we: „En nadat zij de doop hadden ontvangen . . . werden zij tot het volk der kerk van Christus gerekend; en hun namen werden ingeschreven, opdat zij bekend zouden zijn, en door het goede woord van God worden gevoed om hen op het rechte pad te houden, en hen voortdurend het gebed indachtig te doen zijn, en alleen te doen vertrouwen op de verdiensten van Christus, Die de Bron en Voleinder van hun geloof was“ (vers 4).

Broeders, laten we alle personen en gezinnen in gedachten houden en hun iedere maand bezoeken en hen voeden met het goede woord van God om hen op het rechte pad te houden.

We doen een beroep op de quorumleiders om maandelijks geestelijke resultaatbesprekingen te houden, een rapport te ontvangen van de activiteiten van de huison-

derwijzers, behoeften van de gezinnen door te spreken, opdrachten voor de komende maand uit te delen en de huisonderwijzers te onderwijzen, te sterken en te inspireren in hun heilige roeping. Dergelijke gesprekken met huisonderwijzers verschaffen de leiders inzicht in de gemaakte vooruitgang en helpen hen om de personen en gezinnen waarvoor zij verantwoordelijk zijn beter te dienen.

Ik wil graag besluiten met mijn getuigenis aangaande het huisonderwijs. Ik kan mij nog als de dag van gisteren herinneren dat ik als kleine jongen in Whitney, Idaho, opgroeide. Wij hadden een boerderij en wij, jongens, moesten altijd op het veld werken. Ik weet nog hoe mijn vader ons met luide stem riep: „Binnenkomen, jongens. De huisonderwijzers zijn er.“ Ongeacht waar we mee bezig waren, dat was het teken om in de zitkamer bijeen te komen en naar de huisonderwijzers te luisteren.

Deze twee getrouwe priesterschapsdragers kwamen ons iedere maand bezoeken, te voet of te paard. We wisten dat ze zouden komen. Ik kan me niet herinneren dat ze een maand hebben overgeslagen. En het werd altijd een fijn bezoek. Ze gingen achter een stoel staan en spraken het gezin toe. Ze gingen de kring rond en vroegen ieder kind hoe het met hem of haar ging en of we al onze taken uitvoerden. Soms bereidden onze ouders ons voor op het bezoek van de huisonderwijzers zodat we de juiste antwoorden konden geven. Maar het was altijd een belangrijke tijd voor ons gezin. Ze hadden altijd een boodschap, en die was altijd goed.

We hebben het huisonderwijs sinds die dagen in Whitney wel verbeterd, maar fundamenteel is het gelijk gebleven. Dezelfde beginselen zijn nog steeds van toepassing: de zorg voor de gezinnen, het onderwijzen met de geest, het iedere maand achterlaten van een belangrijke boodschap, en een gevoel van liefde en bezorgdheid voor ieder lid van het gezin. God zegene de huisonderwijzers van deze kerk. U staat in de voorste gelederen, met de opdracht om over de personen en gezinnen te waken en hen te sterken.

Begrijp de heiligheid van uw roeping, en de goddelijke aard van uw verantwoordelijkheid.

Leer de personen waarbij u op huisonderwijs gaat goed kennen. Ken uw boodschap goed en onderwijs deze met de geest. En tenslotte, verheerlijk daadwerkelijk uw roeping als huisonderwijzer.

Als u dit doet, beloof ik u de zegeningen des hemels en de onbeschrijflijke vreugde die voortvloeit uit het helpen van anderen, het veranderen van levens en het redden van zielen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

In het verlengde van de schaduw van Gods hand

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

„In de hele geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is er nimmer een stralender tijd geweest dan nu.”

Geliefde broeders en zusters, ik ben dankbaar voor het voorrecht en de gelegenheid om met u te vergaderen in deze grootse conferentie.

Ik ben dankbaar te leven, dat ik mag zien hoe door dit machtige werk van de Heer profetieën vervuld worden.

In de hele geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is er nimmer een stralender tijd geweest dan nu.

Het werk van de Heer is nog nooit zo voor spoedig verlopen als nu.

Er is voor de heiligen der laatste dagen over de hele wereld nimmer zoveel reden geweest om zich te verheugen en dankbaar te zijn.

Gisteren hoorde u het jaarlijkse statistisch overzicht van de kerk. Voor sommigen was dit misschien een saai opsomming van cijfers. Voor mij echter vertegenwoordigen deze cijfers een wonder. Tegen het einde van

het jaar steeg het ledental van de kerk ruim boven de zes miljoen. Wat een wonderbaarlijke en opmerkelijke bloei heeft er plaatsgevonden sinds er, op 6 april 1830, dat kleine zaadje werd gezaaid in de blokhut van Peter Whitmer, toen daar zes mannen de kerk officieel organiseerden.

Aan het einde van 1986 waren er 1622 georganiseerde ringen van Zion. Wat wordt er, in vergelijking met die eerste kleine ring die in 1831 in Kirtland werd georganiseerd, nu een gigantisch gebied beslagen door onze ringen!

Aan het einde van het vorige jaar bestonden er meer dan 15000 units in 122 landen. Er waren 193 zendingsgebieden, waarin bijna 32000 zendelingen werkzaam waren. Wat een verschil in vergelijking met de eerste zendingspoging van Samuel Smith die, zelfs nog voor de kerk georganiseerd was, een paar exemplaren van het Boek van Mormon in zijn knapzak deed en langs de paden van West-New York trok om hier en daar een exemplaar achter te laten en zo het leven van hen die ze zagen voor altijd ten goede te beïnvloeden.

Die eerste editie bestond uit 5000 exemplaren, mogelijk gemaakt door de vrijgevigheid van Martin Harris die een hypotheek op zijn boerderij nam om de kosten te betalen. Vorig jaar alleen al werden er 1643000 exemplaren van ditzelfde boek gedrukt en verspreid in de Engelse taal, met een totaal voor alle taalgebieden van bijna drie miljoen.

Ondanks zijn problemen, die op gezette tijden in zijn lange leven boven kwamen drijven, heb ik een sterk gevoel van genegeheid voor Martin Harris, die de zekerheid van zijn landgoed opofferde om de publicatie van dit heilige verslag mogelijk te maken. Het was een daad van geloof die

zoete vruchten heeft afgeworpen – vruchten van bekering en getuigenis en liefde voor de Heer – in het leven van vele miljoenen over de aarde verspreid. Ik ben dankbaar voor de herhaalde aansporingen van onze hedendaagse profet om dit heilige verslag te lezen, en daarbij de belofte te hebben dat als we dat doen, we dichter tot de Heer zullen naderen.

Elke week vergadert het financieel comité van de kerk over de begrotingen voor de bouw van kerkgebouwen en voor andere zaken. De agenda is eigenlijk niet meer dan een lijst van namen van wijken en ringen, met daarbij de beraamde kosten.

Een buitenstaander die deze gang van zaken week in week uit volgt, zal dit misschien een saai gebeuren vinden. Maar voor mij is het een zich voortdurend ontvouwend wonder.

Ik heb een paar regels uit een doorsnee agenda overgenomen: een nieuw gebouw voor de Wijk Mikkeli in de Ring Helsinki Finland; een nieuw gebouw voor de Wijk Obrajones in de Ring La Paz Bolivia Miraflores; een nieuw gebouw voor de Wijk Quilmes Oeste in de Ring Buenos Aires Argentinië Quilmes; zo ook voor de Eerste Wijk van Campo Grande in de Ring Sao Paulo-Noord Brazilië; de Wijk Gympie in de Ring Brisbane Australië; de Wijk Bu Chon in de Ring Seoul Korea Kang Seo; de Eerste Wijk van Kennedy in de Ring Bogota Colombia Kennedy; de Wijk Caurimare in de Ring Caracas Venezuela. Er waren er meer. Ik heb deze namen genoemd om aan te geven hoe universeel de groei van dit werk is.

En zo gaat het door, week na week, in een verheven poging om units van de kerk, ver en nabij, onderdak te leveren.

De Kirtland-tempel was het eerste gebouw dat de kerk in deze bedeling bouwde. Dat is niet meer dan 151 jaar geleden. Wat heeft er sindsdien een wonderbaarlijke verandering plaatsgevonden!

Deze ochtend denk ik aan dit Temple Square waar wij nu in de tabernakel vergaderen. Het is een van de opmerkelijke trekpleisters voor toeristen geworden in dit land; vorig jaar kwamen er hier 2,6 miljoen mensen kijken. Ik wil u graag een paar opmerkingen voorlezen die in een willekeurige week door enkele bezoekers zijn achtergelaten:

Van een presbyteriaan uit Michigan: „Ik zie dat jullie volkomen toegewijd zijn aan Jezus Christus.”

Van een christen uit Californië: „Temple Square heeft een ongelooflijke indruk op me gemaakt. Ik wil er meer over weten.”

Van een doopsgezinde predikant uit Californië: „Ik heb intens genoten van dit bezoek. Ik sta perplex. Moge God u zegenen.”

Van een toerist uit Argentinië: „Ik heb jullie nodig.”

Van een lutheraan uit Wisconsin: „Het leven was doelloos geworden. Ik heb het Boek van Mormon gelezen en het heeft diepe indruk op me gemaakt.”

Uit Australië: „Ik ben erg blij met wat u mij heeft laten zien over het leven van Christus.”

Uit Illinois: „Ik hoop dat u een kerk in Chicago heeft.”

Van een doopsgezinde uit Canada: „Ik wil de innerlijke rust die ik op Temple Square voelde altijd hebben.”

Van een anglicaan: „Ik wil hier bij horen. Ik wil lid zijn van deze kerk. Kan dat?”

Mijn broeders en zusters, is dit alles niet een wonder? Ik wil u graag op nog iets indrukwekkends en opmerkelijks wijzen. De komende maand juli is een gedenkwaardige maand onze leden in Engeland. Dan zal herdacht worden dat het die maand 150 jaar geleden is dat het Zendingsgebied Engeland werd geopend. Dat was ook een daad van geloof.

Het was in het jaar 1837. De heiligen der laatste dagen hadden zich op twee plaatsen gevestigd, de meesten in en om Kirtland in Ohio, en anderen op ongeveer 1300 kilometer afstand in Missouri. Het was een tijd van economische terugval. Banken gingen failliet, fortuinen gingen verloren. Ook de bank in Kirtland ging failliet. Een geest van kritiek en kwaadsprekerij bedreigde de kerk. Onder die omstandigheden zei Joseph Smith tegen Heber C. Kimball: „Broeder Heber, de Geest des Heren heeft mij ingefluisterd:

Laat mijn dienstknecht Heber naar Engeland gaan en mijn evangelie verkondigen en de deur van verlossing voor dat land openen.” (*Life of Heber C. Kimball*, blz. 103.)

Het is voor ons moeilijk om de immense grootte van die roeping te bevatten. Een dergelijk verzoek van elk ander zou niet serieus genomen zijn. Het hield in dat hij een gezin onder behoeftige omstandigheden achter moest laten. Het hield in dat hij naar New York moest reizen en de oceaan moest oversteken terwijl hij geen geld had. Het hield in dat iemand met een zeer beperkte opleiding, die was opgegroeid in kolonies en daar altijd had gewoond, naar de grootste steden van de Britse eilanden zou gaan en zich onder een volk zou bewegen dat bekend stond om zijn opleiding en kennis.

In gedachten weifelde Heber C. Kimball. Hij overwoog al die problemen. Toen schreef hij in zijn dagboek: „En toch weerhielden al deze overwegingen mij er niet van het pad van de plicht te betreden; het moment dat ik de wil van mijn Hemelse Vader begreep, voelde ik een vastbeslotenheid in mij om alle gevaar te trotseren, in de overtuiging dat Hij mij met zijn almacht zou schragen, en mij met al datgene zou begiftigen wat ik nodig had; en hoewel mijn gezin mij lief was en ik ze nagenoeg berooid moest achterlaten, voelde ik dat de zaak van de waarheid, het evangelie van Christus, zwaarder woog dan elke andere overweging.” (*Life of Heber C. Kimball*, blz. 104.)

Deze onderneming zal het komende halfjaar veel besproken worden. Ik zal nu volstaan met te zeggen dat Heber C. Kimball

en zijn zes metgezellen, na door Joseph Smith geroepen te zijn, hun huis verlieten om naar Engeland te gaan. Daar begonnen zij een werk dat zich later over Europa en de hele wereld verspreide.

Waar heb ik het nu precies over? Ik heb het over de dingen die in het verleden liggen van de schaduw van een instrument in Gods handen. Het is het verleden van de schaduw van de machtige profeet, Joseph Smith, die was geroepen en geordend om deze bedeling van de volheid der tijden die in de Schriften genoemd wordt, in te luiden. De vele mensen die hem trachten te veroordelen, nu en in het verleden, brengen hun leven door in een poging op grond van een ander uitgangspunt een verklaring voor hem te vinden dan het uitgangspunt dat hijzelf gegeven heeft.

Ik vraag u, hoe geloofwaardig is hun oordeel in vergelijking met de mening van hen die aan zijn zijde stonden bij het leggen van het fundament van deze steeds groeiende, steeds sterker wordende zaak?

Sta mij toe u viertal getuigenissen voor te lezen van mannen die hem hebben gekend, die met hem hebben samengewerkt, die met hem hebben gebeden, die met hem hebben geleeden, die zich comfort en rijkdom en gemak hebben ontzegd, en dit alles vanwege hun overtuiging dat hij de gezalfde van de Almachtige was, een profeet in deze generatie.

Ik begin met Brigham Young, die het evangelie twee jaar lang onderzocht voor hij lid werd. Over deze leider zei hij: „Wie kan met recht iets tegen Joseph Smith inbrengen? Ik kende hem net zo goed als wie dan ook. Ik denk niet dat zijn vader en moeder hem beter kenden dan ik. Ik denk niet dat er iemand op aarde leeft die hem beter kende dan ik; en onverschrokken zeg ik dat, op Jezus Christus na, er nooit een beter iemand op de aarde geleefd heeft, of nu leeft. Ik ben zijn getuige.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 702.)

John Taylor was een getalenteerd en goed geschoold Engelsman, een onbetaald prediker van het evangelie, iemand die bekend stond om zijn intelligentie. Hij zei: „Ik heb Joseph Smith jarenlang gekend. Ik reisde met hem. In het openbaar en in besloten kring ben ik bij hem geweest. Ik heb in vele verschillende raden met hem samengewerkt; ik heb naar honderden van zijn toespraken, en zijn meer vrouwelijke raadgevingen aan zijn vrienden en collega's geluisterd. . . Ik was bij hem toen hij leefde en toen hij stierf; toen hij in de gevangenis van Carthage vermoord werd door een genadeloze bende. Ik was erbij en raakte zelf gewond. Ik heb hem onder al die omstandigheden geobserveerd, en ik getuig voor God,

engelen en mensen dat hij een goed, eerbaar en deugdzaam mens was, dat er op zijn privé- en openbaar leven niets aan te merken viel, dat hij leefde en stierf als een man van God." (*Ezra Dalby Manuscript*, blz. 13.)

Wilford Woodruff werd pas gedoopt nadat de kerk drie of vier jaar georganiseerd was. Hij ging naar Kirtland en ontmoette daar Joseph Smith en reisde met hem naar Missouri. Hij zei: „We hebben samen zestienhonderd kilometer afgelegd. Toen zag ik voor het eerst hoe God met zijn profeet handelt. Ik begreep heel goed dat hij een profeet was. Ik las het visioen, ik las zijn openbaringen, en ik wist dat ze van niemand op deze aarde afkomstig konden zijn, dan alleen door inspiratie van de Almachtige God." (*Wilford Woodruff*, door Matthias F. Cowley, blz. 610.)

Orson Pratt, een man met een scherp en doortastend verstand, zei: „In 1830 leerde ik de profeet Joseph Smith zeer goed kennen, en vanaf die tijd heb ik altijd in zijn naaste omgeving vertoefd, tot op de dag van zijn dood. Ik had het grote voorrecht om een tijdlang in zijn huis te mogen wonen, zodat ik hem niet alleen zag als een spreker in het openbaar, maar ook als een burger met een privéleven, als echtgenoot en vader. Ik was erbij toen hij, 's ochtends en 's avonds, oprecht en nederig met zijn gezin tot de Heer bad. Ik hoorde de woorden van eeuwig leven die van zijn lippen kwamen en zijn gezin, bureu en vrienden vertroosten, verwarmden en kracht gaven. Ik zag hoe zijn gelaat oplichtte als de inspiratie van de Heilige Geest op hem rustte en hij de grote en kostbaarste openbaringen dicteerde die nu voor ons als leidraad gedrukt zijn . . . Ik wist dat hij een man Gods was. Het was niet slechts een mening, want ik ontving over deze kwestie een getuigenis uit de hemel." (*Ezra Dalby Manuscript*, blz. 14.)

Dit zijn de woorden van vier mannen die hem kenden en die hun leven voor hem hadden willen geven.

Maar er waren nog anderen in zijn tijd en niet van zijn geloof die zijn karakter omschreven. Josiah Quincy, een begaafd man uit New England die Nauvoo 43 dagen voor de dood van de profeet bezocht en later de eminente burgemeester van Boston werd, wordt wel het meest geciteerd. Zijn beschrijving van de profeet Joseph Smith is het herhalen waard: „Hij werd onder de meest armoedige omstandigheden geboren, had een zeer beperkte opleiding en droeg een van de meest alledaagse namen; toch, op negenentwintigjarige leeftijd was hij een machtige invloed op aarde. Geen enkel lid van de zo wijd verbreide familie Smith . . . heeft het hart van de mensen zo gewonnen en hun leven zo gevormd als deze Joseph. Zijn in-

vloed, ten goede of ten kwade, doet zich ook vandaag nog gelden, en het einde is niet in zicht." (*Figures of the Past*, blz. 376.)

Iemand die hem liefhad zei over deze machtige profeet: „Als iemand zijn leven geeft voor de zaak die hij voorstaat, is dat het grootste bewijs van zijn eerlijkheid en oprechtheid dat zijn eigen generatie of welke toekomstige generatie dan ook, in redelijkheid kan verlangen. Als hij sterft voor het getuigenis dat hij heeft afgelegd, moeten alle kwaadsprekende tongen voor altijd zwijgen en alle stemmen verstommen, uit eerbied voor zo'n volkomen offer." (*Ezra Dalby Manuscript*, blz. 1, 12 december 1926.)

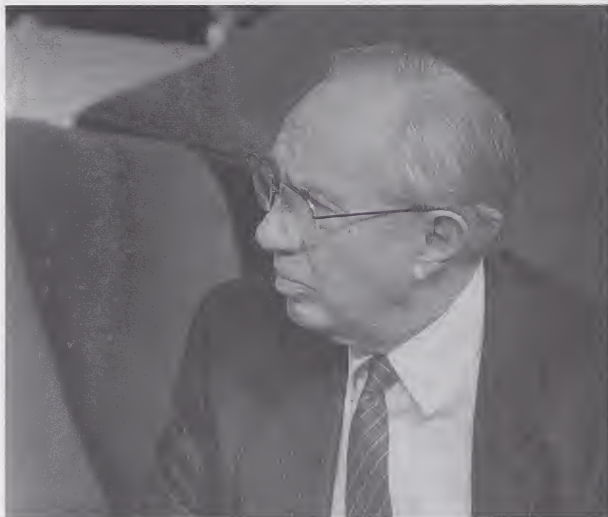
Dit Boek van Mormon, dat hij door de macht en inspiratie van de Almachtige heeft voortgebracht, dit opmerkelijke boek alleen al is meer dan genoeg om hem van een permanente plaats in de geschiedenis te verzekeren. Voeg hier de prachtige openbaringen aan toe die door de macht van God tot hem zijn gekomen, dan hebben wij een profeet wiens gestalte hoog uittroont boven al zijn nietige tegenstanders, als een geheiligde reus die neerkijkt op een menigte dwergen.

Om met de woorden van nog een ander te spreken, een die hem verraadde en kwetste en later zijn vergevingsgezindheid en liefde voelde: „Groot is zijn glorie, zijn priesterschap eind'loos, eeuwig behoudt hij de sleut'len en macht. Eenmaal gekroond naast al d'oude profeten, treedt de getrouw' in het rijk, dat hem wacht." (W.W. Phelps, „Ere de

man", *HI*, nr. 6.)

Is het een wonder dat dit werk voortgaat van land tot land, van volk tot volk? Is het een wonder dat het in kracht, aantal, invloed en belangrijkheid toeneemt, ondanks die kritiek leveren en niet geloven? Het is het werk van God dat hersteld is op deze aarde door een profeet waarvan Parley P. Pratt, een tijdgenoot, zei: „Zijn werk zal onsterfelijk zijn, en ontelbare miljoenen die nog niet geboren zijn zullen zijn naam en als van iemand die een nobel instrument was in de handen van de Heer, die, in zijn korte leven, het fundament legde van het koninkrijk waar de profeet Daniël van sprak, dat alle andere koninkrijken zou verpletteren en dat voor eeuwig stand zou houden." (*Parley P. Pratt Autobiography*, blz. 46.)

Zoals ik al aan het begin zei, ik sta vol ontzag te kijken naar de groei en verbreiding van dit werk. En toch weet ik dat wat wij vandaag zien, slechts een schrapen aan de oppervlakte is, dat er nog veel grotere dingen gaan komen. Ik getuig hiervan door de macht van de Heilige Geest. Ik getuig van de levende werkelijkheid van God, de Eeuwige Vader, en van de Heer Jezus Christus. Ik getuig van de goddelijke roeping van de profeet Joseph Smith en van iedereen die hem in deze profetische roeping is opgevolgd. Ik getuig van de waarheid en vitaliteit van deze kerk, in de naam van Hem wiens naam zij draagt en wiens werk dit is, ja, Jezus Christus. Amen. □

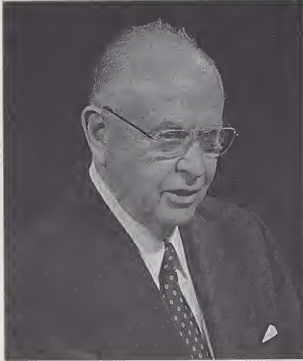

President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Mijn naaste – mijn broeder!

Ouderling David B. Haight
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Echtparen zijn vaak de meest produktieve zendelingen vanwege hun rijpheid, ervaring, inzicht en naastenliefde, welke vele deuren op ongewone manieren openen.“

Jezus werd eens door een wetgeleerde een strikvrage gesteld: „Wie is mijn naaste?“ Het is een vraag die wij allen kunnen stellen – „Wie is mijn naaste?“ De Heiland gaf de wetgeleerde een indringend, onverwacht antwoord. Hij onderwees hem aan de hand van een gelijkenis – de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan.

Een man die op weg was naar Jericho viel in handen van rovers. Zij beroofden en sloegen hem en lieten hem achter, denkend dat hij dood was.

Een priester die naar de tempel ging zag hem liggen en liep voorbij. Ook een leviet, die in die tijd de priesters assisteerde, liet hem links liggen. Voor de joden in Jezus' tijd was dit gebrek aan zorg voor het slachtoffer in de gelijkenis gepast godsdienstig gedrag. Hun rabbies onderwezen: Wij mogen de niet-joden niet doden, maar als zij in levensgevaar verkeren zijn wij niet verplicht hen te helpen . . . want zo iemand is uw naaste niet.“ (Dummelow, *A Commentary on the Holy Bible*, blz. 751.)

De Samaritaan, hoewel hij door de joden werd veracht, zag het lijdende slachtoffer en deed drie dingen: hij had medelijden met

hem, ging naar hem toe en verzorgde zijn wonden, en zag erop toe dat hij verder verzorgd werd (zie Luc. 10:30–35).

Na deze gelijkenis verteld te hebben, vroeg Jezus de wetgeleerde wie van die drie de naaste was van het slachtoffer – de priester, de Leviet of de Samaritaan. De wetgeleerde kon niet om de voor de hand liggende waarheid heen en zei dus: „Die hem barmhartigheid bewezen heeft.“ Waarop de Heiland zei: „Ga heen, doe jij evenzo“ (Luc. 10:37).

Een volmaaktere gelijkenis had niet bedacht kunnen worden om de eeuwige waarheid te onderwijzen dat God ons aller Vader is en wij daarom elkaars broeder zijn.

Mijn naaste – mijn broeder! Dat is de lering van onze Heer en Heiland. Wij moeten iedereen als onze broeder beschouwen en onze naaste als onszelf (zie LV 28:24).

Deze waarheid is de basis van ons geïnspireerde zendingsprogramma voor de hele wereld – om de heerlijke waarheden van het herstelde evangelie te delen met onze naasten, onze broeders en zusters.

Sinds de organisatie van de kerk hebben onze profeten – te beginnen met Joseph Smith – onderwezen dat van ieder waardig lid verwacht wordt dat hij tot zijn naasten getuigt en hen waarschuwt. Veel priesterschapsdragers werden op korte termijn op zending geroepen. Sommigen hoorden hoe hun naam, zonder waarschuwing vooraf, tijdens een algemene conferentie werd afgeroepen. Duizenden gaven gehoor aan de oproep om te dienen.

We hebben president Benson horen spreken over de oproep die zijn vader kreeg van „postbus B“. Een brief van „postbus B“ betekende in die tijd een oproep van het Eerste Presidium om een zending te vervullen. President Bensons vader gaf gehoor aan die oproep – liet vrouw en kinderen achter – wat ertoe leidde dat er een krachtige zendingsgeest in dat gezin kwam die tallozen tot zegen is geweest.

In onze tijd is die oproep – in de geest van „postbus B“ – aan alle jongemannen ge-

daan. Zij worden van jongs af aan voorbereid om de Heer te dienen. Duizenden en nog eens duizenden hebben aan die oproep gehoor gegeven. De geest van „postbus B“ – een oproep om te dienen – rust niet alleen op onze jongemannen, maar ook op toegewijde jonge vrouwen die het verlangen hebben om te dienen, en op oudere echtparen.

Elf jaar geleden maakte president Spencer W. Kimball bekend:

„We kunnen honderden echtparen gebruiken, oudere mensen als u, wier kinderen uitgevlogen zijn; die met pensioen zijn, die in staat zijn om te gaan en het evangelie te prediken en zichzelf te onderhouden. We kunnen honderden echtparen gebruiken. Ga eens met uw bisschop praten – dat is alles wat u hoeft te doen. Zeg tegen hem: 'Wij zijn klaar om te gaan, als u ons kunt gebruiken.' Ik denk dat u een oproep zult ontvangen.“ (Bewerkt door Edward L. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball*, (Bookcraft, Salt Lake City, Utah) blz. 551.)

President Kimball heeft toen die oproep gedaan, maar de behoefte is sindsdien toegenomen en nu kunnen we niet alleen honderden maar duizenden voorbereide echtparen gebruiken.

Er zijn vele honderden ervaren, toegewijde echtparen – zij wier haar misschien wat grijs wordt en die hier en daar een rimpel krijgen – u weet wel, de kenmerken van rijpheid – die hun maatschappelijke loopbaan hebben afgesloten maar nog vele produktieve jaren voor zich hebben liggen voor die gouden jaren aanbreken, en wier kinderen nu hun eigen leven leiden; die gezond zijn en dromen van dat bewogen moment dat ze tegen hun bisschop kunnen zeggen: „We zijn klaar – klaar om iets echt belangrijks te doen – om op zending te gaan, om te gaan waar de Heer ons nodig heeft.“

Dit waren de omstandigheden van Hollis en Gwen Kersey die hun huis hadden verkocht en een klein boerderijtje hadden gekocht; ze hadden het opgeknappt en het was een warm en comfortabel huisje geworden,

ze hadden de grond vrijgemaakt en een tuin aangelegd. „We waren van plan het nu rustig aan te gaan doen,” zeiden ze.

Ze waren doopsgezind en waren niet van plan in dit stadium van hun leven nog van godsdienst te veranderen. Maar zendelingen en een naburig gezin raakten hun leven en ze werden gedoopt. Op hun veertigste huwelijksdag werden ze in de Atlanta-tempel verzegeld. Ze werden al snel als ringzendingen geroepen en later voor een full-time zending.

Toen ze in het opleidingsinstituut voor zendelingen aankwamen, zeiden broeder en zuster Kersey:

„We gaven de kippen, de kalkoenen en de konijnen weg, brachten de pony en de twee honden naar onze zoon, maakten de vrieskasten leeg en gaven de katten weg . . . spijkerden planken voor de ramen, vergrendelden de schuur, zorgden dat alles uit was, gaven onze tien kleinkinderen een afscheidskus, en hier zijn we dan!

Wat een geweldige mentaliteit!

U die weift – misschien omdat u bang bent of denkt dat u het niet kunt – ga naar uw bisschop, zoals onze profeten hebben aangeraden, en leg dat eerste contact dat u op het inspirerende pad van het zendingswerk kan zetten, van het verkondigen van het evangelie van onze Heer en Heiland.

Een van de belangrijkste lessen die ik heb geleerd is dat ons vermogen als kinderen van God wordt zoals die moet zijn. We mogen ons incasseringsvermogen nooit onderschatten. De omvang van complexiteit van uitdagingen hoeft geen reden voor angst of wanhoop te zijn. Menselijk potentieel is misschien wel de meest verspilde grondstof op aarde, en mogelijk de meest aangetoonde.

Misschien in belang alleen ondergeschikt aan het verkrijgen van een getuigenis van God onze eeuwige Vader en Jezus Christus

die Hij gezonden heeft, is onze vrijheid en ons vermogen om te leren, om problemen aan te vatten met een vermogen om te begrijpen en te doen!

Velen van u beseffen niet wat u kunt. U kunt een geweldig anker van kracht worden voor een nieuwe gemeente of een zwakke wijk.

U hoeft niet op dezelfde manier zendingswerk te doen als onze jonge ouderlingen en zusters. Echtparen zijn vaak de meest produktieve zendingen vanwege hun rijkheid, ervaring, inzicht en naastenliefde, welke vele deuren op ongewone manieren openen.

Een voorbeeld hiervan wordt gegeven door een zendingspresident die een onvergetelijk echtpaar beschrijft:

„Ik moet toegeven”, zei hij, „dat toen ouderling en zuster Leslie arriveerden, ik me afvroeg hoe zij het er vanaf zouden brengen. Hij was veel te zwaar en droeg een hoorapparaat. Zij kon moeilijk uit de voeten omdat ze aan beide knieën geopereerd was. Maar hun geest was fijn en hun enthousiasme groot. *Twee heerlijk gewone mensen – vol liefde.*

„Ik voelde door inspiratie dat ik ze naar Ja-

mestown in Tennessee moest sturen, waar we een kleine, noodlijdende gemeente hadden waar al enige jaren geen zendelingen hadden gewerkt.

„Ik wist dat ze niet langs de deuren konden gaan, en de eerste weken stond er ook niets op hun weekrapport. In hun brieven zeiden ze: ‘We leren de mensen hier kennen.’

„Na een paar weken vertelden ze in hun brieven over niet-leden die met hen naar de kerk kwamen, eerst twee, toen vier, toen zeven. Op een gegeven moment hadden ze 24 onderzoekers in de kerk. Al gauw vonden de eerste doopdiensten plaats. Geen enkel koppel zendelingen,” zei de zendingspresident, „jong of oud, bracht zoveel mensen tot de kerk.”

De zendingspresident zei verder: „Ik betwijfel of een van hen een zendelingenles kon geven die in de verste verte de aanbevolen aanpak volgde. Dat is weggelegd voor de gewone zendingen. Zij verweefden zich met die kleine gemeenschap, wonnen hen voor zich door hun vriendschap, liefdediensten en ontvankelijke hart.

„Tegenwoordig groeit en bloeit de Gemeente Jamestown met een nieuw gebouw en ruim honderd actieve leden. Velen hebben hiertoe met hun geloof en goede werken bijgedragen, maar niemand op opmerkelijk of innemender wijze dan Harry en Frances Leslie.”

Naastenliefde – dienstbetoon – betrokkenheid – eigenschappen van hen die werkelijk hun naaste liefhebben als zichzelf.

Hoewel u misschien al vele jaren getrouwd bent, zult u nieuwe zendingen ontdekken. U zult nooit zo nauw en intensief met elkaar samenwerken als in een dergelijke voldoende onderneming. Uw liefde zal zich verdiepen, u zult prachtige nieuwe dimensies ontdekken in de binnenste ziel van uw metgezel en een ongekende reikwijdte van zijn grip. U zult een sterker gevoel van eenheid hebben, een heemelse band zal worden gesterkt.

Wie is uw naaste? Hij die wacht en aan wie u, net als de barmhartige Samaritaan, het ware evangelie brengt, aan wie u genegenheid en een luisterend oor geeft – u verbindt hun wonden, en op een bijzondere manier bejegt u hen allen met een liefhebbende zorgzaamheid.

Toen Lynn en Dorothea Shawcroft in Ecuador aankwamen, hadden ze twee weken lang van een flinke 'cultuurschock' te lijden en konden ze niet erg goed communiceren.

„We dachten: 'dit worden achttien lange maanden.'”

„Maar ze voegden hieraan toe: 'We zagen onder welke omstandigheden sommige zendingen leefden . . . Onze eerste gedachten waren: Tot we meer over onze eigen werk leren, kunnen we in ieder geval het leven voor de full-time zendingen aangenaam maken. Dus kochten we pannenkoeken en ingrediënten om koekjes en cakes te bakken. We kochten chocolade en haken ze klein om het te verwerken in chocoladekoekjes.

„We leerden erg veel van de zendingen. Het gaf niet dat zij de taal sneller leerden dan wij. De uitdrukking op hun gezicht als ze van de koekjes snoepten maakte alles de moeite waard. Wij vertegenwoordigden iets van hun thuis, iets wat zij misten.

„Het klinkt alsof we alleen maar koekjes voor de zendingen bakten, maar dat is niet waar! . . . We werkten samen met de plaatselijke leiders bij het heractiveren, bij het onderwijzen, met muziek, met genealogie en bij het onderwijzen van de welzijnsbeginselen. Elke week hadden we een open dag voor de zendingen en hun onderzoekers. We werkten samen . . .

„Op onze voorbereidingsdag, als de zendingen kwamen, bespraken we de Schriften . . . Als ze ontmoedigd waren kwamen ze naar ons, en dan praatten we erover . . . Wat hielden we veel van ze!

„Als we een jong echtpaar hadden leren lezen, of de blijdschap hadden gezien in een

gezin omdat de vader weer naar de kerk kwam, liepen we naar onze kleine flat terug met een hart dat zong en met voeten die de straat nauwelijks raakten. Te zien hoe een jonge moeder van blijdschap in de handen klapte toen ze besefte dat ze echt aan het lezen was, of naar een baby te kijken . . . en te weten dat dit kind nu misschien niet meer zou leven als wij niet op dat moment in die plaats hadden gediend. Deze ervaringen hebben, stuk voor stuk, onze zending de moeite waard gemaakt.

„Was het de moeite waard om met een andere taal te worstelen? Zeker! . . . Hadden wij het gevoel dat wij de jongere zendingen bij moesten kunnen benen? Nee. Wij werkten op onze eigen manier . . . Werden wij geaccepteerd? Nou en of!”

Zuster Shawcroft raadt elk echtpaar dat op zending gaat aan om een goed recept voor koekjes mee te nemen, veel liefde, een goed recept voor een lekkere cake, een sterk getuigenis van het evangelie, de Schriften en dan nog meer liefde!

Elk van deze echtparen is een voorbeeld van de lering van de Heiland om van zichzelf te geven, om mensen de hand toe te steken. Door dit te doen strekten zij zichzelf, hun familie en de kerk tot eer, door zendingsdiensten te bewijzen in de gouden jaren van hun leven.

Sommige echtparen gaan nu voor de tweede of derde keer op zending. Anderen bestuderen een vreemde taal zodat ze naar een land kunnen gaan waar hun talenten zo goed gebruikt kunnen worden.

Een paar jaar geleden zei een voor-aanstaand man uit Californië tegen mij, nadat hij gehoord had dat zuster Haight en ik alles achterlieten om naar Schotland te gaan en daar onze kerk te dienen: „Ik wou dat ik zo had geleefd dat iemand mij vroeg om iets

echt belangrijks te doen.”

Diep verborgen in de menselijke ziel heeft er een verlangen om zich met iets echt belangrijks te vereenzelvigen, erbij betrokken te zijn. Er komt een tijd in ons leven dat we geestelijk voorbereid en klaar zijn om weggehaald te worden van onze gemakkelijke en soms wereldse bezigheden en een belangrijke beslissing te nemen en gehoor te geven aan een oproep van onze profeet, een oproep die onze ziel zal veredelen en anderen tot zegen zal zijn.

Het doel van elk echtpaar in de kerk, dat daar lichamelijk toe in staat is, moet, net als dat voor iedere negentienjarige jongeman in de kerk geldt, het vervullen van een zending zijn. Er kan geen beter voorbeeld gegeven worden, geen beter getuigenis door ouders aan kinderen en kleinkinderen gegeven worden dan het vervullen van een zending in de jaren van rijpheid.

Wie is onze naaste? Het zijn *alle* kinderen van onze Hemelse Vader. Wij kunnen hen tot zegen zijn als wij, met rijpe wijsheid en liefde, hen het evangelie van onze Heiland brengen met zijn eeuwige verbonden en zegeningen.

Wij nodigen bisschoppen uit om onder gebied mogelijke oproepen te overwegen aan geschikte echtparen, die, nadat zij de belofte toegepast hebben van onze Heiland aan de Nephieten om „tot de Vader te bidden . . . gelovende dat zij zullen ontvangen en het hen zal worden gegeven”, door de Heilige Geest weten hoe ze moeten antwoorden (zie 3 Ne. 18:19–20).

Grote vreugde en vervulling zullen uw deel zijn als u nederig in de wijde wereld van uw naasten dient.

Dit werk wordt door God bestuurd. God leeft. Jezus is de Zoon van God. Dit getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen van eenheid

Ouderling Hugh W. Pinnock

Van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

„Als we samenwerken vergeten we onze eigen kleingeestigheid. We maken ons ondergeschikt aan de organisatie en de goede zaak.”

Er zijn vier essentiële geboden, vier uitspraken van de Heer die zo krachtig zijn dat ze bijna al het overige waar wij aan denken en ons mee bezighouden doen verbleken. Het zijn de volgende:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matt. 22:37-39; cursivering toegevoegd.)

U vraagt: „Wat is de derde?” „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren” (Joh. 14:15).

En de vierde: „Indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet” (LV 38:27).

Over nummer vier, het begrip eenheid, wil ik graag spreken.

We kunnen ons afvragen: „Zijn wij één met ons gezin? Heerst er werkelijk vrede thuis?”

Iemand in een stad ver hier vandaan werkte hard om zijn dagelijks brood te verdienen, zijn gezin groot te brengen en zijn taken in de kerk uit te voeren. Zijn schulden liepen op, er was onvrede in het gezin, en het leek wel of zijn kinderen zich steeds slechter gingen gedragen en allemaal een andere kant

opgingen. Ineens stond zijn baan op de tocht en het gezin kwam steeds meer onder druk te staan.

Toen hij dacht dat hij zo'n beetje aan het einde van zijn Latijn was, zei zijn tienerdochter, die zijn frustratie en ellende had opgemerkt: „Pa, als gezin kunnen we alles aan. Kom op, samen maken we er wat van! Ik heb een prima baan na school en Bill heeft net een krantewijk erbij. En wordt het niet eens tijd dat we onze jaarvoorraad in de kelder gaan aanspreken?”

Het hele gezin werd in dit enthousiasme meegesleurd. Zo bundelden zij hun krachten. Na verloop van tijd kwam, door elkaars steun, alles weer in orde.

Kunt u zich vader Lehi voorstellen, hoe hij tegen het einde van zijn leven zijn geliefden om zich heen verzamelde? Hij was een liefhebbende patriarch die was beproefd en gelouderd; hij had zijn gezin gevraagd hun comfortabel huis te verlaten en naar een ver oord in een nieuwe wereld te reizen. Ze hadden te kampen gehad met ontbering, gevaar en onenigheid. Dit zei hij tot zijn familie:

„En nu, opdat mijn ziel zich in u moge verheugen en mijn hart deze wereld met blijdschap over u moge verlaten, opdat ik niet met droefheid en smart ten grave moge worden gebracht: Staot op uit het stof, mijn zonen, en zijt mannen, vastberaden, één van zin en één van hart, eendrachtig in alle dingen, opdat gij niet in evangenschap zult geraken” (2 Ne. 1:21).

Als liefhebbend vader wist hij dat als zij het goed wilden hebben, zij één moesten zijn.

Bent u één met uw burens? Is de straat waar u in woont een beetje vrediger, omdat u er woont?

Twee veehouders, burens nota bene, in het zuidwesten van Montana hadden constant ruzie omdat ze allebei vonden dat de afrastering van roestig prikkeldraad, die hun boerderijen scheidde, niet de juiste grens aangaf. De een vond dat de ander een stuk van zijn land had afgenomen. De documenten op het kadaster gaven niet duidelijk aan waar de grens dan wel moest lopen.

Ze verboden hun kinderen met elkaar te spelen. Het conflict werd venijniger. Uiteindelijk, na elkaar jarenlang uitgescholden en bedreigd te hebben, zei een van de boeren tegen zichzelf: „Nou is het genoeg geweest.” Hij reed zijn erf af, de landweg op en toen het erf van zijn buurman op naar zijn huis.

„Wat moet je?” vroeg zijn buurman.

„Luister, jij gaat met jouw mensen en zoons naar die afrastering, ik doe hetzelfde, en dan zetten we 'm neer waar jij 'm wilt. Ik heb hier schoon genoeg van. Ik wil dat we vrienden zijn.”

De ruwe bolster in zijn buurman werd week en bij allebei liepen de tranen over de wangen. De buurman antwoordde: „We kunnen ook naar Virginia City rijden en laten vastleggen dat waar die afrastering nou staat de goede scheidingslijn is.”

Zo gezegd, zo gedaan en het probleem was opgelost. Waarom? Omdat iemand één wilde zijn met zijn burens.

Er dreigde een ernstig conflict te ontstaan in een gemeenschap niet ver hier vandaan. Maar enkele burens losten het probleem gezamenlijk op voor het escaleerde.

Een fijne jonge vrouw vertelde het volgende verhaal op een ringconferentie: „Ik ben een bekeerlinge uit New York. Mijn ouders wilden dat hun kinderen een eeuwig huwelijk sloten. Er waren in onze kleine gemeenschap geen heiligen der laatste dagen waar we mee konden trouwen, dus verhuisden we naar Utah.

„Uiteindelijk vond ik een man. Hij was voorzitter van de plaatselijke motorclub – zwartleren jacks en motorlaarzen. Samen toerden we rond. Misschien was het allemaal niet wat mijn moeder zich had voorgesteld. Maar ondertussen was ik van de kerk afgedwaald.

Ouderling Hugh W. Pinnock van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

„We vonden een huis,” vertelde ze. „Vaak kwamen onze vrienden langs. Ik ben bang dat onze burens zich niet helemaal op hun gemak voelden met ons. Een buurvrouw haalde in ieder geval altijd haar kinderen binnen als wij buiten rondhingen.

„Maar weet u wat onze burens deden? Ze maaiden ons gras omdat we geen grasmaaiers hadden, en ze knapten een paar dingen voor ons op. Ze brachten bloemen als er iemand ziek was en vaak brachten ze ons wat te eten. Ons dochtertje werd betrokken bij de activiteiten van de andere kinderen, waaronder een feestje op haar verjaardag.”

Toen zij en haar man hun burens wilden bedanken, zeiden deze: „Ach, we vinden het leuk om elkaar te helpen.” Dankzij liefhebberende burens die zelf een eenheid vormden, kregen ze het gevoel dat ze welkom waren.

Ze zette haar betoeg voort: „Ongeveer tien maanden later ruilden we onze leren jacks en motorlaarzen om voor de witte kleding en slippers van de tempel. Toen we tegenover elkaar aan het altaar neerknielden en rondkeken zagen we onze burens. De burens die ons gras hadden gemaaid en hun best hadden gedaan om ons het leven aangenamer te maken.”

Nu waren ze echt één. Ze vertelde me dat er nog steeds een heerlijke sfeer van eenheid in die buurt heerst. Deze was niet iets tijdelijks.

We hebben allemaal wel eens een basketbal-, rugby- of voetbalteam gezien dat ineens zo'n hechte eenheid ging vormen dat die vijf, negen of elf spelers inderdaad één leken te zijn. De wedstrijd krijgt ineens een heel ander karakter. Het is zelfs zo dat als ze die eenheid kunnen handhaven, we weten welk team zal winnen.

Ja, de zegeningen van eenheid zijn bijna overal te vinden. Toen ik voor in de twintig was werd ik als bisschop geroepen. Ik was onkundig en onervaren. Ik riep twee oudere broeders als raadgever, mannen die veel meer wisten dan ik, mannen die duidelijk veel meer in hun mars hadden dan ik. Wat deden ze? Ze sloegen de handen ineen om het werk te volbrengen. We werkten vijf heerlijke jaren samen, omdat zij volwassen waren en eensgezind het koninkrijk tot zegenden wilden zien.

Hoe vaak zien we niet dat als een zedingsgebied, wijk, ring, jonge-vrouwen- of zondagsschoolklas één is, er geweldige dingen gebeuren. Als we samenwerken vergeten we onze eigen kleingeestigheid. We maken ons ondergeschikt aan de organisatie en de goede zaak.

Alsof herinneringen nooit vervagen, zien

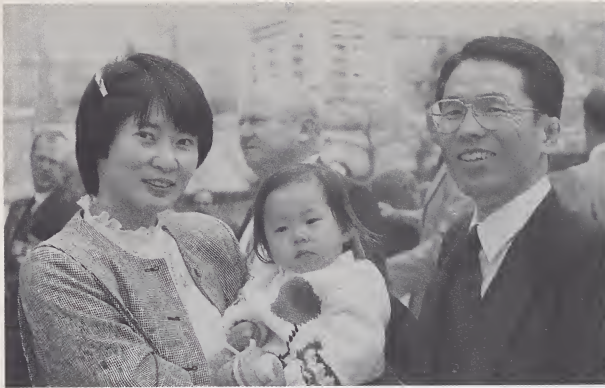
we nog steeds president Kimball op het podium zitten tijdens de algemene conferentie, op tactvolle en vriendelijke wijze geholpen door zijn raadgevers en dan door een sterke raadgever. Gedurende die cruciale jaren vormden ze een eenheid, net zoals ons Eerste Presidium nu één is. Net zoals alle algemene autoriteiten één zijn in hun bediening, en in hun pogen de drieledige zending van de kerk te vervullen, namelijk het evangelie te verkondigen, de heiligen te vervolmaken en de doden te verlossen, zo zijn wij allen één, maar werken wij allen samen om deze eeuwige zegeningen binnen het bereik van onze naasten te brengen?

Ik kan me nog een bijzondere gebeurtenis herinneren die in Idaho plaatsvond. Het was vroeg in het voorjaar. De ringpresident belde me op en zei: „Ik denk dat u hier even een kijkje moet komen nemen.” Dus reed ik naar Zuid-Idaho. Hij nam me mee naar een stuwmeer dat een paar kilometer boven een paar dorpjes was aangelegd. Het water stond op het punt over de rand van de dam te stromen. Hij zei: „De meeste mensen beseffen niet dat we dit jaar een overstroming gaan krijgen. Ze voelen zich op hun gemak daar in het dal. De meesten begrijpen niet wat er gaat gebeuren als er geen kanaal wordt gegraven om het teveel aan water af te voeren.”

Hij vertelde me dat hij al in zijn jeugd die heuvels goed kende, maar dat hij nog nooit zoveel sneeuw had zien liggen, of zoveel water in het meer had gezien rond die tijd van het jaar. Dit was iemand die wist waarover hij sprak. Het enige wat ik tegen hem kon zeggen was: „Doe wat goed is. Doe wat je moet doen.”

Een paar weken later ging ik terug en zag grote graafmachines in actie die, als in een voorbereid tempo, een kanaal groeven. Mannen en jongens werkten met spaden;

mensen werkten samen. Er werd een wonder tot stand gebracht, binnen een paar dagen was er een kanaal van 35 kilometer gegraven. Het dal was gered. Ja, een paar boerderijen hadden schade opgelopen, maar de hele omgeving was nu veilig. Hoe? Waarom? Vanwege de eenheid van moedige mensen die deden wat gedaan moest worden. Niemand had het alleen gekund. Geen enkel klein groepje mannen of vrouwen had het karwei geklaard. Maar met de eenheid die de ringpresident mede tot stand had gebracht, zagen we de Bescherming Bevolking, aannemersbedrijven (niet wetend wanneer en of ze betaald zouden worden) en mannen van heinde en ver die hun machines ter beschikking hadden gesteld om het dal te redden. Het was een hedendaags wonder dat tot stand werd gebracht door eenheid.

Een paar weken geleden sprak ik met een vooraanstaand zakenman en christen in New York. Deze man werkt actief samen met zeker 220 verschillende christelijke kerkgemeenschappen. Hij gaf zijn mening over de doelmatigheid van de HLD-kerk. Hij zei vele mooie dingen over onze leden, over hun toewijding en overtuiging.

Hij zei ondermeer: „Een van de opvallendste kenmerken van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is dat jullie samenwerken. Jullie gaan allemaal dezelfde kant op. Eensgezind concen- treren jullie je op wat jullie denken dat Jezus wil dat jullie doen. Jullie bestuderen allemaal dezelfde leer. Jullie luisteren naar jullie leiders. Jullie zijn één.“

Dat was een grote les! Veel van wat hij zei wist ik al, maar om het uit de mond van iemand te horen die meer contact met andere kerken heeft dan wie dan ook, voegde voor mij een bijzondere dimensie toe aan het be-

lang van onze eensgezindheid en harmo- nieuze samenwerking.

Ziet u, een van de dingen waardoor wij ons onderscheiden is ons streven naar verenigbaarheid. We steunen onze leiders en volgen over het algemeen hun raad en lei- ding op. Er zijn vele redenen aan te voeren om één te zijn, maar de belangrijkste reden is misschien wel het feit dat ons gevraagd is één te zijn. In de Leer en Verbonden zegt de Heer ons te zamen te komen om over zijn woord tot overeenstemming te komen (zie LV 41:2). Joseph Smith zei: „Eenheid is macht“ (*History of the Church*, deel 6, blz. 198), en hij had het toen over stabiliteit in re- geringen. Op dezelfde manier verleent een- heid macht aan de kerk en onze familie.

Laten we het Boek van Mormon weer eens opslaan, waar de Heiland tot zijn andere schapen predikt. Jezus bidt met hen op het westelijk halfrond: „En nu, Vader, bid Ik tot U voor hen, en ook voor allen, die in hun woorden zullen geloven“ (3 Ne. 19:23). Hij bad niet alleen voor de gelovigen die daar waren vergaderd en voor hen die zending- werk zouden verrichten, maar voor hen die zij zouden onderwijzen, „dat zij in Mij mo- gen geloven, opdat Ik in hen moge zijn, zoals Gij, Vader in Mij zijt, opdat wij één mogen zijn.“ (3 Ne. 19:23; cursivering toegevoegd.)

Ja, het is alsof we Jezus voor de Amerika- nen vanouds zien staan. „Vader, Ik bid niet voor de wereld, maar voor hen, die Gij Mij wegens hun geloof uit de wereld hebt ge- geven, dat zij in Mij mogen worden gereinigd, opdat Ik in hen moge zijn, zoals Gij, Vader, in Mij zijt, opdat wij één mogen zijn, opdat Ik in hen moge worden verheerlijkt“ (3 Ne. 19:29). Het was deze zelfde Jezus, de Jehova van het Oude Testament, die deze woorden inspireerde: „Ziet, hoe goed en hoe liefelijk is het, als broeders ook tezamen wonen“

(Ps. 133:1).

Hoe verheerlijken wij Jezus? Hoe danken wij Hem voor de verzoening? Hoe tonen we onze dankbaarheid voor de verordeningen en verbonden? Hoe uiten we onze waarde- ring voor zijn leringen? Natuurlijk, door God lief te hebben, door onze naaste lief te hebben, door de geboden te onderhouden, maar ook door één te zijn. Wij voegen ons naar de leringen van de Meester. Wij verenigen ons met Hem en anderen: „Eén Here, één geloof, één doop“, zoals Paulus leerde (Ef. 4:5). We aanvaarden hen die als onze lei- ders geroepen werden zonder daar moeilijk over te doen. Onze leiders kennen onze loy- aliteit omdat we doen wat zij ons vragen.

Moge wij één zijn in dit geweldige werk, broeders en zusters. Moge wij op liefheb- bende, tactvolle wijze samenwerken met hen die nog geen lid van de kerk zijn, opdat zij begrijpen. Moge wij ook hen de hand toesteken die afgedwaald zijn en hen helpen om terug te komen, opdat zij één zijn met ons. Moge onze kinderen deze solidariteit zien, dit oprecht verlangen om één te zijn dat ons leven met vrede en macht versterkt.

Met dankbaarheid in mijn hart, broeders en zusters, voor u en voor datgene waar we mee bezig zijn, bid ik dat wij allen zullen besluiten, in deze tijd van sociale problemen en economische spanning, om vereend onze profheet en leider en de anderen te volgen, die geroepen zijn om ons te leiden. Moge wij het hartzeer en de problemen vermijden die gezinnen, buurten en instituten binnen- dringen als zij niet één zijn, in de naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen. □

Ik ben volwassen

Ouderling Marvin J. Ashton
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Beoordeling van jezelf, in welke richting dan ook, is een gevaarlijke bezigheid. Het is een levensbeginsel dat de richting waar we ons in bewegen belangrijker is dan onze huidige positie.”

reikt heeft – die volgroeid is. Hoewel het waar is dat iemand wettelijk volwassen genoemd mag worden als hij of zij een bepaalde leeftijd bereikt heeft, wordt de status van volwassenheid, waar wij het vandaag over zullen hebben, alleen verdiend op grond van gedrag.

Ik weet niet zeker wie het recht of de taak heeft om iemand volwassen te verklaren, maar ik ben er wel vrij zeker van dat degene die daartoe het minst bevoegd is, de persoon zelf is. Als iemand volwassen is hoeft hij dat niet rond te bazuinen. Gedrag is de enige ware maatstaf voor volwassenheid. Volwassen gedrag is niet gebonden aan leeftijd, rimpels of grijs haar. Misschien zit ik er niet ver naast als ik zeg dat volwassen gedrag een proces is. Volwassenheid wordt over het algemeen ontwikkeld door zelfdiscipline, veerkracht en nimmer aflatende inspanning.

Wat het meisje betreft, hoewel haar uitspraak „ik ben volwassen” geen beste indruk op me maakte, waren er momenten in het gesprek dat zij meer volwassenheid ten toon spreidde dan de anderen in de kamer. Wanneer wij als ouderen dingen zeggen als „ik ben ouder dan jij” om overwicht uit te oefenen, denk ik niet dat er veel bereikt wordt. Hoeveel beter is het niet om respect en liefde te winnen door waardig ouderlijk gedrag, dan te proberen dit af te dwingen door te wijzen op verschil in leeftijd.

Jonge mannen en vrouwen over de hele wereld, jullie noch jullie ouders hoeven je volwassenheid te verkondigen of rond te bazuinen. Door jullie geloof en werken zal men weten wie jullie zijn. Door de vruchten die jullie voortbrengen zal men jullie kennen en beoordelen. Aan hen die zich verlagen tot scheldpartijen, woedeaanvallen, vernederende en pijnlijke kritiek, zinloos over en weer geklaag en grofheden heeft niemand iets. Laten we kleingeestige haatdragendheid en wraakoefeningen, waar we alleen onszelf mee hebben, achter ons laten en terugkeren op een veilig pad waar de Goede Herder duidelijke gewegwijzers geplaatst

heeft. Er is moed voor nodig je afzijdig te houden van verbaal geweld. Als de volwassenheid aanbreekt, breekt het volwassen leven aan. „Alle bitterheid, gramschap, toorn, getier en gevloek worde uit uw midden gebannen, evenals alle kwaadaardigheid. Maar weet jegens elkander vriendelijk, barmhartig, elkander vergevend, zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft” (Ef. 4:31-32). Het is verontrustend om te zien hoeveel oudere mensen door het leven gaan zonder ooit echt volwassen te worden.

Al vele jaren heb ik een heel levendig beeld van Jezus Christus’ confrontatie met Pilatus. Terwijl Jezus voor een kwaadaardige menigte stond, die schimpte en veroordeelde, probeerde Pilatus een weerwoord aan Christus te ontklokken. Hij probeerde Hem zover te krijgen dat Hij zich tot koning uitriep. Jezus zweeg. Zijn leven was zijn preek. Hij was een volmaakte persoonlijkheid, een waardige Zoon, de Eniggeborene van de Vader. Zijn volwassenheid, zo u wilt, sprak voor zich.

„Jezus dan werd voor de stadhouder Hem gesteld. En de stadhouder ondervroeg Hem en zeide: Zijt Gij de Koning de Joden? Jezus zeide: Gij zegt het. En op de beschuldiging, die de overpriesters en oudsten tegen Hem inbrachten, antwoordde Hij niet. Toen zeide Pilatus tot Hem: Hoort Gij niet, hoeveel zij tegen U getuigen? En Hij antwoordde hem op geen enkele vraag, zodat de stadhouder zich zeer verwonderde” (Matt. 27:11-14).

Binnen de verschillende organities van de kerk zijn er legio mogelijkheden om volwassen gedrag aan te kweken. Onlangs zette een charmante tiener haar jonge-vrouwenleidschap verdiend in het zonnetje. „Door haar voorbeeld en fijne lessen gingen wij het belang inzien van een goede persoonlijke verzorging. We leerden dat hoewel ieder van ons anders is, we allemaal even belangrijk zijn. Zeleerde ons om onze meningsverschillen op te lossen door erover te praten, niet door te schreeuwen.”

Het geheim van het scoutingprogramma is dat het jongens leert op het rechte pad te blijven. Rotsblokken en heuvels kunnen de klim naar de bergtop niet verhinderen. De hoogste onderscheidingen worden niet toegekend tenzij zowel de moeilijke als de eenvoudige insignes verdiend zijn. Het doorzettingsvermogen dat nodig is om op het scoutingpad te blijven is eerder het rijpende element dan de verdiende onderscheiding. „Iemand had twee zonen. De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het deel van ons vermogen dat mij toekomt. Ik ben volwassen.” En Hij verdeelde het bezit onder hen.” De gelijkenis van de verloren zoon kennen we allemaal. Hij ging weg en

Een paar weken geleden vroeg iemand, die een vooraanstaande positie in de kerk bekleedt, mij of ik hem een plezier wilde doen. „Zou u een keer de tijd willen nemen te zien hoe een vader, moeder en hun tienerdochter, goede vrienden van mij, proberen om met elkaar te praten?”

Toen wij met z’n vieren bij elkaar gingen zitten, bleek meteen overduidelijk dat alle communicatiekanalen verstopt zaten met vooroordeel, dreigementen, beschuldigingen en wrok. Terwijl de verbale storm met verbitterde hevigheid opstak, merkte ik dat ik de enige was die luisterde. Hoewel zij, ieder voor zich en gezamenlijk, hadden besloten dat ik de raadgever, rechter (noem het scheidsrechter als u wilt) zou zijn, moest ik geduldig wachten op een kans om mijn mening te geven. Tijdens deze verhitte en geëmotioneerde confrontatie verwoordde het meisje herhaaldelijk haar wrok met: „Jullie kunnen niet zo tegen mij praten. Ik ben volwassen. Jullie kunnen me niet zo behandelen. Ik ben volwassen. Jullie kunnen mijn leven niet meer bepalen. Ik ben volwassen.”

Elke keer dat ze zei: „Ik ben volwassen”, kromp ik ineen. Een volwassene is per definitie iemand die de volwassen leeftijd be-

verbraste zijn vermogen. „Toen kwam hij tot zichzelf en zeide . . . ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten (maar ik ben nu wel een stuk volwassener) . . . En hij stond op en keerde naar zijn vader terug . . . Zijn vader zag hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tege- moet, viel hem om de hals en kustte hem.“ Ik denk dat ik mag zeggen dat ook de vader in de tussentijd volwassener was geworden. Denk ook aan de rijping en het volwassen worden van de oudere zoon toen hij het christelijke voorbeeld van zijn vader zag en volgde (Luc. 15: 11-32).

Voor mij staat het vast dat een van de belangrijkste redenen waarom Laman en Lemuel op hun broer Nephi mopperden en hem uitscholden en met een stok sloegen, was omdat ze ouder en volwassener waren dan Nephi, althans dat dachten zij. Je hoort Laman bijna zeggen: „Nephi, je kunt me niet zo behandelen. Ik ben volwassener.“ Nephi liet zien wat echte volwassenheid was toen hij zei: „Ik, Nephi, zeide tot mijn vader: Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens voor hen de weg te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt. En toen mijn vader deze woorden had gehoord, verblijdde hij zich buitengewoon, want hij wist, dat ik door de Here was gezegend“ (1 Ne. 3:7-8). Lehi was volwassen genoeg om in te zien welke zoon het meest volwassen was en welke dienovereenkomstig door de Heer zou worden gezegend.

Teveel mensen beseffen niet dat volwas-

sen gedrag een proces is, geen status. Om een discipel van Jezus Christus te worden moeten we volhardend in gerechtigheid en zijn woord. Als iemand met enthousiasme vertelt hoe blij hij is nu een actief lid te zijn van de kerk, komt de gedachte bij me op: „Geweldig, maar hoelang zal je dat blijven?“ Een paar jaar geleden werd ik opgebeld door een verzekeringssagent. Toen hij zijn verkooppraatje begon met „Ik ben actief lid van de kerk“, moest ik onwillkeurig denken: „Zo, wie zegt dat?“

Als iemand van de drugs afkomt, en gelukkig slagen velen daarin, moet minder tijd besteed worden aan het rondbazuinen van de huidige status en meer aan het voorkomen van slechte gewoonten. Zij die zedelijk rein zijn gedragen zich volwassener door minder tijd te besteden aan de verkondiging van dat feit en meer tijd te besteden aan de naleving van dat gebod en het onderwijzen van anderen over de zegeningen van kuisheid. Zij die een volledige tiende betalen vinden meer vreugde en voldoening in gehoorzaamheid aan de beginselen van tiende dan als zodanig aangemerkt of aanbevolen te worden.

Sommigen bspotten en kleineren leiders en studenten van het hogere onderwijs omdat zij zich zouden houden aan gedragsregels, maar zij die op gepaste wijze het heilzame pad van volwassen, gedisciplineerd gedrag bewandelen, voelen zich in die omgeving thuis. Verantwoordelijk gedrag van studenten wordt op elke school toegejuicht. De belofte „Op mijn woord van eer beloof ik mijn best te doen“, hetzij geschreven, hetzij

als verplichting die de persoon zichzelf oplegt, heeft een wezenlijke invloed op de karaktervorming. In een wereld van 'vrijheid blijheid' kan het aangaan en nakomen van verplichtingen beperkend en uit de tijd lijken, maar zij die echt volwassen zijn zien duidelijk hoezeer zij erbij gebaat zijn.

Zij die onvolwassen zijn hebben een hekel aan goede raad of reukenschap af te moeten leggen. Zulke gesprekken vinden zij kinderachtig. Zij die streven naar vooruitgang, beseffen dat adviseurs iemand kunnen helpen zichzelf te analyseren en oplossingen te vinden voor problemen. In onze kerk zijn raadgevers een bron van grote kracht voor de profeet en voor ons allen.

Pas op voor hen die hun gedrag proberen goed te praten met „Ik ben volwassener. Je kunt me niet zo behandelen“. Morele volwassenheid en intellectuele volwassenheid moeten verworven worden om tot een werkelijk volwassen persoon te komen. De verplichting aangaan om elke dag naar verbetering te streven moet hoog op het prioriteitenlijstje staan van hen die zich in de goede richting willen bewegen.

De aanhoudende uitnodiging van het Eerste Presidium aan alle leden van de kerk om terug te komen is zeer zinvol, er gaat kracht van uit. Kracht, groei en geluk zullen ons deel zijn als we analyseren waar we in ons leven naartoe gaan. Zij die verloren zijn, verkeerd begrepen, gekwetst (en zij die volledig actief zijn) worden uitgenodigd om te komen en in vriendschap met elkaar om te gaan binnen het raamwerk van het evangelie van Jezus Christus. Lid te zijn van De

Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is niet genoeg; het is nodig om actief te zijn in de priesterschap, ZHV, jonge-mannen, jonge-vrouwen, jeugdwerk en zondagsschool, willen wij gemotiveerd voorwaarts streven in een persoonlijke ontwikkeling die volwassen, echt en eeuwig is. Misschien doen we er allemaal goed aan om te beseffen dat waar wij activiteit in en betrokkenheid bij de kerk stimuleren, het misschien veel beter is om als een lid omschreven te worden dat goed bezig is dan gewoon als een 'goed lid'. Het is onze taak en ons voorrecht om de onvolwassenen aan te moedigen en hen gelegenheid tot groei en ontwikkeling te bieden.

Joseph Smith verkondigde aan de wereld dat hij een ruwe steen was die door de rivier van het leven gevormd en gepolijst werd. Tegenslagen, teleurstellingen en het onverwachte hielpen hem om een status van wijsheid te verwerven die ver boven zijn leeftijd uitsteeg. Vaak wordt volwassenheid het beste afgemeten aan ons doorzettingsvermogen.

Mijn jonge vrienden, in een geest van geneenheid doe ik jullie de suggestie jezelf geen etiket op te plakken. De beste van de stad, de beste van het land of zelfs de beste van de hele wereld te zijn zegt niets als jij zelf de winnaar vaststelt en jezelf de beker uitreikt. Aan de andere kant, wie van ons heeft het recht om zich als een mislukkeling, een klungel of een nietsnut te bestempelen. Beoordeling van jezelf, in welke richting dan ook, is een gevaarlijke bezigheid. Het is een levensbeginsel dat de richting waar we ons in bewegen belangrijker is dan onze huidige positie. Ik heb nooit de meest ontwikkelde mensen horen zeggen: „Nu ben ik ontwikkeld.“ Mensen die tot de grootste geleerden in de wereld hadden kunnen behoren, verspelen die classificatie door hun tijd te verdoen met het rondbazuinen van hun vermogens en kennis, in plaats van die in wijsheid te gebruiken om zichzelf te verbeteren en hun naasten te helpen.

Moeders, vaders en familieleden, volwassenheid komt niet noodzakelijkerwijs met de jaren. Laten we onze zorg en liefde voor anderen in woord en daad overbrengen. Dreigementen, oren die niet horen, ogen die niet zien, harten die niet voelen zullen nooit tot vreugde, eenheid en groei leiden. Geduld met anderen, onszelf en God levert eeuwige volwassenheid op. Laat God en onze daden bepalen of we echt kunnen zeggen: „Ik ben volwassen.“

God is onze Vader. Jezus is de Christus. Dat onze kennis omtrent hen ons voortdurend moge aanzetten tot volwassen gedrag dat op Christus gebouwd is, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De wil die in ons is

President Thomas S. Monson

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

„Diep verscholen in het geweten is de wil, de vastbeslotenheid om de oude mens af te werpen en op te klimmen tot iemands ware potentieel.“

Mijn broeders en zusters, het is geweldig u te zien. U doet mij denken aan een gehoor waar ik een paar maanden terug in het Marriott Center van de Brigham Young University voor stond. Voor mij zaten waardevolle jonge mannen en vrouwen. Zij vertegenwoordigden de hoop, de dromen en de idealen van familie, ouders, leiders, leerkrachten, en zelfs van God. Ik dacht eraan hoe een ieder van hen meeloopt in de karavaan van de sterfelijkheid. Sommigen hadden aanleg voor letterkunde, anderen voelden zich meer aangetrokken tot de klassieke talen, weer anderen hadden zich op de veelseidende studie van de exacte wetenschappen gestort. Zij waren druk met hun studie, spoedig zouden zij in de wereld hun sporen verdienen, voldoen aan het doel van hun schepping en ervaringen opdoen die hen zouden helpen zich te kwalificeren voor de verhoging die zij nastreefden.

Ik dacht aan weer anderen die goed met hun handen wilden leren werken. Ook zij waren zich aan het specialiseren op technische scholen en andere opleidingsinstellingen. Maar toen moest ik onwillekeurig denken aan die grote groep jonge mannen en vrouwen die hun studie aan de kant hebben

gezet, die hun vrienden verkeerd hadden gekozen, en zichzelf gewoonten hadden aangeleerd die hen wegvoeren van het pad dat tot volmaaktheid leidt en hen op listige wijze op een zijspoor zetten, de doodlopende straten in sturen, in verdriet en smart.

De afgedwaalde zoon, de eigenzinnige dochter – ik kan daar nog de mokkende echtgenoot of de vittende echtgenote aan toevoegen – stuk voor stuk kunnen zij veranderen. Er kan een opening in het wolkendek komen, de storm kan gaan liggen. De volwassenheid waar broeder Ashton over sprak, kan aanbreken. Vriendschappen veranderen van aard, omstandigheden veranderen. „Vastgeroest“ hoeft niet van toepassing te zijn op het menselijk gedrag.

Bekeken vanuit het eeuwig perspectief, duurt onze levensreis zeer kort. Omwegen zijn kostbaar; die moeten vermeden worden. Men moet de geestelijke ik niet laten domineren door de lichamelijke ik. We moeten ons bedenken wie wij zijn en wat God verwacht dat wij worden.

Het was de dichter William Wordsworth, die ons zo mooi op ons hemels thuis wees waar wij allemaal vandaan komen. Hij zei:

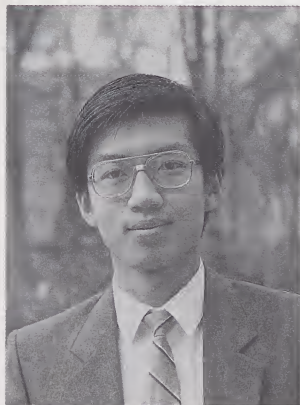
*Geboort' is slechts vergeten en een slapen;
De ziel, verrijzend met ons, des levens ster,
Werd elders in 't verleen geschapen,
Afkomstig van heel ver.
Niet geheel als onbekenden,
En niet geheel verlaten
Komen wij uit die heerlijkheid, zo schoon,
Van onze Vaders woon.*

Door dat pad te volgen – die schakel met het goddelijke – ontdekken we dat we ontvangers zijn van goddelijke hulp. Onze God zal altijd met hen zijn die hun vertrouwen in Hem stellen. O, moge wij ons vertrouwen stellen in onze Hemelse Vader. Het was de wijze Job die zei: „Het is de geest in de stervelingen en de adem des Almachtigen, die hun inzicht geeft.“ Mijn broeders en zusters, alleen als wij toestaan dat de lamp van inspiratie op een laag pitje brandt, zullen wij ons op een niveau gaan bewegen dat

ver beneden ons potentieel ligt.

In de crisisjaren reisden de daklozen, zwervers en hongerigen mee op de treinen die niet ver van ons huis in Salt Lake City voorbijkwamen. Heel vaak werd er bij ons op de achterdeur geklopt; en wanneer ik opendeed, stond daar een man – soms twee – ondervoed, slecht gekleed en, ja, vaak weinig ontwikkeld. Zo nu en dan deden zij de bekende pet af, waardoor een warrige haardos en een ongeschoren gezicht zichtbaar werd. De vraag was altijd dezelfde: „Jongen, denk je dat je moeder wat eten overheeft voor een hongerig iemand?“ Mijn lieve moeder antwoordde steevast met een vriendelijk „Kom binnen, ga maar aan tafel zitten“. Ze maakte dan snel een boterham met ham klaar, sneed een stuk appeltaart af en schonk een glas koude melk in; en terwijl onze bezoeker at, praatte mijn moeder met hem. Zij vroeg hem naar zijn familie, zijn toekomst, zijn kinderen. Zij moedigde hem aan. Wanneer onze bezoeker opstond om weg te gaan, was er altijd een hoffelijk „Dank u“. Ik was nog jong, maar toch niet zo jong, dat ik niet kon opmerken dat de radeloze blik plaats had gemaakt voor een tevreden glimlach en dat de ogen, die eerst dof hadden gestaan, nu glansden met een aangewakkerd vuur. Liefde, die edelste eigenschap van de menselijke ziel, had weer eens een machtig wonder verricht. Het kan voor u werken, het werkte toen ook.

Met het verstrijken der jaren komen we tot de ontdekking dat het leven vol uitdagingen is – alleen verschillen ze van persoon tot persoon. We willen allemaal slagen. Helaas streven sommigen ernaar „supermannen en supervrouwen“ te worden. Elke gedachte aan mislukking grijpt hen naar de keel – drijft hen naar de rand van de afgrond. Maar

President Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium, leidt de vergadering in de steunverleningsvoorstellen van de algemene autoriteiten.

wie van ons heeft nooit eens gefaald?

Ik weet nog hoe ik eens faalde toen ik als jongen basketbal speelde. De spanning in de wedstrijd steeg ten top. De trainer stuurde me met een opdracht binnen de lijnen. Ik liep de vloer op en nam de bal aan, dribbelde langs mijn eigen spelers, langs de tegenspelers en zette af om te scoren. En op het moment dat de bal mijn vingertoppen verliet, kwam ik tot de afgrijselijke ontdekking dat ik op de verkeerde basket mikte. Ik zond het kortste gebed op dat ik ooit in mijn leven heb opgezonden. Ik zei alleen maar: „Vader, laat die bal er alstblijft niet in gaan.“ Mijn gebed werd verhoord. De bal rolde over de ring weer van de basket af; en terwijl mijn gebed verhoord werd, was mijn beproeving nog maar net begonnen. Ik hoorde hoe van de tribune, van de kant waar onze supporters zaten, een lang aangehouden spreekkors klonk, dat iedereen kon horen. Ze riepen: „Monson, Monson, Monson . . . ER-UIT!“ En de trainer willigde hun verzoek in.

We mogen niet toestaan dat zulke ervaringen ons overweldigden. We hebben ze allemaal gehad, en we zullen er nog meer krijgen.

Laast las ik iets over het leven van president Truman. Hij had zich teruggetrokken uit de politiek en werkte nu in het Truman Centrum in Independence (Missouri). Hij had net een rondleiding door het centrum verzorgd voor een groep jongens en meisjes toen een kleine, verlegen maar pientere knaap president Truman een vraag stelde. Hij vroeg: „Meneer Truman, was u populair toen u nog jong was?“ President Truman keek hem aan en zei: „Nee, ik ben nooit populair geweest. De populaire jongens waren zij die goed in sport waren en grote, stevige vuisten hadden. Zo ben ik nooit geweest. Zonder mijn bril“, zei hij, „was ik zo blind

als een mol. Om je de waarheid te zeggen, ik was een doetje.“ De kleine jongen klapte in zijn handen en alle jongens en meisjes begonnen mee te klappen. Zij hadden de waarheid gehoord.

Wij moeten ons realiseren dat het onze plicht is van middelmatigheid op te klimmen naar bekwaamheid, van falen naar prestatie – om ons best te doen en te beseffen dat geen mislukking het einde hoeft te betekenen. Ik denk aan een ervaring in 1902, lang geleden, toen de redacteur van de *Atlantic Monthly* een bundel gedichten terugstuurde naar een jonge 28-jarige dichter met de bemerking: „Ons tijdschrift kan uw strakke verzen helaas niet plaatsen.“ De dichter was Robert Frost. Ik denk aan de leraar spraakkunst in Harrow (Engeland), die „Een opvallend gebrek aan succes“ op het rapport van een zestienjarige jongen schreef. Die jongen was Winston Churchill.

Het was president Theodore Roosevelt die zei: „Het is niet de criticus die meetelt, niet de man die precies vertelt waarom de sterke man struikelde of hoe de verrichter van goede daden meer had kunnen doen, de lof gaat naar de man in de arena.“

Wij allemaal kennen mannen en vrouwen „in de arena“ die lieten zien, dat zij ten goede konden veranderen. Een van mijn favorieten is Saulus van Tarsus. Hij vervolgde de heiligen. En toen kwam het licht uit de hemel en de hemelse stem die hem vroeg: „Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij?“ Hij antwoordde: „Wie zijt Gij, Here?“ „Ik ben Jezus, die gij vervolgt.“ Saulus, de vervolger, werd Paulus, de zendingeling. Nacht was dag geworden en de duisternis was verdreven door het licht.

Ik denk aan de visser Simon Petrus, die zijn netten achterliet en de Heer volgde. Ook hij kende zijn momenten van mislukking.

Bijvoorbeeld deze: een zwak moment waar in hij de Heer onder ede verloochende. Maar toen bekeerde hij zich, en Petrus verwierf zich een plaats in het koninkrijk van God.

Ik denk aan de jonge Alma die zich bekeerde van zijn zondige praktijken. Hij werd een voorvechter van de waarheid, en zijn raadgevingen aan zijn zoons, Helaman en Corianton, zijn juweeltjes. Tot Helaman zei hij: „O, gedenk, mijn zoon, om in uw jeugd wijsheid te leren; ja, leer in uw jeugd de geboden van God te onderhouden.” En tot Corianton: „Laat u niet door enig ijdel of dwaas gedoe misleiden.” Er had bekering plaatsgevonden.

Het was president David O. McKay, die graag onderwees dat het evangelie van Jezus Christus slechte mensen goed maakt en goede mensen beter, dat het de menselijke natuur kan veranderen en het leven verbetert.

In december 1985 zond het Eerste Presidium een boodschap aan de minder actieven, de criticasters, de overtreders. De verklaring bevatte deze woorden: „Kom terug, kom terug en vergast u aan de tafel van de Heer en proef weer de zoete en voldoende gevende vruchten van omgang met de heiligen.” Honderden, misschien wel duizenden, zijn teruggekomen. Hun leven is gezegend, hun

gezinnen zijn gesterkt. Ik geloof dat hun ziel gered is.

Diep verscholen in het geweten is de wil, de vastbeslotenheid om de oude mens af te werpen en op te klimmen tot iemands ware potentieel; maar de weg is moeilijk en loopt niet bergafwaarts. Dat ontdekte John Helander, een jongeman uit Goteborg (Zweden). John is zesentwintig jaar, hij is gehandicapt. Hij kan zijn bewegingen niet goed beheersen en coördineren.

Maar toch wilde John Helander op een jeugdconferentie in Kungsbacka (Zweden) meedoen aan de 1500 meter hardlopen. Winnen zat er voor hem niet in. Hij zou een mikpunt van spot en minachting zijn. Misschien had hij iemand in gedachten die lang geleden in een land woonde, dat wij het Heilige Land noemen. Werd Hij niet vernederd? Werd Hij niet bespot? Werd Hij niet geminacht? Toch won Hij zijn wedstrijd. Wellicht kon John Helander zijn wedstrijd lopen en die winnen.

En wat was het een wedstrijd! Dringend en duwend schoot het rennersveld weg toen het startschot klonk, John Helander ver achterlatend. Het publiek vroeg zich af: „Wie is die achterblijver? Is hij geblesseerd? Maar John zwoegde verder. Het rennersveld ging hard. Zij waren al aan de laatste van de twee

ronden begonnen toen zij John passeerden die pas halverwege zijn eerste ronde was. Toen gingen zij op de finish af. Het publiek moedigde de renners enthousiast aan. Wie zou er winnen? Wie zou er tweede worden? En met een laatste krachtspanning werd het lint gebroken. De winnaars werden uitgeroepen.

De wedstrijd was voorbij. Of toch niet? Wie was die deelnemer die daar nog ploeterde? Wist hij niet dat hij verloren had? Wist hij niet dat de wedstrijd afgelopen was? John Helander wist het. Maar hij wist ook dat dit zijn wedstrijd was die hij moest lopen – die hij moest winnen. En verder zwoegde hij. Het publiek wendde zich af van de winnaars. Alle ogen waren nu op hem gericht. Ontzag sloeg om in bewondering. Iedereen zag zichzelf zijn wedstrijd van het leven lopen; en toen John de finish naderde, kwam het publiek en bloc overeind. Zij keken toe hoe deze jonge deelnemer zwoegend, valend, uitgeput maar als overwinnaar het snel weer opgehangen lint brak. Ook officieel zijn mensen. Het gejuich kon mijlenver gehoord worden. Maar als men goed geluisterd had, dan had men misschien de Grote Scoreteller horen zeggen: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht.” Iedereen doet mee aan de wedstrijd van het leven. Het is een troost dat er vele renners zijn, geruststellend dat de Scoreteller eerlijk is, uitdagend dat een ieder moet rennen. Maar u en ik rennen niet alleen. Dat grote publiek van familie en vrienden, van leiders en leerkrachten zal ons aanmoedigen en toelichten voor onze vastberadenheid wanneer we opstaan als we gevallen zijn en onze wedstrijd uitlopen. Denk aan de woorden van de lofzang:

*Vat moed! Ik ben met u,
o, weest niet verschrikt,
Want ik ben uw God, Die uw lot hier beschikt,
Ik sterk u en help u,
en waarschuw voor 't kwaad,
Als gij vol vertrouwen Mij nimmer verlaat.
De ziel, die aan Jezus om rust heeft gevraagd,
Die zal ik beschermen als de vijand
hem belaagd,
Al had heel de hel zijn verschrikking vergroet,
Ik zal hem nooit verlaten in 't uur
van zijn nood.*

Laat ons elke gedachte aan mislukking overboord zetten. Laten we elke gewoonte die ons belemmert, afwerpen. Laten we, mijn broeders en zusters, de wedstrijd van het leven rennen en de begeerde prijs in ontvangst nemen – verhoging in het celestiale koninkrijk van God. Dit is mijn wens en gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen.

□

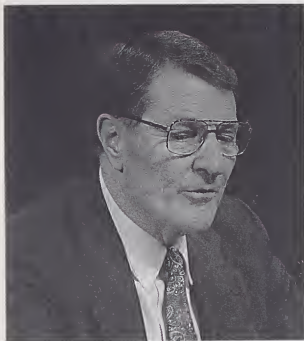

President Ezra Taft Benson met zijn tweede raadgever, president Thomas S. Monson.

Wie overwint . . . gelijk ook Ik heb overwonnen

Ouderling Neal A. Maxwell
Van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij moeten worden zoals Jezus, waarbij zijn deugden in toenemende mate in ons eigen leven weerspiegeld worden. Zelfs te midden van onze onmiskenbare onvolmaaktheden, moet er een heilig proces in gang zijn – wellicht langzaam, maar niettemin vastberaden.”

ken van de kortstondige rages van de wereld? „Want de gedaante dezer wereld gaat voorbij“ (SV, 1 Kor. 7:31).

Wij kunnen echter niet vastbesloten zijn de geboden van Jezus na te komen, *tenzij* wij eerst voor onszelf besloten hebben welke plaats Hij in ons leven inneemt. Als Jezus niet meer dan een mens was, zij het een uitermate goed mens, zou zijn raad niet meer zijn dan die van een zedenpreker uit het midden des tijds. Het is echter een hele andere zaak wanneer de Schepper van vele werelden, wiens voornaamste zorg ons aller geluk is, ons gebiedt: „Gij zult niet echtbreken.“ Bijgevolg hebben wij de taak ons „met Gods wil en niet met de wil van . . . het vlees“ te verenigen (2 Ne. 10:24).

De profeet Jakob getuigde tot de leden van de kerk hoe het niet nakomen van de verbonden het „fijngevoelige gemoed“ verwondde en hoe harten werden „doorstoken met diepe wonden“ (Jakob 2:9, 35). Hij was terneegerdrukt en met grote smart vervuld omdat sommige leden hun verbonden zo licht opvatten (vers 3). Als ik zie hoe sommigen tegenwoordig met dergelijke wonden rondlopen, kan ik Jakobs gevoelens beter begrijpen dan ooit tevoren!

Sommige leden van de kerk zijn, helaas, noch met de wil van God verenigd, noch voldoende vastbesloten wat hun verbonden betreft.

Sommigen sluiten onwaardig opnieuw verbonden, door te nemen van het gebroken brood na het verbreken van hun huwelijksverbond.

Sommigen geven wel hun tijd, maar niet zichzelf, door aanwezig te zijn zonder hun aanwezigheid inhoud te geven, door slechts de oppervlakkige vormen van het lidmaatschap na te leven in plaats van zich over te

geven aan de diepe emoties van toegewijd discipelschap.

Sommigen denken te kunnen volstaan met het „lezen van de koppen“ van het evangelie. Zij spreken niet veel over Christus, noch verheugen zij zich in Hem, en zij hechten niet al te veel waarde aan zijn Schriften, die zijn verbonden bevatten en uiteenzetten (zie 2 Ne. 25:26).

Sommigen zijn dermate hoogmoedig, dat zij nooit gehoorzaamheid en geestelijke onderworpenheid leren. Zij zullen bijzonder stijve knieën hebben op de dag dat iedere knie zich buigen zal. Er zal dan geen publiek meer zijn om voor te spelen; allen zullen deelnemers zijn!

Op onze eigen voorwaarden lid van de kerk te zijn is dus geen waarachtig discipelschap.

Ware discipelen waren de vurige pijlen van de tegenstander af door met de ene hand het blussende schild van geloof omhoog te houden, terwijl zij zich met de andere hand vasthouden aan de ijzeren roede. (Zie Ef. 6:16; 1 Ne. 15:24; LV 27:17.) Vergis u niet: er zijn twee handen voor nodig!

Ware discipelen zijn ook bezig, door gebod op gebod en ervaring op ervaring, steeds meer op de Meester die zij dienen te gaan lijken. Wij kunnen geen „volgeling van Christus“ (Hel. 3:29) worden, *tenzij* wij bezig zijn de „zin van Christus“ (1 Kor. 2:16) te verkrijgen. Gelukkig geldt dit proces, volgens de woorden van Paulus, ook voor hen die „eertijds vervreemd en vijandig gezind“ waren. (Kol. 1:21; zie Fil. 2:5.) Wij kunnen, net als de tegenstander, zeer scherpzinnig zijn, en toch niet de zin of het voornemen van God kennen! (Zie Moz. 4:6.)

Wij kunnen „steeds lerende“ zijn en toch

De gebeurtenissen en omstandigheden van de laatste dagen maken het voor ons als leden van de kerk absoluut noodzakelijk om meer gegrond, geworteld, versterkt en standvastig te worden. (Zie Kol. 1:23; 2:7; 2 Petr. 1:12.) Jezus zei tegen zijn discipelen: „Besluit in uw hart de dingen te doen, die Ik u zal leren en gebieden“ (JST Luc. 14:28). Wanneer wij niet vastbesloten zijn, zal de beroering hevig zijn. Als wij het wèl zijn, zullen wij niet „aangedreven en opgejaagd“ worden, hetzij door geruchten of valse leerstellingen, hetzij door de houding en de intellectuele stromingen van de wereld. Evenmin zullen wij verstrikt raken in de „praatshow“-mentaliteit en onze tijd verdoen zoals de vroegere bewoners van Athene, die „voor niets anders tijd over (hadden) dan om iets nieuws te zeggen of te horen“ (Hand. 17:21). Trouwens, waarom zouden we ons iets aantrek-

toelaten dat de eeuwige waarheden verloren raken in het strijdgeveel van het leven, zoals blijkt uit deze weelacht:

*Where is the life we have lost in living?
Where is the wisdom we have lost
in knowledge?
Where is the knowledge we have lost
in information?*

(T. S. Eliot, „The Rock,“ uit *The Complete Poems and Plays, 1909-1950*, New York: Harcourt, Brace and World, 1971, blz. 96).

(Waar is het leven dat wij al levende hebben verloren?

Waar is de wijsheid die wij hebben verloren in kennis?

Waar is de kennis die wij hebben verloren in gegevens?)

Om ons te helpen ware discipelen te worden, heeft de Heer ons profeten en Schriften gegeven om ons te versterken, „om de zwakken voor te bereiden op die dingen welke op de aarde komen, en op de boodschap des Heren ten dage, wanneer . . . door de zwakke dingen der aarde de Here de natieën (zal) dorsen door de macht van Zijn Geest“ (LV 133:58-59).

Ons vergasten aan de volheid van het evangelie zal ons helpen te overwinnen. En als wij daarbij onze verbonden nakomen, zullen die onze geestelijke veiligheid garanderen.

Op zekere dag, en waarom niet binnenkort, zal het volk van de kerk de volgende profetie vervullen: „En ik, Nephi, zag de macht van het Lam Gods nederdalen op de heiligen van de kerk van het Lam en op het verbondsvolk des Heren, dat over de gehele aarde was verspreid; en zij waren gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in

grote heerlijkheid“ (1 Ne. 14:14).

Ons gezamenlijk licht is echter nog niet helder genoeg om „een banier voor de natieën“ te zijn (LV 115:5).

De kerk zou op dit ogenblik, in numeriek en geestelijk opzicht, veel sneller groeien, ware het niet voor de goddeloosheid van de wereld (zie 1 Ne. 14:12). Zij zou ook veel sneller groeien als u en ik beter ons best deden om dagelijks ons christelijk kruis op te nemen (zie Luc. 9:23). Eén aspect van het opnemen van dat kruis is onszelf de lusten van het vlees te ontzeggen. „Want het is beter,“ zei de opgestane Jezus, „dat gij u van deze lusten onthoudt en daarin uw kruis opneemt“ (3 Ne. 12:30).

Bijgevolg betekent *dagelijks* het kruis op te nemen, zich *dagelijks* de lusten van het vlees te ontzeggen.

Door het voorbeeld te volgen van de Meester, die verleidingen te verduren kreeg maar er „geen acht op sloeg“, kunnen ook wij leven in een wereld vol verleidingen die, ondanks alles, niet „bovenmenselijk“ zijn (1 Kor. 10:13). Natuurlijk merkte Jezus de enorme verleidingen die Hem verduren voorgeschiedtelijk wel op, maar in plaats van zich er alsmaar mee bezig te houden, wees Hij ze onmiddellijk van de hand. Als wij ons met verleidingen gaan bezighouden, zal het niet lang duren voor zij zich met ons gaan bezighouden! Deze ongewenste commensalen aan de deur van onze gedachtenwereld af te wijzen, is één manier om er „geen acht op te slaan“. Daar komt bij dat deze commensalen eigenlijk woestelingen zijn die, eenmaal binnengelaten, slechts na een hevige worsteling verdreven kunnen worden.

In een omgeving die steeds decadenter wordt, is de geest het laatste bolwerk van de gerechtigheid, en die moet ondanks alle

bestokkingen door het kwaad worden behouden. Christus heeft het vermogen ons er doorheen te helpen, „want doordat Hij zelf in verzoeking en geleden heeft, kan Hij hun, die verzocht worden, te hulp komen“ (Hebr. 2:18).

Zoals beloofd, zal Hij òf „voor de uitkomst zorgen,“ òf ons helpen „er tegen bestand“ te zijn (1 Kor. 10:13).

Wij zijn herhaaldelijk gewaarschuwd voor deze tijd, een periode waarin de uitdagingen zo gecompliceerd zijn, dat één jaar er soms tien lijken. De leden van de kerk zullen op slinkse wijze worden bespot en beschimpd door hen die zich in het „grote en ruime gebouw“ bevinden, dat de hoogmoed van de wereld voorstelt. (1 Ne. 8:26; 11:36.) Het geeft allemaal niets, want over niet al te lange tijd zal Hij, die op de derde dag werd opgewekt, dat ruime maar derde klas hotel met de grond gelijkmaken!

Onze tijd zal niet alleen een tijd van perversie zijn, maar ook van grote inversie, daar sommigen goed kwaad zullen noemen en kwaad goed. (Zie Jes. 5:20; 2 Ne. 15:20; LV 64:16; 2 Ne. 2:5.) Anderen zullen wegens hun gebrek aan kennis van geestelijke waarheden, „lasteren al wat zij niet kennen“. (Judas 1:10; zie 2 Petr. 2:12.)

Vrede is reeds van de aarde weggenomen (zie LV 1:35). Volk zal opstaan tegen volk (zie Matt. 24:7). Het zal ook een tijd van verstokking zijn naarmate de liefde van velen verkoelt en ongerechtigheid in grote mate heerst (zie LV 45:27). Verbijstering zal om zich heen grijpen te midden van de „radeloze angst onder de volken“ (Luc. 21:25), en plagen zullen de spot drijven met de oppervlakkige medicijnen van de mens:

*How small, of all that human hearts endure,
That part which laws or kings can cause
or cure!*

(Samuel Johnson, „Lines added to Goldsmith's Traveller,“ uit *Familiar Quotations*, comp. John Bartlett, Boston: Little, Brown, and Company, 1968, blz. 428).

(Van al hetgeen de mensenharten moeten lijden,

Hoe klein het deel dat wet of vorst kan veroorzaken of bestrijden!)

Wij kunnen niet verwachten in een dergelijke wereld te wonen zonder bepaalde gevolgen van deze omstandigheden te ervaren. Toch kunnen wij onze verbonden altijd trouw blijven, ook al kunnen wij die omstandigheden niet voorkomen.

De Heer, die weet wat wij allemaal mee zullen maken, zal ons in onze „korte tijd“ (LV 122:4) helpen overwinnen. Wanneer wij vastbesloten zijn, zullen wij het „goed verdragen“ (LV 121:8) en „vasthouden“ (1 Ne.

15:24). Wanneer wij in gerechtigheid volharder, dan zal „dit alles (ons) ondervinding geven, en voor (ons) welzijn wezen“ (zie LV 122:7). „Het dient u niet te bevreemden,“ zegt Petrus, dat discipelen door „de vuurgloed, die tot beproeving dient“ moeten gaan (1 Petr. 4:12).

Maar toch zullen de heiligen van God metertijd, zoals geprofeteerd, „de Heer dag en nacht aanroepen totdat de verlossing komt“. (*Prophetic Sayings of Heber C. Kimball*, blz. 6.)

De geestelijk vastbesloten zullen tenslotte overwinnen, en de heerlijke belofte luidt: „Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon“ (Op. 3:21).

Maar laten wij intussen bedenken „welke soort mensen wij behoren te zijn“. (Zie 2 Petr. 3:11; 3 Ne. 27:27.)

Wij moeten worden zoals Jezus, waarbij zijn deugden in toenemende mate in ons eigen leven weerspiegeld worden. Zelfs te midden van onze onmiskenbare onvolmaaktheden, moet er een heilig proces in gang zijn – wellicht langzaam, maar niettemin vastberaden. Hoe onze ontwikkeling ook mag verlopen, wie bezig is meer zoals Christus te worden, is bezig te overwinnen.

Ook al is iemand bedekt met de littekens van het verleden, toch beloofde Jezus: „Ik (zal) hen genezen“ (3 Ne. 18:32), en hij zal „levend worden“ (Luc. 15:32), „in Christus ... door (zijn) geloof“ (2 Ne. 25:25). Als onderdeel van zijn oneindige verzoening, is Je-

zus zich „volgens het aardse lichaam“ van alles bewust wat wij door moeten maken (Alma 7:11–12). Hij heeft de zonden, het verdriet, de smarten, en – volgens Jakob – de pijnen van alle mannen, vrouwen en kinderen gedragen (zie 2 Ne. 9:21). Daar Hij in zijn empathie is vervolmaakt, weet Jezus hoe Hij ons te hulp kan komen.

Bijgevolg kunnen wij werkelijk datgene doen waar Petrus ons toe aanmoedigde, en onze bekommernissen op de Heer werpen (zie 1 Petr. 5:7); Hij kent ze, zelfs met inbegrip van het gevoel te zijn verlaten. (Zie Marc. 14:50; 15:34.) Niets is buiten zijn verlossende bereik of zijn omringende empathie. Wanneer wij dus bedenken wie de doornenkroon heeft gedragen, moeten we niet klagen dat ons leven niet enkel rozegeur en maneschijn is!

Ik wend mij nu tot de slotfase van Jezus' sterfelijk Messiaschap. Lucas beschrijft de dodelijk beangste Jezus in Getsemane: „En zijn zweet werd als bloeddruppels, die op de aarde vielen“ (Luc. 22:44). Dit feit wordt volledig gestaafd in de „andere boeken“, ofwel Schriftuur van de herstelling (1 Ne. 13:39–40): „Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamenlijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen“ (LV 19:18).

Het noodzakelijke, doch ontzagwekkende vergieten van Jezus' bloed vond dus niet alleen plaats bij de verschrikkelijke geseling,

maar reeds eerder in Getsemane. Een onlangs verschenen, doordacht artikel van verschillende artsen over de lichamelijke dood van Jezus Christus, wijst erop dat „de verschrikkelijke geseling, die gepaard ging met intense pijn en aanzienlijk bloedverlies, Jezus waarschijnlijk tot op de rand van een shocktoestand had gebracht.“ (Wij weten allemaal, dat een opvallend verzwaakte Jezus gehoupen moest worden bij het dragen van het kruis). „Bijgevolg was Jezus' lichamenlijk toestand, zelfs vóór de eigenlijke kruisiging, in ieder geval ernstig en mogelijk kritiek... Hoewel de geseling tot een aanzienlijk bloedverlies kan hebben geleid, had de kruisiging op zich relatief weinig bloedverlies tot gevolg.“ (*Journal of the American Medical Association*, 21 maart 1986, blz. 1458, 1461.) En bedenk hoe Christus' levensbloed, naast de geseling, reeds was gevloeid in Getsemane! Hij had tenslotte „zowel lichamenlijk als geestelijk“ geleden (LV 19:18). Koning Benjamin verkondigde dat Christus zou lijden „ja, meer dan de mens kan verdragen, zonder te sterven; want zie, uit iedere porie zal bloed komen, zo groot zal Zijn smart zijn“ (Mos. 3:7).

Hoe rood moet zijn kleding zijn geweest in Getsemane, hoe scharlaken die mantel!

Geen wonder dat wanneer Christus in macht en heerlijkheid komt, zijn gewaad rood zal zijn (zie LV 133:48), wat niet alleen op het treden van de wijnpers zal duiden, maar ons er ook aan zal herinneren hoe Hij voor ieder van ons in Getsemane en op Golgota heeft geleden!

In de afgelopen jaren is mijn hart bij het zingen van de lofzangen over de verzoening vol bijzondere dank geweest; ik blijf dankbaar voor regels als: „Voor mij, zo weerspanning, en 't leven verwierf voor mij,“ „k Sta spraak 'loos,“ en „O, het is wondervol“ (HL, nr. 175).

Welnu, broeders en zusters, laat de verlossing door Jezus voor ons niet ophouden bij de voor ons verworven onsterfelijkheid, „het losmaken van de banden des doods“ (Alma 11:41). Laten wij het ons geboden geschenk van het eeuwige leven aangrijpen! Uiteindelijk kiezen wij Christus' manier van leven of zijn manier van lijden! Het is of „lijden zoals Ik“ (LV 19:16–17), of overwinnen „gelijk ook Ik heb overwonnen“ (Op. 3:21). Zijn uitnodigende gebod is om te worden „zoals Ik ben“ (3 Ne. 27:27). De geestelijk vastbesloten nemen die uitnodiging aan en „door het zoenbloed van Christus“ (zie Mos. 3:18–19) worden zij zoals Hij en overwinnen zij zoals Hij!

Dat wij in deze onbestedige wereld dit vaste besluit in ons hart zullen nemen, bid ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf (links) en ouderling James A. Paramore van het Eerste Quorum der Zeventig.

Door geloof en hoop worden alle dingen vervuld

Ouderling Paul H. Dunn

Van het Eerste Quorum der Zeventig

„Zo waarlijk als we de onplezierige realiteiten van het dagelijks leven onder ogen moeten zien, laat ons de duizenden schoonheden van het leven om ons heen herkennen en waarderen.“

Hier vlakbij staat een hoog gebouw met zesentwintig verdiepingen. Dit gebouw beschikt over twee soorten liften, een snelle, en een die normaal op en neer gaat.

Nog niet zo lang geleden stapte ik in de snelle lift. Enkele medewerkers daar zeggen dat het op een ritje in Disneyland lijkt. Een jongetje en zijn vader stapten met mij in de lift. Plotseling zette de lift zich in beweging, en de kleine jongen, die deze sensatie niet verwachtte, schrok enorm, keek met groot geloof en vertrouwen op naar zijn vader en zei: „Papa, weet onze Hemelse Vader dat we eraan komen?“

Uit deze ervaring kunnen we veel leren. Dr. JoAnn Larsen, een gezinstherapeute in Salt Lake City, gaf onlangs wijze en praktische raad over het onderrichten van kinderen en het ontwikkelen van hun zelfvertrouwen. Ze herinnerde ons aan de neiging die veel ouders hebben, in hun pogingen om hun kinderen verantwoordelijkheid te onderrichten, om de nadruk te leggen op de negatieve dingen die de kinderen doen – de

vergissingen en verkeerde beoordelingen die zij maken en het ongemak en de last die zij veroorzaken. Zij verklaarde dat het gemiddelde kind, tussen de geboorte en het twintigste levensjaar, waarschijnlijk honderdduizend negatieve opmerkingen van ouders, leerkrachten, verwanten en leeftijdgenoten moet aanhoren. Deze staan in geen enkele verhouding tot de positieve opmerkingen. Bij een bijzonder gelukkig kind zou de verhouding waarschijnlijk tien negatieve tegenover één positieve zijn, hetgeen volgens haar zeer schadelijk kan zijn voor het zelfvertrouwen van een kind, vaak met levenslange gevolgen.

Ze moedigt ons aan om lenzen te ontwikkelen – lenzen die het positieve zien in plaats van het negatieve, waardoor het soms mogelijk wordt om wonderen te verrichten en waardoor in ieder geval het onderwijs en de relatie ouder-kind aanzienlijk wordt verbeterd. Het goede dat in het verbeteren van de wereld tot stand wordt gebracht, door de levensomstandigheden optimistisch en met vertrouwen tegemoet te treden, in tegenstelling tot hen die afbreken, kan hoogst waarschijnlijk nooit nauwkeurig worden vastgesteld.

Waarom hebben wij als mensen de neiging om nadruk te leggen op het negatieve, terwijl er zoveel is om positief over te zijn? We bekritisieren niet alleen voortdurend onze kinderen en elkaar, zoeken naar elkaars fouten, oordelen snel, zoeken de zwakheden van de mensen en bouwen daarop, in plaats van op hun sterke punten en successen, maar er zijn ook veel mensen onder ons die zich in hun eigen leven voortdurend zorgen maken. We maken ons zorgen over alle negatieve dingen die kunnen plaatsvinden, maar meestal niet gebeuren, in plaats van positief te proberen de problemen met een bepaalde hoeveelheid geloof en hoop op succes onder ogen te zien.

In onze maatschappij lijkt het wel of we

om een of andere reden lang blijven stilstaan bij het bizarre, het profane en het kwaad van deze tijd. De kranten en de televisie geven de meeste aandacht aan de negatieve aspecten van het leven: zelfmoord onder tieners, drugs, AIDS, moord, ontrouw, oneerlijkheid en een groot aantal andere maatschappelijke ziekten.

Als ik voor de kerk op reis ben, zie ik soms een andere vorm van denken die nogal negatief kan worden – leden die soms overbiddelijk gebukt gaan onder het werk wat zij moeten doen om geld te verdienen, de hypotheek te betalen, kinderen op te voeden, trouw de roepingen in de kerk te vervullen, aandacht te besteden aan taken op school en in de gemeenschap, rechtvaardig en waardig te leven – en ga zo maar door.

Ik denk vaak dat voor sommige van deze mensen de vreugde en opwinding uit hun leven zijn verdwenen en dat alles waar zij op terugkijken overvolle, akelige dagen zijn, vaak vol schuldgevoelens omdat de druk om alles te volbrengen wat volgens hen noodzakelijk is en om meteen volmaakt te zijn. Het is interessant te ontdekken dat een negatieve instelling ons op die manier aantast.

Natuurlijk is het leven een ernstige zaak. Kinderen moeten onderwezen worden, rekeningen moeten betaald worden, we moeten rechtvaardig leven – dat is de raad van de Heer aan ons. Soms moeten we ons welenszorgen maken; er zijn van die oneindige, negatieve dingen om ons heen die we onder ogen moeten zien, waaraan we moeten werken en die we moeten oplossen. Maar ik vraag me af of het doorlopende bombardement van dilemma's en uitdagingen en de vaak hopeloos schijnende situaties, zowel persoonlijk als maatschappelijk, ons soms niet zodanig frustreren dat onze gedachten en opvattingen worden afgeleid van de waarlijke beginselen die ons in staat zouden stellen boven het negatieve uit te stijgen en de positieve antwoorden te vinden die we nodig hebben.

Ondanks de vele negatieve gebeurtenissen in het leven, zijn er mensen die de handigheid schijnen te hebben ontwikkeld om de positieve kant te zien. Een jonge zakenman opende een nieuw bijkantoor en een vriend liet ter gelegenheid hiervan een bloemstuk bezorgen. Toen die vriend op de opening verscheen, was hij ontzet toen hij het kaartje aan het bloemstuk las: „Rust in vrede“. Boos deed hij zijn beklag bij de bloemist. Nadat deze zijn verontschuldigheden had aangeboden, zei hij: „Maar bekijkt u het eens van deze kant. Vandaag werd er iemand onder een bloemenkrans begraven met de woorden: 'Veel geluk in uw nieuwe verblijfplaats.'“

In het Boek van Mormon, waar we veel

antwoorden en zoveel leiding in het oplossen van problemen kunnen vinden, staat een tekst die, volgens mij, veel licht werpt op de kwestie van een positieve, vertrouwende en hoopvolle instelling van geloof, als vervanging voor het onder ogen zien van problemen met ontmoediging en wanhoop. Luister naar de woorden van de profeet Ether die ons aanspoort in God te geloven en Hem te leren kennen als basis van hoop en geloof:

„Door geloof (worden) alle dingen vervuld –

„Daarom mag een ieder, die in God gelooft, met zekerheid op een betere wereld hopen, ja, namelijk op een plaats ter rechterhand Gods; en deze hoop komt door geloof, en is een anker voor de ziel der mensen, hetgeen hen zeker en standvastig zal maken, en altijd overvloedig in goede werken, en hen er toe zal leiden om God te verheerlijken” (Ether 12:3-4).

In dit hele, geweldige hoofdstuk wordt ons de wonderen die door geloof, hoop en liefde worden verricht, onderwezen. Volgens mij, als we lang blijven stilstaan bij negatieve gedachten en benaderingen, werken we direct in tegenstelling tot hoop, geloof en vertrouwen – in de Heer, onszelf en anderen – en veroorzaken we doorlopende gevoelens van somberheid, terwijl het positieve ons verheft en stimuleert om voort te gaan. Dit is een instelling die ontwikkeld kan worden, een gewoonte die aangekweekt kan worden.

Een voorbeeld van het verheerlijken van geluk en het door de vingers zien van ongeluk is het verhaal van Thomas Moore.

Kort na zijn huwelijk werd Thomas Moore, de beroemde Ierse dichter, weggeroepen

om op zakenreis te gaan. Toen hij terugkwam, werd hij bij de deur, niet door zijn mooie bruid, maar door de huisarts begroet.

„Uw vrouw is boven,” zei de arts, „maar ze heeft gevraagd of u niet boven wilt komen.” Toen hoorde Moore de verschrikkelijke waarheid: zijn vrouw had pokken opgelopen. De ziekte had haar eens smetteloze gelaat aangetast met pokken en littekens. Ze had één blik in de spiegel geworpen en bevalen dat de gordijnen werden gesloten en dat haar man haar nooit meer mocht zien. Maar Moore luisterde niet. Hij rende naar boven en gooidde de deur van de kamer van zijn vrouw open. Het was aardedonker binnen. Er kwam geen geluid uit de duisternis. Moore liep op de tast langs de muur op zoek naar de gaslamp.

Uit de donkere hoek van de kamer klonk een verschrikte stem. „Nee,” zei ze. „Niet het licht aandoen.”

Moore aarzelde, aangedaan door de smekkende stem.

„Ga weg,” smeekte ze, „ga alsjeblieft weg. Dat is de grootste gift die ik je nu kan geven.”

Moore ging weg. Hij ging naar beneden, naar zijn studeerkamer. Hij was het grootste gedeelte van de nacht op en schreef, met een gebed in zijn hart. Dit keer geen gedicht, maar een lied. Hij had nog nooit eerder een lied geschreven, maar hij vond het op dat moment passender bij zijn humeur dan poëzie. Hij schreef niet alleen de woorden, maar ook de muziek. De volgende morgen, zodra de zon op was, ging hij weer naar de kamer van zijn vrouw.

Op de tast zocht hij naar een stoel en ging zitten. „Ben je wakker?” vroeg hij.

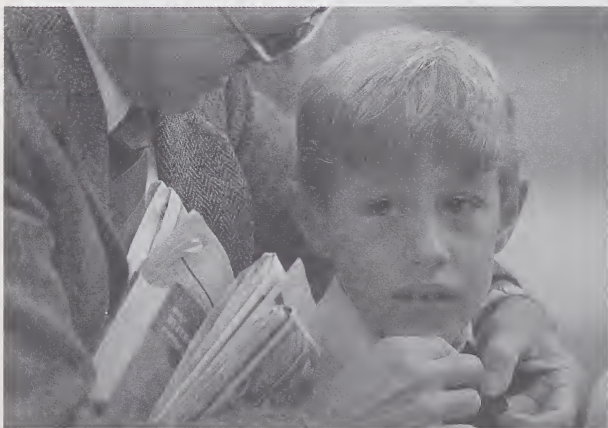
„Ja,” zei de stem aan de andere kant van de kamer. „Maar je moet niet vragen of je me mag zien. Je moet me niet dwingen, Thomas.”

„Ik wil voor je zingen,” antwoordde hij. En zo zong Thomas Moore, voor de eerste keer voor zijn vrouw, het lied dat nog steeds bekend is:

„Geloof me, als al die innemende jonge charme, waar ik vandaag met zoveel plezier naar kijk, morgen veranderd zou zijn en uit mijn armen zou ontvluchten als droombeelden die verdwijnen, zou jij nog worden aanbeden, zoals op dit moment – Laat jouw lieflijkheid verdwijnen als het moet.”

Moore hoorde iets bewegen in de hoek waar zijn vrouw eenzaam lag. Hij vervolgdde:

„Laat jouw lieflijkheid verdwijnen als het moet, en om het geliefde overblijfsel zou ie-

dere wens van mijn hart zichzelf nog onervaren omstrengelen –,

Het lied was ten einde. Terwijl de laatste noot wegstierf, hoorde Moore zijn bruid opstaan. Ze liep door de kamer naar het raam en trok de gordijnen open.

We hebben meer van dergelijke levensopvattingen in de wereld nodig. Er is een verhaal van een echtpaar dat gespaard en gespaard had voor een nieuwe auto. Toen de auto was afgeleverd, vertelde de man aan zijn vrouw dat alle papieren en verzekeringsdocumenten in het handschoenenkastje lagen. De eerste dag dat ze in de nieuwe auto reed, kreeg ze een aanrijding waarbij de voorkant van de auto werd vernield. Niet gewond, in tranen en nagenoeg in paniek opende ze het mapje om de papieren aan de politieagent te laten zien. Daar zat een handgeschreven briefje van haar man in. Er stond: „Nu je een ongeluk hebt gehad, denk eraan dat ik de auto altijd kan vervangen, maar jou niet. Weet alsjeblieft hoeveel ik van je houd!”

Zoals ik in het begin al heb gezegd, zien we bij kinderen vaak het negatieve eerder dan het positieve. Een kleine jongen werd in zijn pogingen om zijn gevoelens aan een volwassene uit te leggen bijna de mond gesnoerd. Dr. Thomas Myers vertelde deze vertederende ervaring:

„Een kleine jongen ging met zijn vader en

zijn grootouders naar het ziekenhuis. De oude grootvader leunde op de twee uitgestrekte handjes van de jongen. Het kind moedigde opa aan met: ‘Kom op, opa, het lukt wel!’

Nog een klein stukje, opa. De dokter zal uw been beter maken. ‘Een lieve grootmoeder liep achter hen aan.

„Na het bezoek liepen ze op dezelfde wijze naar buiten. Het jongetje kreeg een ballon toen hij weg ging. Hij hielp zijn grootvader in de auto, rende toen terug naar binnen en vroeg aan de receptioniste: ‘Mag ik alstublieft nog een ballon?’

„Zijn grootmoeder, die nog binnen stond, gaf hem een standje. ‘Natuurlijk mag je niet nog een ballon. Ik had je nog zo gewaarschuwd om hem niet los te laten!’ Ze verontschuldigde zich bij de receptioniste. ‘Hij doet hetzelfde als vorige week – rent naar buiten en laat zijn ballon los. Ik had hem nog zo gewaarschuwd.’

„De kleine jongen probeerde haar iets te vertellen. Ze boog voorover om te luisteren. Toen met tranen op haar dunne, gerimpelde gezicht, vroeg de grootmoeder: ‘Mag hij misschien nog een ballon hebben? Ziet u, zijn zusje is een paar maanden geleden overleden en hij wilde dat zij ook een ballon zou hebben om mee te spelen!’”

Zo kritisch als we vaak moeten zijn, zoveel als we moeten rechtzetten, zo waarlijk als we de onplezierige realiteiten van het dage-

lijks leven onder ogen moeten zien, laat ons de duizenden schoonheden van het leven om ons heen herkennen en waarderen; de vele wonderbaarlijke voorbeelden van deugdzaam leven; de krachten en de moed van zo vele zielen; de uitzonderlijke talenten en prestaties van onze familieleden, buren en vrienden; de ontelbare zegeningen die we ontvangen. Zoals al door velen aangehaald, maar ook hier weer op zijn plaats: „Twee mannen kijken uit hetzelfde raam. Eén ziet de modder, de ander de maan.” (Frederick Langbridge, *A Cluster of Quiet Thoughts*, geciteerd in *The Oxford Dictionary of Quotations*, 2de editie, Londen: Oxford Univ. Press, 1966, blz. 310.)

En zoals de profeet Mormon ons heeft onderwezen:

„Maar naastenliefde (in dit geval, de naastenliefde in onze gedachten en onze waardering voor anderen) is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wél zijn” (Moroni 7:47).

Denk eraan, broeders en zusters, en in het bijzonder jullie jonge mensen, Christus is gekomen om ons op te bouwen, niet om ons neer te halen. Ik, met deze grootse broeders op het podium, als getuigen van Hem, nodigen u uit om tot Hem te komen.

In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wees barmhartig, het maakt verschil”

Bisschop Robert D. Hales
Presiderende bisschop

„De waarde van zielen is groot in Gods ogen.”

Mensen uit alle bedelingen des tijds hebben de lering en vermaning van levende profeten ontvangen om voor elkaar te zorgen.

De zoons van Mosiah „wilden gaarne, dat de zaligheid aan alle schepselen zou worden verkondigd, want zij konden niet gedogen, dat de ziel van enig mens verloren zou gaan; ja, zelfs de gedachte al, dat een enkele ziel eindeloze foltering zou moeten verduren, deed hen sidderen en beven” (Mos. 28:3).

Deze geest van het ijverig bezig zijn met de zorg voor hen die niet van de zegeningen van het evangelie genieten, is niet beperkt tot hen die als herders geroepen zijn, maar behoort het leven van al Gods kinderen te doordringen.

Ware herders voeden en verzorgen alle leden van de kudde en zijn hen indachtig. Het is voor hen niet zo maar een kwestie van tellen. Herders kennen hun kudde en zorgen daarvoor. Een herder kan niet rusten wanneer er zelfs maar één schaap van de kudde is afgedwaald.

Jaren geleden was ik als jongeman in de gelegenheid 's zomers op een ranch te werken bij mijn wijze oom Frank, die mij een belangrijke les leerde over het herderswerk.

Hij vertelde hoe lammetjes worden weggevoerd van de veilige zijde van hun moeder en van de kudde, die van hen houdt en hen verzorgt.

Uitgekookte prairiewolven laten hun welpen in de buurt van de kudde spelen – ze dartelen en dollen en stoeien – en het ziet er voor de lammetjes zo uitnodigend uit. De tuimelende welpjes hebben kennelijk zoveel plezier, dat de lammetjes ertoe worden gebracht de bescherming van de kudde te verlaten en van de veilige zijde van hun moeder af te dwalen. In hun onschuld merken zij niet dat de volwassen prairiewolven hen omringen en klaar staan om zich op hen te storten, hen van de kudde af te snijden en hen uiteindelijk te doden en te verslinden.

Zo gaat de satan ook te werk. Hij benut onze vrije wil om ons te verlokken met ogenschijnlijk „plezier”, waarna wij misschien verstrikt raken en, als we uiteindelijk niet naar de kudde worden teruggeleid, niet in staat zullen zijn om naar de tempel te gaan om verbonden te sluiten en de verordeningen te ontvangen die nodig zijn om het eeuwige leven te verwerven, zodat wij in de tegenwoordigheid van God de Vader en Jezus Christus zullen kunnen leven.

Sommigen onder ons zijn weleens afgedwaald. Sommigen hebben zich bekeerd en zijn teruggekomen; maar om de een of andere reden wachten anderen nog steeds op het juiste moment, de juiste persoon of de juiste omstandigheden om terug te komen.

Als leden die herders zijn van de kudde van onze Hemelse Vader, behoren wij niet te oordelen waarom sommigen zijn afgedwaald, maar er onophoudelijk naar te streven hen terug te brengen bij de kudde, wetende dat Jezus hen kan genezen wanneer geen ander daartoe in staat is.

In 1829 hield de Heer ons via zijn eerste profeet in de laatste dagen voor: „Gedenkt, dat de waarde van zielen groot is in Gods ogen . . . En hoe groot is Zijn vreugde over de ziel, die zich bekeert!” (LV 18:10, 13).

Wij moeten zijn zoals Lehi, die in de tijd van het Boek van Mormon zei: „Ik heb niets

anders op het oog, dan het eeuwige welzijn van uw ziel” (2 Ne. 2:30).

In deze, de laatste bedeling, hebben wij profeten om ons te leiden met hun raad.

Met kerst 1985 vaardigde het Eerste Presidium een belangrijke afkondiging uit, die een uitnodiging inhield om terug te komen. Sta mij toe, wegens het grote belang van deze bijzondere boodschap van profeten uit onze tijd, enige van die belangrijke vermaningen, die op ieder van ons van toepassing zijn, aan u voor te lezen.

In die boodschap van het Eerste Presidium werd onder meer gezegd:

„Wij zijn ons bewust van sommigen die minder actief zijn, van anderen die kritisch geworden zijn en de neiging hebben anderen op fouten te willen betrappen, en van hen die onder censuur zijn gesteld of geëxcommuniceerd tengevolge van ernstige overtreding.

„Wij reiken een liefdevolle hand toe aan al zulke mensen. Wij willen graag vergeven in de geest van Hem die zei: 'Ik, de Here, zal vergeven, wie Ik wil vergeven, maar het is van u vereist alle mensen te vergeven' (LV 64:10).

„Wij moedigen de leden van de kerk aan om hen die hen misschien onrechtvaardig hebben behandeld, te vergeven. Tegen hen die niet meer actief zijn en tegen hen die kritisch geworden zijn, zeggen wij: 'Kom terug. Kom terug en vergast u aan de dis van de Heer, en proef opnieuw de zoete en voldoendegevende vruchten van de omgang met de heiligen.'

„Wij zijn ervan overtuigd dat velen het verlangen hebben gehad om terug te komen, maar het een pijnlijke situatie vonden. Wij verzekeren u dat u met open armen zult worden ontvangen en dat er gewillige handen zullen zijn om u te helpen . . .

Wij weten dat velen zware lasten dragen

tengevolg van overtreding en verbittering. Tegen zulke mensen zeggen wij: 'Zet ze op zij en sla acht op de woorden van de Heiland: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

„„,Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; „„,Want mijn juk is zacht en mijn last is licht,' (Matt. 11:28-30).

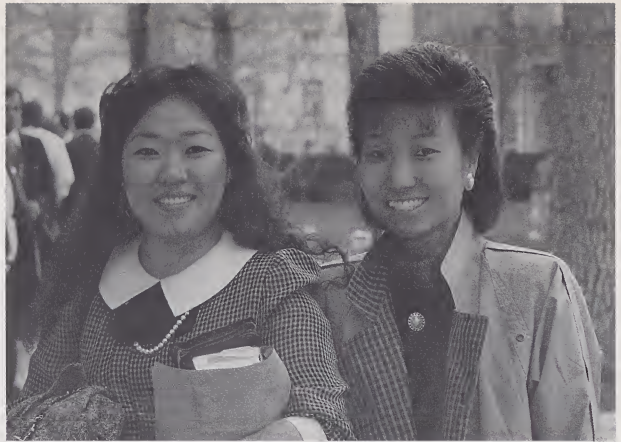
„Wij smeken het u. Wij bidden voor u. Wij nodigen u uit en verwelkomen u met liefde en waardering." (Ensign, maart 1986, blz. 88; cursivering toegevoegd.)

De plichten die u en ik als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben, staan ons duidelijk voor ogen. Wij moeten – de ander een liefdevolle hand toereiken en klaar staan om hen, die ons onrechtvaardig hebben behandeld, te vergeven – helpen door vriendschap te sluiten en te zorgen voor hen die terug willen komen, en hen met open armen en bereidwillige handen ontvangen.

Wij moeten handelen zoals ons door Judas, de broeder van Jakobus is voorgeschieden:

„Wees barmhartig, het maakt verschil" (Judas 1:22; naar de King James-bijbel; cursivering toegevoegd).

Er zijn beginselen die ons zullen helpen om barmhartig te zijn, zodat het verschil maakt. Deze beginselen zijn vervat in Lucas

15, waarin Jezus drie gelijkenissen vertelt die duidelijk maken welke nadruk Hij legde op het vinden van hen die afgedwaald zijn en het barmhartig zijn voor hen, zodat het verschil maakt.

In de gelijkenis van het verloren schaap gaat de herder het verloren schaap zoeken totdat hij het vindt. En thuisgekomen was hij verblijd (zie de verzen 4-7).

In de gelijkenis van de verloren penning steekt een vrouw een lamp aan en veegt zorgvuldig het huis aan, totdat zij hem vindt. Toen was zij verblijd (zie de verzen 8-10).

Beide gelijkenissen zijn voorbeelden waarin wat gedaan wordt, waarin gezocht wordt, waarin licht duisternis verdrijft, waarin geveegd wordt, totdat een kostbaar bezit of een verloren ziel is gevonden en teruggekeerd naar huis waar vreugde heerst.

In de gelijkenis van de verloren zoon wacht een zorgzame vader echter geduldig totdat zijn zoon „tot zichzelf kwam" (zie de verzen 11-32). Hij schiep thuis een liefdevolle sfeer waarin hij zijn zoon met open armen kon verwelkomen, zodat zij samen verblijd waren. De sleutel is dat de zoon wist, dat hij bij zijn terugkeer liefde zou ontvangen van zijn vader en welkom zou zijn.

Ok het terugkeren naar huis kan een uitdaging zijn. Toen de verloren zoon thuis kwam, was zijn getrouwe broer jaloers op de aandacht die zijn bekeerlijke broer kreeg. Deze broer oordeelde en was geestelijk niet genoeg ontwikkeld om zich te verheugen in de terugkeer van zijn broer. De vader moest hem ervan verzekeren dat hij ook hem liefhad.

Nu had de teruggekeerde, verloren zoon een kans dezelfde vergevingsgezindheid en aanvaarding die hij van zijn vader ontving, in praktijk te brengen jegens zijn jaloerse broer. Zij die terugkeren zullen de fouten van anderen moeten vergeven anders kan er geen sprake zijn van volledige bekering.

Als we willen dat de Heer en anderen onze fouten vergeven, moeten wij op onze beurt anderen vergeven. Zij die „terugkomen"

De Presiderende Bisschop (v.l.n.r.): Bisschop Henry B. Eyring, eerste raadgever; bisschop Robert D. Hales; en bisschop Glenn L. Pace, tweede raadgever.

moeten niet oordelen, maar zich bedenken dat niemand van ons volmaakt is.

Hoe kunnen wij als leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een liefdevolle sfeer bij ons thuis en in de kerkgebouwen creëren, die troost zal geven aan hen die willen terugkomen, opdat zij zullen weten dat zij welkom en geliefd zijn?

Een goed voorbeeld van barmhartigheid en medeleven die verschil maakten is het voorbeeld van Don en Marian Summers, dat een goede indruk geeft van de ervaringen van vele andere zendingsechtparen. Hun werd gevraagd de laatste zes maanden van hun zending in de Gemeente Swindon (Engeland) door te brengen waar zij de minder actieven moesten gaan onderwijzen en begeleiden. Tachtig jaar lang was de Gemeente Swindon een gemeente geweest met een kleine kern getrouwe leden en vele goede leden die minder actief waren.

Don en Marian schreven mij onlangs het volgende:

„Onze eerste kennismaking met de Gemeente Swindon was nou niet bepaald je van het, de heiligen daar vergaderden in een koud, gehurd zaaltje. Er waren zeventien leden, met inbegrip van president en zuster Hales en vier zendingelingen. We hielden onze winterjas aan, schaarden ons rond een te klein kachelte, dat niet in staat was het zaaltje te verwarmen, en luisterden naar de zondagsschoolles.“

De brief gaat verder:

„Op een dag werd ik aangesproken door een gemeentelid: 'Ouderling Summers, mag ik u iets zeggen? Spreek nooit met de leden van de Gemeente Swindon over *tiende*; ze geloven er niet in en u zult ze alleen maar ergeren.'

Broeder Summers zei: „Wij onderwezen *tiende* en alle andere beginselen van het evangelie. Met het voorbeeld en aanmoediging van de gemeentepresident, was er een verandering van hart en het geloof en de deelneming begon toe te nemen. We zochten alle leden thuis op en werkten het ledenregister helemaal bij. Toen de leiders zich om de leden gingen bekommeren, reageerden de leden daar positief op en de gemeente werd bezielde van een totaal nieuwe geest. De leden raakten weer enthousiast over het evangelie en begonnen elkaar te helpen.

„Er werden haardvuuravonden bij ons thuis gehouden en we werkten nauw samen met ring- en andere full-time zendingelingen. We beloofden de Heer dat zolang wij in Swindon waren er geen nieuw of geactiveerd lid inactief zou worden.

„Een jong echtpaar vond het, gezien hun afwijkende gedrag en kledingnormen, moeilijk zich aan te passen. Elke zinspeling

op verandering vatte het verkeerd op. Het echtpaar schreef tot twee keer toe naar de bisschop (de gemeente was inmiddels een wijk geworden) met het verzoek hun namen uit de boeken van de kerk te verwijderen. In de laatste brief schreven zij uitdrukkelijk dat zij niemand meer aan de deur wilden hebben. Daarom gingen Marian en ik naar de bloemist en kochten een grote bos chrysanthen en lieten die bij het echtpaar bezorgen. We deden er een briefje bij: 'We houden van jullie; we missen jullie; we hebben jullie nodig. Kom alsjeblieft terug.' Was getekend: de Gemeente Swindon.

„De volgende zondag was er een vasten- en getuigenisvergadering en het was onze laatste zondag in Swindon. Er waren 103 leden in de vergadering tegen zeventien zes maanden daarvoor. Het jonge echtpaar was er en de echtgenoot bedankte in zijn getuigenis de Wijk Swindon, dat zij hun niet hadden laten vallen.“

Wij allen kunnen soortgelijke ervaringen hebben in onze wijken en gemeenten door te werken met en het liefhebben van de minder actieven. Wat geeft het een vreugde wanneer wij barmhartig zijn en wat maakt het een verschil voor hen die tot zichzelf komen en willen terugkeren.

Over hen die *niet* onder zijn volk werden gerekend, zij Jezus tot de Nephieten:

„Evenwel zult gij hem niet uit uw synagoge of uw bedehuizing werpen, want aan de-

zullen zult gij het woord blijven bedienen; want gij weet niet, of zij zullen terugkomen en zich bekeren en met vol voornemen des harten tot Mij komen, en Ik hen zal genezen, en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen.“ (3 Ne. 18:32; cursivering toegevoegd.)

Broeders en zusters, mogen wij deze conferentie verlaten met een hernieuwd besluit om door uw gelovige gebeden en barmhartigheid, die verschil maakt, tenminste één kostbare ziel terug brengen tot zaligheid en verhoging. Moge het gebed van Alma ook ons gebed zijn:

„O Here, wilt Gij mijn ziel vertroosten en mij doen slagen, en ook mijn mede-arbeiders, die bij mij zijn . . .

„Wilt Gij hun sterkte verlenen, opdat zij hun lijden kunnen dragen, dat op hen zal komen . . .

„O Here, wilt Gij ons doen slagen om hen weder tot U in Christus te brengen.

„Zie, o Here, hun zielen zijn kostbaar, en velen hunner zijn onze broederen; o Here, geef ons daarom kracht en wijsheid, dat wij dezen, onze broederen, wederom tot U mogen brengen“ (Alma 31:32-35).

„We houden van jullie; we missen jullie; we hebben jullie nodig. Kom alsjeblieft terug.“ Kom terug en ga naar de tempel, sluit verbonden en ontvang de verordeningen van eeuwige zaligheid. In de naam van onze Heiland en Verlosser, Jezus Christus. Amen. □

Opzien naar de Heiland

Ouderling Adney Y. Komatsu
Van het Eerste Quorum der Zeventig

„De Heiland, als Zoon van God, liet ons het grote voorbeeld van gehoorzaamheid zien aan de geboden van onze Vader.”

Geliefde broeders en zusters, nu de paastijd dichterbij komt, gaan onze gedachten uit naar de Heer, Jezus Christus, zijn kruisiging, opstanding en zijn lijden voor de zonden der wereld.

Johannes de Doper, die was aangesteld om in die tijd de wegbereider van de Heiland te zijn, verklaarde dat onze Hemelse Vader zijn kinderen op aarde niet was vergeten. Hij zei: „De Vader heeft de Zoon lief en heeft Hem alles in handen gegeven. Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven; doch wie aan de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem” (Joh. 3:35-36).

De komst van de Heiland werd door veel profeten uit de Bijbel en het Boek van Mormon voorspeld. De profeet Jesaja, uit het Oude Testament, voorspelde de komst van de Heiland toen hij zei: „Daarom zal de Heer zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw zal zwaren worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuel geven” (Jes. 7:14).

„Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst” (Jes. 9:5).

In het Boek van Mormon, een getuige van Christus, staat geschreven dat er 124 jaar voor de komst van Christus een engel aan koning Benjamin verscheen en blijde tijdingen van grote vreugde verkondigde. De engel zei: „Want zie, de tijd komt en is niet veraf, dat de Here, de Almachtige, Die regeert, Die was en is van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid, met macht uit de hemel zal nederkomen onder de mensenkinderen en in een stoffelijk hulsel wonen, en zal uitgaan onder de mensen, machtige wonderen werkende, zoals de zieken genezen, de doden opwekken, de lammen doen wandelen, de blinden hun gezicht geven en de doven doen horen en allerlei ziekten genezen . . .

„En Hij zal worden genoemd: Jezus Christus, de Zoon van God, de Vader des hemels en der aarde, de Schepper aller dingen sedert den beginne; en Zijn moeder zal Maria worden genoemd” (Mosiah 3:5, 8).

Gedurende de duizend jaar die het Boek van Mormon beslaat, hebben veel profeten getuigd van de goddelijkheid van Jezus Christus als de Zoon van God, van zijn voorsterfelijke goddelijke status, van zijn aardse bediening – zijn lijden, dood en opstanding – en van het plan van zaligheid waardoor wij

zijn verzoening in ons leven werkzaam kunnen maken. Deze profeten bezaten zuivere kennis, kennis die voortkwam uit persoonlijk contact met de Heiland, door het getuigenis van engelen die tot hen spraken, door visioenen, en door de macht van de Heilige Geest. Zij wisten waarover zij spraken, en hun getuigenis kon niet wankelen.

Laten we eens naar het voorbeeld van Jakob kijken. Hij werd geconfronteerd met Sherem, die Christus verloochende, met Jakob streed en om een teken vroeg. Sherem predikte met veel vleierij en overredingskracht, en betwistte het getuigenis van Jakob. Jakob zei:

„En hij hoopte mij van het geloof af te brengen, in weerwil van de vele openbaringen en de vele dingen, die ik hieromtrent had ontvangen en gezien; want ik had waarlijk engelen gezien, en zij hadden mij gediend. En tevens had ik de stem des Heren gehoord, Die mij van tijd tot tijd toesprak; daarom was ik niet te verwrikken” (Jakob 7:5).

President Benson, onze geliefde profeet, heeft ons aangemoedigd om het Boek van Mormon te bestuderen. Hij zei: „Het boek dat de mens ‘meer dan enig ander boek . . . nader tot God zal brengen’ dient voortdurend te worden bestudeerd.”

Ik hoop en bid dat wij de raad van onze geliefde profeet zullen navolgen, en het Boek van Mormon voortdurend zullen bestuderen. Wij hebben allemaal de verzekering nodig dat wij in overeenstemming met de geboden van God leven, zodat wij de Geest zullen ontvangen die ons in ons dagelijks leven zal leiden.

De Heiland, als Zoon van God, liet ons het grote voorbeeld van gehoorzaamheid aan de geboden van onze Vader zien. Nephi vertelt ons dat Christus werd gedoopt, opdat de

De ouderlingen Rex D. Pinegar (links) en Adney Y. Komatsu van het Eerste Quorum der Zeventig.

mensen in zijn voetsporen konden treden en de Heilige Geest ontvangen:

„Weet gij niet, dat Hij heilig was? Doch ondanks Zijn heiligheid, toont Hij de kinderen der mensen, dat Hij in Zijn sterfelijke staat Zich voor de Vader vernedert, en voor de Vader getuigt, dat Hij Hem wil gehoorzamen door het onderhouden van Zijn geboden“ (2 Ne. 31:7).

Enkele weken geleden werd ik aangewezen om op een ringconferentie in Provo aanwezig te zijn. De welzijnsvergadering op zondagmorgen zou om half acht beginnen. Daarom moest ik om kwart over zes van huis vertrekken. Toen ik bij het kruispunt kwam om de snelweg op te rijden, sprong het licht op rood. Op dit vroege uur, half zeven, was er geen auto op de weg te zien. Ik was de enige op het kruispunt.

De gedachte kwam bij mij op dat als ik door het rode licht zou rijden, niemand in gevaar zou worden gebracht, want er was zo vroeg geen enkele auto te bekennen. Niettemin wachtte ik tot het licht op groen sprong. Als ik door was gereden, was niemand erachter gekomen, maar ik had geweten dat ik een verkeersregel had overtreden, en de Heer had het zeker ook geweten. Ik herinnerde mij de volgende tekst:

„Als iemand dan weet goed te doen en het niet doet, is het hem tot zonde“ (Jak. 4:17).

Broeders en zusters, vaak worden we op een bepaald moment door de omstandigheden verleid, maar we moeten voorzichtig zijn en de beginselen van rechtvaardigheid altijd naleven, zodat we weten wat we moeten doen als we een veel belangrijker beslissing moeten nemen. We moeten als leden van Gods koninkrijk altijd een voorbeeld voor de wereld zijn en de wetten van het land en van God naleven.

De Heer heeft in de laatste dagen geopenbaard:

„Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort. „Ziet, de Here verlangt het hart en een gewillige geest; en in deze laatste dagen zullen de gewilligen en gehoorzamen het goede eten van het land Zion“ (LV 64:33–34).

Onlangs werd ik als lid van het gebieds-presidium van het gebied Utah South uitgenodigd om deel te nemen aan een instituuitsprogramma met mannen en vrouwen in de staatsgevangenis van Utah. Toen ik deze mannen en vrouwen bezocht, ging mijn hart naar hen uit, want zij zijn allemaal kinderen van onze Hemelse Vader. Velen verblijven daar vanwege verkeerde keuzen die zij, toen zij in verleiding werden gebracht, in hun leven hebben gedaan. Ik heb pijn en leed in hun ogen gezien, en toch, als ik aan

hun geliefden denk – ouders, broers, zussen, vrouwen en kinderen – hebben ook zij veel te verduren gehad en zullen in de toekomst misschien met nog meer leed worden geconfronteerd. President Kimball heeft gezegd, dat we de zonde moeten haten, maar de zondaar moeten liefhebben. Hij heeft verder gezegd dat lijden van een mens een heilige kan maken, naarmate hij geduld, lankmoedigheid en zelfbeheersing leert.

Hij zei ook dat het lijden van Christus een onderdeel van zijn ontwikkeling was.

„Zo heeft Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden,

„En toen Hij het einde had bereikt, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzak van eeuwig heil geworden“ (Hebr. 5:8–9).

Ouderling James E. Talmage schreef: „Er wordt door de mens op aarde geen pijn geleden, zonder dat hier een compensatie tegenover staat . . . mits ze met geduld het hoofd wordt geboden.“ (Aangehaald in *Tragedy or Destiny* van Spencer W. Kimball, blz. 5–6.)

Aan de andere kant kunnen verkeerde keuzen, als wij toegeven aan onze zwakheden, klachten en kritiek, ons met hun machtige invloed vernietigen.

Tot slot wil ik graag Orson F. Whitney aanhelen, die zei:

„Geen enkele pijn die wij lijden, of beproeving die wij ondergaan is onnuttig. Zij draagt bij aan onze ontwikkeling, aan de ontwikkeling van eigenschappen als geduld, geloof, standvastigheid en nederigheid.

„Alles wat wij lijden en doorstaan, in het bijzonder als we het geduldig doorstaan, vormt ons karakter, zuivert ons hart, ontwikkelt onze ziel en maakt ons gevoeliger en barmhartiger, en waardiger om kinderen Gods genoemd te worden . . . en het is door verdriet en lijden, inspanning en tegenspoed, dat we de ontwikkeling doormaken waarvoor wij hier op aarde zijn gekomen, en die ons meer als onze Vader en Moeder in de hemel zal maken.“ (Aangehaald in *Tragedy or Destiny*, blz. 6.)

De Heer, die veel voor de zonden van de mensheid heeft geleden, die werd gekruisigd en is opgestaan, zei:

„Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.

„Dit heb Ik tot u gesproken, opdat mijn blijdschap in u zij en uw blijdschap vervuld worde.

„Dit is mijn gebod, dat gij elkander lieft, gelijk Ik u heb liefgehad“ (Joh. 15:10–12). In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zal ik gelukkig worden?

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„We kunnen het gezin als belangrijkste leerschool van morele waarden, hoe slecht het ook toegaat in de gezinnen van onze samenleving, niet naast ons neerleggen. Nergens anders zullen de morele waarden zo doeltreffend onderwezen worden.”

Nu wij het einde van deze grootse conferentie naderen, is onze ziel geïrriteerd en verheven door de inspirerende raadgevingen en hoopvolle boodschappen die we gehoord hebben. Ik sta voor u met een gebed in mijn hart – niet om te oordelen, maar om te onderwijzen en te waarschuwen.

Onlangs zag ik in het kantoor van een ringpresident in Brisbane (Australië) een plaat van een klein verdrietig meisje aan de muur hangen. Boven de plaat stond: „Zal ik gelukkig worden?” Ik veronderstel dat iedereen zichzelf die vraag zou kunnen stellen: „Zal ik gelukkig worden?” De Heiland zelf bad, dat al zijn discipelen „ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben” (Joh. 17:13).

Ik wil het met u hebben over de hoop, dat kinderen een toekomst zullen hebben waarin er plaats is voor een beetje geluk en vrede. Er is geen geschenk zo kostbaar als kinderen. Zij zijn het bewijs dat God nog steeds van ons houdt. Zij zijn de hoop van de toekomst.

Als ik de wereld bezie kan ik niet nalaten me af te vragen: Wie zal er genoeg van hen

houden om hen een beetje geluk te geven? Wie zal er genoeg van hen houden om hun geloof en morele waarden te onderwijzen? Zij moeten zoveel meer leren dan overleving en zelfvoldoening. Er is grote behoefte aan onderwijs waarbij het hart geraakt wordt, want het opvoedkundige aspect van het onderwijs komt tegenwoordig danig in de verdrukking. Waar zullen kinderen deugd leren? Wie zal genoeg om hen geven om hun morele waarden te vormen? Hoe kunnen zij humaan, vriendelijk en gelukkig worden, zodat hun leven verrijkt wordt, zowel voor henzelf als voor anderen?

Dit onderwijzen van de volgende generatie is niet eenvoudig in een samenleving waarin vele fundamentele waarden vervagen. Dodelijke massa-marketing bedreigt bijna elke gekoesterde menselijke waarde. Buitensporige tolerantie onder het mom van individuele vrijheid is daarbij een van de stuwende factoren. Het is haast onmogelijk een publieke eensluidendheid te bereiken over welke waarden er aan de volgende generatie onderwezen zouden moeten worden. Over bijna elke waarde bestaan er tal van meningen. Burgerlijke ingetogenheid wordt bijna nergens meer aangetroffen.

Dit houdt in dat we onze kinderen onze eigen leefwijze zullen moeten onderwijzen en morele ankers moeten aanreiken in de zee van genotzucht, eigenbelang en zelfbediening waarop zij rondrijven.

Hoe kan dit getij van verkeerde morele waarden worden gekeerd? Kan er iets gedaan worden om deze ontwikkelingen tegen te gaan? Mag ik drie manieren opperen om de hoop te vergroten, dat de volgende generatie zal opgroeien met meer kans op een beetje aanhoudend geluk.

Ten eerste, volwassenen behoren te begrijpen, en onze kinderen behoren onderwezen te krijgen, dat persoonlijke keuzen niet persoonlijk zijn; alle hebben publieke gevolgen.

De gangbare mening dat we kunnen doen waar we zelf zin in hebben en dat niemand

daar wat mee te maken heeft, omdat het niemand anders raakt, doet steeds meer opgeld. De dodelijke plagen, die over de hele wereld epidemische vormen aannemen, gedijen prima op deze populaire gedachte. Maar de gedachte zelf is faliekant fout.

Alle immorele gedragingen hebben een directe invloed op de samenleving. Zelfs onschuldige mensen betalen de tol. Alcohol- en drugmisbruik hebben publieke gevolgen, ongeoorloofd gedrag, pornografie, en zedeloosheid ook. De samenleving, doordat de belastingen omhoog gaan waardoor het leven duurder wordt, draait op voor deze zogenaamde persoonlijke keuzen: armoede, misdaad, minder ontwikkelde arbeidskrachten, en steeds dringender verzoeken aan de regering om geld te steken in de oplossing van problemen die niet met geld op te lossen zijn. Het is gewoon niet waar dat onze persoonlijke keuzen onze eigen zaak zijn. Onze samenleving is de som van wat miljoenen mensen doen in hun privé-leven. Die som van ons gedrag heeft wereldwijd publieke gevolgen van enorme omvang. Er zijn geen uitsluitend persoonlijke keuzen.

Ten tweede, volwassenen en kinderen moeten inzien dat publieke en persoonlijke moraliteit niet uit de tijd is. We moeten genoeg van onze kinderen houden om hun te onderwijzen dat wetten, beleid, openbare programma's met een morele en ethische basis noodzakelijk zijn voor de instandhouding van een vreedige, productieve, liefdevolle en gelukkige samenleving. Zonder de eigenschappen en kenmerken van integriteit, eerlijkheid, toewijding, loyaliteit, respect voor anderen, eerbareheid en deugd kan een vrije en open samenleving niet bestaan.

Ouderling Dallin H. Oaks heeft onlangs gereageerd op hen die zeggen: „Verhef moraliteit niet tot wet.” Ouderling Oaks zei: „Ik denk dat er mensen zijn die deze bekende kreet uiten, die menen dat zij iets diepzinnigs hebben gezegd. Feit is, als het dan een argument is, dat die zo oppervlakkig is, dat een ontwikkeld mens zich ervoor zou schamen deze in de mond te nemen. Want het behoort ieder intelligent mens toch duidelijk te zijn, dat een groot deel van de wet gebaseerd is op morele waarden. Dat geldt voor het hele strafrecht, voor vele wetten die verband houden met familierelaties, bedrijven en commerciële transacties, voor vele wetten in verband met eigendommen, en tal van anderen wetten.” („Gambling – Morally Wrong and Politically Unwise,” toespraak gegeven aan Ricks College, 6 januari 1987, blz. 20.)

Tot voor kort waren ethische en morele filosofieën het fundament van het wetenschappelijk onderwijs. Zij waren een erf-

Het Eerste Presidium begroet leden van het Quorum der Twaalf Apostelen.

goed dat van generatie op generatie overging. Deze waarden zijn tegenwoordig net zo relevant als toen Aristoteles ze onderwees. Hij zei: „De mens die gevormd wordt door de samenleving is van alle dieren het hoogste; hij is van alle het afschuwelijkste wanneer hij zonder wet en gerechtigheid leeft.“ (*Politics*, 1.1253a 31-34.) Daarom behoort moraliteit in het openbaar en in de privé-sfeer veel meer onderwezen te worden.

De derde en belangrijkste manier om kinderen voor te bereiden op een beetje aanhoudend geluk is het versterken van het gezin. Eeuwenlang was het gezin de basis van deze en vele andere naties. Het was het cement dat de samenleving bijeenhield. Vele gezinnen bevinden zich nu in moeilijkheden en het cement begint te brokkelen. Het gevolg daarvan is dat vele kinderen op drift raken: zij groeien fysiek, maar missen de steun, het gedisciplineerde morele raamwerk, de liefde en het begrip die een hecht gezin kan verschaffen.

Het is thuis in het gezin waar men zich waarden eigenmaakt, waar tradities gekoesterd worden, en men leert dat men verplichtingen aan anderen heeft. Er zijn geen deugdelijke plaatsvervangers. Programma's van kerken, scholen of overheid kunnen datgene wat thuis wordt opgedaan alleen maar steunen en er eventueel aan toevoegen.

Om het gezin te kunnen versterken, moeten de waarden van de seksualiteit in ere te worden hersteld. Bryce Christensen schreef onlangs: „Kinderen die zien hoe hun ouders elkaar liefdevol en hoffelijk bejegenen, begrijpen al meer over de relatie tussen de sek-

sen dan zij ooit zullen leren in een cursus over de fysiologie van de voortplanting.“ (*The Family in America*, maart 1987, deel 1, blz. 3.)

Volgens het woord des Heren behoren alle mannen en vrouwen vóór het huwelijk kuis en na het huwelijk trouw te zijn. „Gij zult niet echtbreken,“ zei de Heer (Ex. 20:14), „noch iets dergelijks doen“ (LV 59:6). De apostel Paulus ging hier uitvoeriger op in zijn brief aan de Korintiërs (zie 1 Kor. 6:9), alsook Alma in het Boek van Mormon (zie Alma 39:1-13).

Alternatieven voor het wettige en liefdevolle huwelijk tussen man en vrouw werken ook mee aan de ontrafeling van het weefsel van de samenleving. Dat weefsel is natu-

lijk het gezin. Deze zogenaamde alternatieve leefwijzen kunnen niet als juist bestempeld worden aangezien ze indruisen tegen Gods gebod van een wettig huwelijk tussen man en vrouw, waaruit kinderen voortkomen (zie Gen 1:28). Als deze leefwijzen door alle volwassenden zouden worden nagestreefd, zou dat het einde betekenen van het gezin.

De Schriften veroordelen onomwonden en consequent alle seksrelaties buiten het wettige huwelijk. Waarom is dat? Omdat God het gezegd heeft. Het is omdat wij, man en vrouw, geschapen zijn naar Gods beeld (zie Gen 1:27). Wij zijn zijn geestelijke kinderen (zie LV 76:24). Wij waren met Hem in het begin (zie LV 93:23). Het is zijn werk en heerlijkheid om onze verhoging tot stand te brengen (zie Moz. 1:39). Wij worden geleid om de kinderen van het licht te worden (zie LV 106:5). Wij zijn erfenamen van het eeuwige leven. De Geest verlicht iedere man en vrouw die in de wereld komt (zie LV 84:46).

Welke waarden kunnen thuis op doeltreffende wijze onderwezen worden? Het gebod geeft aan, dat de ouders in deze kerk hun kinderen geloof in Christus, bekering, doop en de gave van de Heilige Geest moeten onderwijzen (zie LV 68:25). Thuis, in de veilige beschutting van discipline en liefde, leren we de waarden die nooit veranderen. We leren het verschil tussen goed en kwaad, en ook zelfdiscipline, zelfoverwinning en verantwoordelijkheid, alle van belang voor een goed karakter, zorg voor anderen en beschaafde manieren.

Waarden, zowel persoonlijke als publieke, zullen niet lang standhouden als ze niet hernieuwd en gesteund worden door religie; zij zijn onderhevig aan voortdurende hernieuwing. Een ontluikend geloof en vertrouwen in religieuze waarden is van es-

Het jonge-vrouwenpresidium (v.l.n.r.): Zuster Jane B. Malan, eerste raadgeefster; presidente Ardeth G. Kapp; en zuster Elaine L. Jack, tweede raadgeefster.

sentieel belang. De kerk moedigt onderwijs in het gezin aan; ook verenigt de kerk, door haar verbonden en verordeningen, het gezin voor eeuwig. Onze tempels zijn testamenten van ons geloof in het eeuwige gezin.

Sommigen zeggen dat het gezin ontoereikend is, omdat er zoveel mensen zijn die gewoon geen gezin hebben. Het is waar dat velen geen deel uitmaken van een gezin. Of er wordt gezegd dat te veel gezinnen falen. Jammer genoeg is ook dat waar. Het gezin, met al zijn tekortkomingen, is in de geschiedenis van het mensdom echter veruit de beste sociale eenheid, het beste antwoord op de problemen van de mens. In plaats van de gezinsbanden verder te verzwakken moeten ze versterkt worden. Om ouders te assisteren heeft de kerk een nuttig boekje uitgegeven, *Een leidraad voor ouders*. Ik zou er bij iedere verontruste ouder op aan willen dringen alle hulp te accepteren. Kunnen grootouders, broers en zussen, tantes en ooms, neven en nichten, en vrienden ook niet door hun voorbeeld en woorden hun liefde en zorg voor hun familie laten zien?

Mijn tante Angie heeft eigenhandig 175 gewatteerde dekens gemaakt voor haar kinderen, kleinkinderen, nichten, neven en anderen. Het zijn kunstwerkjes; maar belangrijker dan dat is dat het stuk voor stuk liefdeswerken zijn. Zij kan oprecht tegen ieder familielid zeggen dat zij een deken schenkt: „Uitgezonderd wanneer ik in mijn vinger prikte, dacht ik bij elke stik aan mijn liefde voor jou.“

Een goed gezinsleven lijkt weinig van doen te hebben met onze materiële omstandigheden. Overal ter wereld zijn er goede, veerkrachtige gezinnen die het niet breed hebben. De ouders van die gezinnen doen hun best hun kinderen naar behoren op te voeden en goede naasten te zijn; zij zijn „geld-arm“ maar „waarde-rijk“. Gezinsproblemen schijnen zowel op de rijken als de armen neer te komen.

In het verslag van een conferentie in het Witte Huis over het gezin is te lezen: „Goe-

de gezinnen, rijk, arm of ertussenin, verschaffen aanmoediging en steun aan de kinderen, maar geen verontschuldiging. Ze onderwijzen karakter. Ze eisen respect. Ze vergen actie.“ (*The White House Report on the Family*, een verslag van de werkgroep gezinsaanbevelingen, november 1986, blz. 32.)

Er staat verder:

„Voor de meesten . . . is het leven geen oppeenvolging van wettelijke veldslagen, gerechtelijke procedures en dwangbevelen. Het is een wissel van helpende handen en goede burens; verhaaltjes voor het slapen gaan en gezamenlijke gebeden; liefdevol gemaakte lunchpakketjes en het bijhouden van het huishoudboekje; het drogen van tranen en een doorgegeven waardevol erfgoed; het is hard werken en iets opzij leggen voor de toekomst. In een gezonde samenleving zijn de helden de mannen, vrouwen en kinderen die de wereld bijeenhouden door hun gezin bijeen te houden; het zijn de ouders en grootouders die het zonder pleziertjes doen, aankopen uitstellen, voor financiële zekerheid zorgen en bijna hun hele leven wijden aan de edelste taak van het burgerschap: het opvoeden van kinderen die, rustend op de schouders van de voorgaande generatie, verder zullen kijken en hoger zullen reiken“ (blz. 8-9).

We kunnen het gezin als belangrijkste leerschool van morele waarden, hoe slecht het ook toe gaat in de gezinnen van onze samenleving, niet naast ons neerleggen. Nergens anders zullen de morele waarden zo doeltreffend onderwezen worden. Brigham Young gaf ons de raad onze kinderen te onderwijzen „met geloof in plaats van de roede, door hen vriendelijk en met een goed voorbeeld te leiden naar alle waarheid en

heiligheid.“ (*Journal of Discourses*, blz. 12:174.)

Onze kinderen hebben grote behoefte, zowel in de privé-sfeer als in ruimer verband, aan het terugwinnen van de zekerheid van het geloof en van het gevoel erbij te horen. Rijkdom, technologie en wetenschap zagen er niet in de innerlijke, geestelijke honger te stillen.

Als men niet terugkeert naar de woorden van onze Schepper, weet niemand welke ethische, geestelijk en morele waarden er onderwezen moeten worden aan de volgende generatie, en aan hun kinderen en kleinkinderen.

Er is reden voor hoop. Veel mensen gaan inzien dat maatschappelijke oplossingen niet zo doeltreffend zijn als de oplossingen in het gezin. Sommige autoriteiten lijken het hoofd van het gezin in ere te herstellen. Maar belangrijker is, dat ik vele volwassenen zie, vooral ouders en grootouders, die „gek zijn op kinderen“. Als we hierbij ook nog de heilige geestelijke en morele waarheden kunnen herwinnen, zullen wij opnieuw een heilig en waardevol deel van ons erfgoed opeisen.

Iemand moet genoeg van kinderen houden om dit te doen. Als het dan overal gedaan wordt, kunnen wij tegen de jongens en meisjes die ons vragen: „Zullen wij gelukkig worden?“ zeggen: „Maar natuurlijk! Je zult gelukkig zijn. En als je de verbonden en verordeningen van God onderhoudt, zul je de vreugde hebben die de Heiland beloofde toen Hij op aarde was. Je zult 'vrede in deze wereld en het eeuwige leven in de komende wereld' hebben“ (LV 59:23), en dat is de belangrijkste boodschap van deze kerk aan de wereld. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

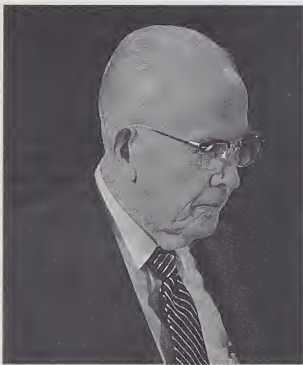

Leiden van het Eerste Quorum der Zeventig (v.l.n.r.): De ouderlingen Franklin D. Richards, Jacob de Jager en Carlos E. Asay.

Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden

President Ezra Taft Benson

„Het Boek van Mormon is de 'hoeksteen' van onze godsdienst, en de Leer en Verbonden, met zijn hedendaagse openbaringen, de sluitsteen. De Heer heeft zijn goedkeurende zegel aan zowel de hoeksteen als de sluitsteen gehecht.”

Geliefde broeders en zusters, deze conferentie geeft mij grote vreugde. Ik ben een beter mens omdat ik hier ben geweest. Ik dank de Heer voor de mijlpaal die gevestigd is. Dit was weer een geweldige conferentie. Ik beveel de woorden van mijn broeders, die tot ons gesproken hebben, bij ieder van u aan. Ik houd van hen en steun hen, en ik houd van alle leden van de kerk, waar ze zich ook mogen bevinden.

Ik wil graag over twee boeken met hedendaagse Schriftuur spreken – het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden.

Zowel het Boek van Mormon als de Leer en Verbonden bevatten openbaringen van de God van Israël om zijn volk te vergaderen en voor te bereiden op de wederkomst van de Heer.

Het voortkomen van deze heilige Schriften „voor de zaligheid van een te gronde gericte wereld” heeft „het beste bloed uit de negentiende eeuw” gekost – dat van Joseph Smith en zijn broer Hyrum (zie LV 135:6).

Beide goddelijke getuigen bevatten een belangrijke boodschap aan de wereld – het

titelblad van het Boek van Mormon, en afdeling 1, het voorwoord van de Heer op de Leer en Verbonden.

„Dit geslacht”, zei de Heer tegen Joseph Smith, „zal Mijn woord door u ontvangen” (LV 5:10). En dit is ook gebeurd, door het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en andere hedendaagse openbaringen.

Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden getuigen van elkaar. Je kunt de een niet zonder de ander geloven.

Het Boek van Mormon getuigt van hedendaagse Schriftuur. We lezen over „andere boeken” en „laatste geschiedboeken” die de authenticiteit van de Bijbel bevestigen en „de duidelijke en waardevolle dingen bekend (zouden) maken” die uit de Bijbel zijn weggenomen (1 Ne. 13:39–40).

Buiten het Boek van Mormon zelf is de Leer en Verbonden veruit de belangrijkste getuige en het grootste bewijs van het Boek van Mormon. Minstens dertien afdelingen in de Leer en Verbonden geven ons een zekere kennis en een goddelijk getuigenis dat het Boek van Mormon het woord van God is. (Zie LV 1; 3; 5; 8; 10–11; 17–18; 20; 27; 42; 84; 135.)

De Leer en Verbonden is de schakel tussen het Boek van Mormon en het voortgaande werk van de herstelling, verricht door de profeet Joseph Smith en zijn opvolgers.

In de Leer en Verbonden leren we over tempelwerk, eeuwige families, de graden van heerlijkheid, kerkelijke organisatie en vele andere prachtige waarheden van de herstelling.

„Onderzoek deze geboden,” zei de Heer over de Leer en Verbonden, „want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld.

„Hetgeen Ik, de Here, heb gesproken, dat heb Ik gesproken, en Ik verontschuldigd Mijzelf niet; en ofschoon de hemelen en de aarde zullen vergaan, zal Mijn woord niet ver-

gaan, doch zal ten volle worden vervuld, hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, dat is hetzelfde” (LV 1:37–38).

Het Boek van Mormon brengt mensen tot Christus. De Leer en Verbonden brengt de mens tot Christus’ koninkrijk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem” (vers 30). Ik weet dat dat zo is.

Het Boek van Mormon is de ‘hoeksteen’ van onze godsdienst, en de Leer en Verbonden, met zijn hedendaagse openbaringen, de sluitsteen. De Heer heeft zijn goedkeurende zegel aan zowel de hoeksteen als de sluitsteen gehecht.

De manier waarop het Boek van Mormon werd samengesteld, bewaard en gepubliceerd is een bewijs van Nephi’s woorden dat de Heer „alle dingen van den beginne” weet; „daarom bereidt Hij een weg om al Zijn werken onder de kinderen der mensen tot stand te brengen; want ziet, Hij heeft alle macht om al Zijn woorden te vervullen” (1 Ne. 9:6).

Wij hoeven geen stoffelijke bewijzen aan te dragen dat het Boek van Mormon waar is – hoewel er vele bewijzen zijn. Het is nooit zo geweest, noch zal het ooit zo zijn dat de onderzoeken van geleerden zullen aantonen dat het Boek van Mormon waar of niet waar is. De Heer heeft de oorsprong, samenstelling, vertaling en staving van het Boek van Mormon in eigen hand gehouden, en de Heer maakt geen fouten. Daar kunt u van op aan.

God heeft het Boek van Mormon van een

Het Eerste Presidium (v.l.n.r.): President Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; en president Thomas S. Monson, tweede raadgever.

eigen bewijsvoering voorzien, en die vinden we in Moroni, hoofdstuk 10, in het getuigenis van de drie en acht getuigen en in verschillende afdelingen van de Leer en Verbonden.

We moeten door middel van de Heilige Geest ons eigen getuigenis van het Boek van Mormon verkrijgen. Dan moet ons getuigenis, gekoppeld aan het Boek van Mormon, gedeeld worden met anderen, opdat ook zij door de Heilige Geest mogen weten dat het waar is.

Nephi getuigt dat het Boek van Mormon de „woorden van Christus” bevat en dat als de mensen in Christus geloven, zij in het Boek van Mormon zullen geloven (2 Ne. 33:10).

Het is belangrijk dat we in ons onderwijs gebruik maken van de taal van de Schriften. Alma zei: „Ik gebied u met de woorden van Hem, Die mij heeft geboden” (Alma 5:61).

De woorden, en de manier waarop ze in het Boek van Mormon door de Heer gebruikt worden, moeten onze bron van inzicht worden en moeten door ons gebruikt worden om evangeliebeginselen te onderwijzen.

God gebruikt de macht van het woord van het Boek van Mormon als instrument om het leven van mensen te veranderen: „Daar de prediking van het woord zeer doelmatig bleek om het volk te bewegen rechtvaardig te handelen – ja, daar het groter invloed had gehad op de gemoederen van het volk dan het zwaard of iets anders, waarmede zij had-

den kennisgemaakt – meende Alma, dat het raadzaam was de kracht van het woord Gods te beproeven” (Alma 31:5).

Alma herinnerde zijn broeders van de kerk eraan hoe God de ziel van hun vaders verlost had uit de hel: „Ziet, Hij heeft hun harten veranderd; ja, Hij deed hen ontwaken uit een diepe slaap en zij ontwaakten tot God. Ziet, zij waren in diepe duisternis; niettemin werd hun ziel verhelderd door het licht van het eeuwigdurende woord” (Alma 5:7).

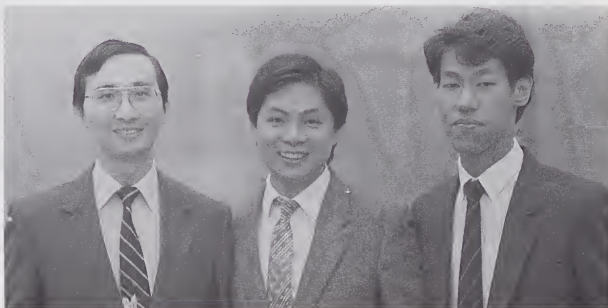
We moeten het eeuwigdurende woord gebruiken om hen die diep in slaap zijn, te doen ontwaken, opdat zij zullen ontwaken „tot God”.

Ik voel me zeer nauw betrokken bij de po-

gingen om de heiligen op alle niveaus het evangelie van Jezus Christus net zo volledig en op dezelfde gezaghebbende wijze te onderwijzen als het Boek van Mormon en de Leer de Verbonden dat doen. Hiermee bedoel ik het onderwijzen van „het grote plan van de Eeuwige God”, om met de woorden van Amulek te spreken (Alma 34:9).

Gebruiken we de boodschappen en onderwijstechnieken die in het Boek van Mormon en de andere schriftuur van de herstelling gevonden wordt, om dit grote plan van de eeuwige God te onderwijzen?

Er zijn veel voorbeelden van hoe dit grote plan onderwezen is, maar ik zal er maar een aanhalen. Het is Morrisons beschrijving van Aärons zendingswerk:

„Toen Aäron zag, dat de koning zijn woorden wilde geloven, begon hij van de schepping van Adam af, en las de koning de schriften voor – hoe God de mens naar Zijn beeld had geschapen, en hem geboden had gegeven, en dat de mens door overtreding was gevallen.

„En Aäron legde hem de schriften uit van de schepping van Adam af, en hield hem de val des menschen voor, en zijn zinnelijke staat en tevens het plan der verlossing, dat van de grondlegging der wereld af door Christus was bereid voor allen, die in Zijn naam wilden geloven.

„Daar de mens was gevallen, kon hij zelf niets doen wat verdienstelijk was; maar het lijden en de dood van Christus verzoenen voor zijn zonden door geloof en bekering” (Alma 22:12-14).

De heiligen uit het Boek van Mormon wisten dat het plan van verlossing met het verslag van de val van Adam moest beginnen. Zoals Moroni zei: „Door Adam kwam de val van de mens. En wegens de val des menschen kwam Jezus Christus . . . en door Jezus Christus kwam de verlossing van de mens” (Morm. 9:12).

Net zo goed als iemand niet naar voedsel verlangt totdat hij honger heeft, zo verlangt hij niet naar de verlossing door Christus totdat hij inziet waarom hij Christus nodig heeft.

Niemand weet precies waarom hij Christus nodig heeft, tot hij de leer van de val en de gevolgen ervan voor de mensheid, begrijpt en aanvaardt. En geen boek ter we-

reld legt deze essentiële leerstelling half zo goed uit als het Boek van Mormon.

Broeders en zusters, wij moeten allemaal eens nauwkeurig evalueren hoe goed wij onze taak verrichten, en hoe goed zij over wie wij gesteld zijn hun taak verrichten, om ons ervan te overtuigen dat wij het „grote plan van de Eeuwige God” aan de heiligen onderwijzen.

Aanvaard en onderwijzen wij wat de openbaringen ons leren over de schepping, Adam en de val van de mens, en de verlossing van die val door de verzoening van Jezus Christus? Nemen we regelmatig de tijd om de cruciale vragen door te nemen die Alma de leden van de kerk stelt in het vijfde hoofdstuk van Alma in het Boek van Mormon?

Begrijpen we de verzoening, en zijn we doelmatig in ons onderwijs en in onze prediking hiervan? Wat zegt het ons persoonlijk dat de Heer in Getsemane en op Golgota voor ons heeft geleden?

Wat zegt de uitdrukking ‘verlossing van de val’ ons? Om met Alma’s woorden te spreken, zijn wij „bewogen het gezang van verlossende liefde te zingen”? (Alma 5:26.)

Wat moet ons uitgangspunt zijn als we het grote plan van de eeuwige God onderwijzen? De Schriften, natuurlijk – vooral het Boek van Mormon. Hiermee bedoelen we ook de andere hedendaagse openbaringen. En deze moeten gekoppeld worden aan de woorden van de apostelen en profeten en de ingevingen van de Geest.

Alma „gebood hun, dat zij niets anders

President Ezra Taft Benson met president Thomas S. Monson, zijn tweede raadgever in het Eerste Presidium.

zouden onderwijzen dan wat hij had onderwezen en wat bij monde der heilige profeten was gesproken" (Mos. 18:19).

De Leer en Verbonden zegt: „En laten zij van daar verder trekken en onderweg het woord prediken, geen andere dingen verkondigende dan hetgeen de profeten en apostelen hebben geschreven, en hetgeen hun door de Trooster door middel van het gebed des geloofs is geleerd" (LV 52:9).

Welnu, als wij het grote plan van de eeuwige God onderwezen hebben, moeten wij persoonlijk getuigen van de waarheid ervan.

Nadat Alma de heiligen een prachtige boodschap had gegeven over het wedergeboren worden en de noodzaak om een „grote verandering" in hun hart te ondervinden, verzegelde hij zijn leringen met zijn getuigenis:

„En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet? Ziet, ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, waar zijn. En hoe denkt gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?

„Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is" (Alma 5:45–46).

Later werd Amulek Alma's collega-zendingling. Nadat Alma zijn boodschap over geloof in Christus aan de Zoramieten had gegeven, verzegelde Amulek de boodschap van zijn collega met zijn getuigenis:

„En ziet, nu getuig ook ik tot u, dat deze dingen waar zijn. Ziet, ik zeg u, dat ik weet, dat Christus onder de mensenkinderen zal komen om de overtredingen van Zijn volk op Zich te nemen, en dat Hij voor de zonden der wereld verzoening zal doen; want de Here God heeft het gesproken" (Alma 34:8).

In zijn voorwoord op de Leer en Verbonden zegt de Heer dat „de waarschuwendende stem tot alle mensen (zal) zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen" (LV 1:4).

De verantwoordelijkheid van het zaad van Abraham, wat wij zijn, is om zendinglingen te zijn om „dit priesterschap tot alle natiën" te brengen (Abr. 2:9). In de Kirtland-tempel verleende Mozes aan Joseph Smith de sleutelen om Israël te vergaderen (zie LV 110:11).

Welk instrument heeft God uitgekozen om deze vergadering tot stand te brengen? Het is hetzelfde instrument dat tot taak heeft de wereld ervan te overtuigen dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith zijn profeet is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is. Het is de Schriftuur die de hoeksteen van onze godsdienst is.

Het is dat nauwkeurigste boek dat, als men de regels die erin staan volgt, de mens dichtert tot God zal brengen dan enig ander boek. (Zie de inleiding tot het Boek van Mormon.)

God zegene ons om alle Schriftuur te gebruiken, maar vooral het instrument dat Hij uitgekozen heeft om ons tot Christus te brengen – het Boek van Mormon, de hoeksteen van onze godsdienst – samen met

het standaardwerk dat erbij hoort, de Leer en Verbonden, het instrument om ons tot Christus' koninkrijk te brengen, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Nu, krachtens het heilig priesterschap dat ik draag, smeek ik de zegeningen des Heren af over de heiligen der laatste dagen en over alle goede mensen.

Ik zeg u met meer kracht om in gerechtigheid te volharden, ondanks de toenemende goddeloosheid om u heen, waar we in deze conferentie al zoveel over gehoord hebben.

Ik beloof u dat naarmate u ijveriger evangelieonderwerpen in de hedendaagse openbaringen bestudeert, uw macht om te onderwijzen en te prediken vergroot zal worden en u zodoende Zion vooruit zal stuwen zodat meer mensen het huis des Heren, en ook het zendingveld zullen betreden.

Ik zeg u met een groter verlangen om de aarde met het Boek van Mormon te overspoelen, om de uitverkorenen Gods, die smachten naar de waarheid, maar niet weten waar die te vinden, uit de wereld bijeen te vergaderen.

Ik beloof u dat als u vaker naar de tempel van onze God gaat, u meer persoonlijke openbaring zullen ontvangen om uw leven tot zegen te zijn, en ook dat van hen die zijn overleden.

Ik getuig dat het Boek van Mormon het woord van God is. Jezus is de Christus. Joseph Smith is zijn profeet. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is waar, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

HET WAAROM VAN DE TEMPELS

HUN DOEL IN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN
DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

DE FRANKFORT-TEMPEL

A nighttime photograph of the Frankfurt Temple. The image shows a tall, slender spire with a golden statue of the Christ the Redeemer on top. The spire is illuminated from within, casting a warm glow. To the left, a large, modern building with a prominent arched entrance is also illuminated. The foreground features a paved walkway with several small, glowing blue lights. The sky is a deep blue, suggesting dusk or dawn.

Kirtland-tempel (Ohio)

Freiberg-tempel (DDR)

- Het waarom van de tempels, Inleiding 4
Dit zijn de zegeningen van de tempel, Ezra Taft Benson 5
Het waarom van de tempels, Gordon B. Hinckley 7
In dit heilig huis, Thomas S. Monson 12
De verzegelmacht, Boyd K. Packer 15
De historische achtergrond van tempels, James E. Talmage 17

Plafond-
decoratie
in de
Logan-
tempel

Uitgever:
Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
© 1987 by Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
Alle rechten voorbehouden
Gedrukt in de Bondsrepubliek Duitsland
1987

Het verhaal van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (ook bekend onder de naam Mormoonse kerk) begint in de negentiende eeuw op het platteland van New England (Verenigde Staten). In 1820, tijdens een intense godsdienstige opleving, verlangde een veertienjarige jongen, Joseph Smith, ernaar lid te worden van de ware kerk van God. Echter, door zijn leeftijd en onervarenheid voelde hij zich niet in staat de waarheid te vinden in de wirwar van aanspraken die gemaakt werden door de verschillende kerken.

Op een dag las Joseph de zendbrief van Jakobus, het eerste hoofdstuk, vijfde vers: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” Deze woorden maakten een diepe en blijvende indruk op Joseph, en hij kwam tot de conclusie dat hij ‘God daarom moest bidden’, wilde hij ooit de waarheid vinden. Op een ochtend, vroeg in het voorjaar van 1820, ging hij naar een bos, knielde en vroeg God hem te openbaren welke van de vele kerken juist was. Zijn nederig gebed werd verhoord: God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus verschenen aan hem in een lichtkolom.

Joseph werd gezegd dat geen van de bestaande kerken juist was en dat hij zich bij geen van hen moest aansluiten. Dit was de eerste van de vele openbaringen die de weg zouden bereiden voor de herstelling van de kerk van Jezus Christus. Drie jaar later, in 1823, werd

hij 's nachts bezocht door een engel van de Heer – weer in antwoord op een oprecht gebed – die hem vertelde over metalen platen waarop de geschiedenis van de oorspronkelijke bewoners van de beide Amerika's was gegraveerd. De engel gaf Joseph de heilige opdracht een deel van de tekst van deze platen, die begraven lagen in een heuvel niet ver van zijn huis, te vertalen. Na zich vier jaar te hebben voorbereid, ontving Joseph in 1827 de platen. Door de macht van God was hij in staat zijn opdracht te vervullen. De vertaling werd in 1830 gepubliceerd onder de naam ‘Het Boek van Mormon’.

Bij het vertalen van deze oude verslagen stuitte Joseph op een passage over de doop. Dit bracht hem ertoe de Heer om meer kennis te vragen. In mei 1829 verscheen er, in antwoord op Josephs gebed, een hemelse boodschapper die zich aan hem en aan zijn secretaris Oliver Cowdery voorstelde als Johannes de Doper. Hij verleende hun het lagere priesterschap van God, ook het Aäronisch priesterschap genoemd, wat hun de autoriteit gaf om te dopen voor de vergeving van zonden. Ongeveer een maand later verleenden Pe-

trus, Jakobus en Johannes, de apostelen vanouds, aan Joseph Smith het hogere priesterschap van God, ofwel het Melchizedeks priesterschap, het priesterschap dat zij droegen als leiders van de vroegchristelijke kerk. Dit priesterschap was door de afval van de kerk, die in de eeuwen na de dood van de apostelen plaatsvond, van de aarde weggenomen. Nu had Joseph de benodigde autoriteit om de kerk van Jezus Christus te vestigen. Dit werd gedaan op 6 april 1830, in gehoorzaamheid aan een van God ontvangen gebod.

Op die dag ondertekenden zes personen het document dat vereist was om de kerk als een wettelijke organisatie in de staat New York te vestigen. Vijf dagen later hield Josephs secretaris, Oliver Cowdery, de eerste openbare toespraak van de nieuwe kerk. Uit dit bescheiden begin is een wereldwijde organisatie van meer dan zes miljoen leden gegroeid. Al in de jaren dertig van de negentiende eeuw werd het herstelde evangelie naar Groot-Brittannië gebracht, en in de jaren vijftig naar het Europese vasteland. Tegenwoordig wordt de boodschap van het herstelde evangelie

van Jezus Christus over de hele wereld gepredikt en is de kerk in bijna honderd onafhankelijke staten georganiseerd.

Sinds het eerste begin is het bouwen van tempels van cruciaal belang voor de leden van de kerk, en wel om twee redenen: (1) om ervoor te zorgen dat de Heer een plaats heeft om zich te openbaren; (2) voor het verrichten van heilige verordeningen, waaronder het huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid. Zelfs in de begin-dagen van de kerk, toen vervolging en onverdraagzaamheid de leden dwong hun huizen te verlaten en uiteindelijk een tocht van 2100 kilometer over de prairie te maken naar de afgelegen Zoutmeervallei, slaagden zij erin twee tempels te bouwen en plannen te maken voor andere. Tegenwoordig zijn er veertig tempels in gebruik, vijf ervan in Europa, drie worden er nog gepland of gebouwd. De Frankfurt-tempel is de eenenveertigste tempel die wordt ingewijd.

De artikelen in dit boekje zijn allen geschreven door hedendaagse apostelen van de Heer Jezus Christus. Wij hopen dat ze licht zullen werpen op de vraag waarom de leden van de kerk gewillig zijn om offers te brengen in gehoorzaamheid aan het gebod van de Heer aan de profeet Joseph Smith in 1832: „Organiseert u, vervaardigt elk noodzakelijk voorwerp, en vestigt een huis, ja, een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God” (LV 88:119).

HET WAAROM VAN DE TEMPELS

HUN DOEL IN
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Ik deel de vreugde van de heiligen in Europa om de voltooiing van de Frankfort-tempel. Wat geweldig om nog een Huis des Heren in uw midden te hebben. Een betere graadmeter voor de groei en de kracht van de kerk in uw gebied is nauwelijks denkbaar.

Met de inwijding van deze tempel zullen u en uw gezin in een nog betere positie zijn om enige van de grootste zegeningen te ontvangen die de Heer aan zijn sterfelijke kinderen kan geven. Wat een kracht zal uw gezin toevloeden met het gebruik dat u maakt van de mogelijkheid deze zegeningen te ontvangen. Zowel voorbij als toekomstige gene-

raties zullen uw naam prijzen als u het aanbidden van uw Hemelse Vader in de tempel tot een belangrijk onderdeel van uw familietraditie maakt. Als ouders trouw de tempel bezoeken, geeft dat een bron van stabiliteit in het gezin en draagt het bij tot de ontwikkeling van geloof bij de kinderen.

Ik ben de Heer dankbaar dat mijn tempelherinneringen ver terug gaan – zelfs tot in mijn jeugd. Ik weet nog goed hoe ik als kleine jongen van de akker afkwam en terugliep naar onze oude boerderij in Whitney (Idaho). Ik kon mijn moeder „Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?“

Spreek-
gestoelten
in de
St. George-
tempel
(Utah)

DIT ZIJN DE ZEGENINGEN VAN DE TEMPEL

Ezra Taft Benson

Is er ooit iemand geweest die, in een moment van zelfonderzoek, de plechtige mysteries van het leven niet overpeinsd heeft? Heeft hij zich niet afgevraagd: „Waar kom ik vandaan? Waarom ben ik hier? Waar ga ik naar toe? Wat is mijn plaats ten opzichte van mijn Schepper? Zal de dood de kostbare banden die in dit leven zijn opgebouwd verbreken? Hoe zit het met mijn vrouw en kinderen? Is er leven na de dood, en zo ja, zullen wij elkaar daar kennen?” De menselijke redenering kan geen antwoord verschaffen op deze vragen. Ze worden alleen gevonden in het geopenbaarde woord van God. De tempels van

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn heilige gebouwen waarin deze en andere eeuwige vragen worden beantwoord. Elke tempel wordt als een huis des Heren ingewijd, een plaats van heiligheid en vrede, afgezonderd van de wereld, waar waarheden onderwezen worden en verordeningen verricht die kennis geven van eeuwige dingen en de betrokkene ertoe motive-

ren met begrip te leven van zijn goddelijk erdeel als kind van God en met een bewustheid van zijn potentieel als eeuwig wezen.

Deze gebouwen, anders dan de duizenden gewone kerkgebouwen over de wereld verspreid, zijn

HET WAAROM VAN DE TEMPELS

Gordon B. Hinckley

Wenteltrap
in de
Manti-
tempel
(Utah)

Londen-tempel

uniek wat betreft hun doel en functie. Het is niet de afmeting van deze gebouwen, noch hun architectonische schoonheid die hen maken tot wat ze zijn. Het is het werk dat binnen hun muren verricht wordt.

Het optrekken van bepaalde gebouwen voor bijzondere verordeningen, anders dan die in de gewone kerken worden verricht, is niets nieuws. Dit gebeurde in het oude Israël, waar men regelmatig eredienden hield in de synagogen. Hun meer geheiligde plaats was eerst de tabernakel in de wildernis met zijn heilige der heiligen, en toen een opeenvolging van tempels, waar bijzondere verordeningen werden verricht en waar alleen zij die aan de vereisten voldeden konden deelnemen aan die verordeningen.

Zo is het ook tegenwoordig. Vóór de inwijding van een tempel nodigt De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen belangstellenden uit om het gebouw binnen te gaan en de verschillende faciliteiten te bezichtigen. Maar zodra het ingewijd is, wordt het

een huis van de Heer, doortrokken van een dusdanige heiligheid dat alleen trouwe leden van de kerk er binnen mogen gaan. Het is geen kwestie van geheimzinnigheid. Het is een kwestie van heiligheid.

Het werk dat in deze gebouwen verricht wordt zet de heiligheid uiteen van Gods eeuwige oogmerken met de mens, die Gods kind en schepping is. Voor het grootste deel betreft het de familie-eenheid, waarbij wij allen leden zijn van Gods

eeuwige familie en tevens van aardse families. Het betreft de heiligheid en eeuwigheid van het huwelijksverbond en de familiebanden.

Het bevestigt dat iedere man en vrouw die in deze wereld geboren wordt een kind van God is, begiftigd met een goddelijke vonk. De herhaling van deze fundamentele leringen heeft een zegenrijke invloed op hen die ze ontvangen, want omdat de leer op prachtige en indrukwekkende wijze

wordt uiteengezet, gaat de betrokkene beseffen dat, omdat ieder mens een kind van een Hemelse Vader is, iedereen deel uitmaakt van een goddelijke familie en dus ieder mens zijn broeder of zuster is.

Toen een schriftgeleerde Hem vroeg: „Welke gebod is het eerste van alle?“ antwoordde de Heiland: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en uit geheel uw kracht. Het tweede is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf“ (Marc. 12:28, 30-31).

De leringen, die in de hedendaagse tempels uiteengezet worden, leggen op krachtige wijze nadruk op dit meest fundamentele beeld van de plicht van de mens ten opzichte van zijn Schepper en zijn broeder. Heilige verordeningen versterken deze verrijkende filosofie van Gods familie. Zij leren dat de geest in ieder van ons eeuwig is, in tegenstelling tot het lichaam dat sterfelijk is. Ze geven ons niet alleen een begrip van deze grote waarheden, maar motiveren de betrokkene om God lief te hebben en sporen hem aan tot gro-

Taipei-tempel (Taiwan)

Arizona-tempel

Nieuw-Zeeland-tempel

tere vriendelijkheid jegens andere kinderen van onze Vader.

Ervan uitgaand dat de mens een kind van God is, heeft het aardse leven een goddelijk doel. Ook hierover wordt geopenbaarde waarheid onderwezen in het huis des Heren. Het aardse leven maakt deel uit van een eeuwige reis. Voor wij hiernaar toe kwamen leefden wij als geestelijke kinderen. De Schriften getuigen hiervan, zoals blijkt uit de woorden van de Heer tot Jeremia: „Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld” (Jer. 1:5).

Wij komen in dit leven als kind van sterfelijke ouders en als leden van families. Ouders werken samen met God om zijn eeuwige doeleinden met de mens te volbrengen. De familie is door God ingesteld, de belangrijkste eenheid zowel in de sterfelijke als in de eeuwigheid.

Veel van het werk dat in de tempels gedaan wordt

houdt verband met de familie. Voorwaarde voor een goed begrip ervan is onderkenning van het feit dat net zo goed als wij bestonden als kinderen van God vóór wij geboren werden, wij na de dood verder zullen leven en de kostbare en voldoende schenkende relaties van dit leven – en worden de fijnste en diepste relaties niet in het gezin gevonden – in de toekomstige wereld voort zullen zetten.

Huwelijkspartners, die naar het huis des Heren

gaan, en de zegeningen ervan deelachtig worden, worden niet alleen voor dit sterfelijke leven aan elkaar verbonden, maar voor de eeuwigheid, niet alleen door het wettelijke gezag dat hen bindt tot de dood hen scheidt, maar ook door het eeuwige priesterschap van God, waardoor in de hemel verbonden wordt wat op aarde verbonden wordt. Het echtpaar dat zo getrouwd is, heeft door goddelijke openbaring de zekerheid dat hun band, en

die met hun kinderen, niet bij de dood eindigt maar in alle eeuwigheid voortduurt, op voorwaarde dat ze zo leven dat ze die zegen waardig zijn.

Was er ooit een man die werkelijk van een vrouw hield, of een vrouw die werkelijk van een man hield, die niet bad dat hun band na de dood voortgezet kon worden? Is er ooit een kind door ouders begraven die niet verlangden naar de zekerheid dat hun geliefde weer de hunne zou zijn in een toekomstige wereld? Kan iemand, die in het eeuwige leven gelooft, volhouden dat God zijn zoons en dochters dat kostbaarste facet van het leven, de liefde die zijn diepste uiting in de familieband vindt, niet verleen? Nee, de rede vereist dat de familieband na de dood wordt voortgezet. Het menselijke hart verlangt ernaar. De God van de hemel heeft een weg geopenbaard waardoor dit verwezenlijkt kan worden. De heilige verordeningen in het huis des Heren maken het mogelijk.

Maar dit alles zou zeer zelfzuchtig kunnen toeschijnen als de zegeningen

Alberta-tempel (Canada)

Manila-tempel (Filippijnen)

Samoa-tempel

Sydney-tempel (Australië)

van deze verordeningen alleen beschikbaar waren voor hen die nu lid zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De werkelijkheid is dat de mogelijkheid om naar de tempel te gaan en de zegeningen ervan deelachtig te worden binnen het bereik ligt van ieder die het evangelie aanvaardt en zich laat dopen in de kerk. Daarom voert de kerk een omvangrijk zendingsprogramma uit in veel delen van de wereld en zal dit programma, waar mogelijk, uitbreiden, want zij draagt de verantwoordelijkheid, door goddelijke openbaring opgelegd, om het evangelie „aan alle natiën, geslachten, talen en volken” te verkondigen.

Maar er zijn talloze miljoenen mensen die geleefd hebben en die nooit de gelegenheid hebben gehad om het evangelie te horen. Zal hun de zegeningen ontzegd worden die in de tempels van de kerk geboden worden?

Door plaatsvervangers die namens de overledenen werken, zijn dezelfde verordeningen beschikbaar

voor hen die uit dit leven zijn heengegaan. In de geestenwereld hebben zij de mogelijkheid om deze aardse verordeningen, waaronder de doop, het huwelijk, en de verzegeling van familiebanden, die voor hen worden uitgevoerd te aanvaarden of te verwerpen. Er mag geen dwang in het werk van de Heer zijn, maar er moeten mogelijkheden zijn.

Deze plaatsvervangende arbeid leidt tot een ongekend liefdewerk van hen

die leven voor hen die ons zijn voorgegaan. Het maakt groots opgezet genealogisch onderzoek noodzakelijk, om de namen vast te stellen van hen die zijn overleden. Om bij dit onderzoek te helpen, coördineert de kerk een genealogisch programma en beschikt zij over faciliteiten die hun weerga niet kennen in de hele wereld. Haar archieven zijn publiekelijk toegankelijk en zijn door vele niet-leden gebruikt in een poging hun voorouders te

rug te zoeken. Dit programma wordt door genealogen over de hele wereld geprezen en is door verschillende landen gebruikt om hun eigen verslagen veilig te stellen. Maar het primaire doel ervan is de leden die hulpmiddelen te verschaffen die zij nodig hebben om hun overleden voorouders te identificeren, opdat die dezelfde zegeningen mogen ontvangen die zij zelf genieten. In wezen zeggen ze dit: „Als ik zoveel van mijn vrouw en kinderen houd dat ik voor eeuwig bij ze wil zijn, zouden mijn grootvader en overgrootvader en andere voorouders dan niet de kans moeten hebben om dezelfde eeuwige zegeningen te ontvangen?”

En daarom is het in deze heilige gebouwen een bedrijvigheid van jewelste, maar wel in alle stilte en plichtigheid. Het doet ons denken aan een deel van het visioen van Johannes de Openbaarder, waarin deze vraag en dit antwoord staan opgetekend: „Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?

„... Dezen zijn het, die

Mexico Stad-tempel

Guatemala Stad-tempel

komen uit de grote verdrukking, en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel" (Op. 7:13-15).

Zij die in deze heilige huizen arbeiden zijn in het wit gekleed. Zij mogen alleen het gebouw betreden als zij daartoe waardig worden bevonden door hun plaatselijke kerkelijke leider. Van hen wordt verwacht dat hun gedachten, lichaam en kleding schoon zijn als zij de tempel binnengaan en dat zij de wereld achter zich laten om zich op goddelijke dingen te concentreren.

Deze discipline, als dit woord gebruikt mag worden, draagt haar eigen beloning in zich, want wie wenst, in deze tijd van spanning, niet op gezette tijden een gelegenheid om de wereld buiten te sluiten en het huis des Heren binnen te gaan om daar in stilte de eeuwige dingen van God te overpeinzen? Deze gewijde plaatsen bieden de mogelijkheid, een die nergens anders verkregen wordt, om te leren over de

werkelijk zinvolle dingen van het leven en deze te overpeinzen – onze relatie tot de Godheid, onze eeuwige reis van een voorsterfelijke staat via dit leven naar een toekomstige staat waar wij elkaar zullen kennen en met elkaar om zullen gaan, ook met onze geliefden en voorvaders die ons voor zijn gegaan en van wie wij ons erfdeel naar lichaam, verstand en geest hebben ontvangen.

Waarlijk nemen deze tempels een unieke plaats

Chicago-tempel (Illinois)

in onder alle gebouwen. Het zijn huizen van instructie. Het zijn plaatsen van verbonden en beloften. Aan hun altaars knielen wij voor God onze Schepper en krijgen wij de belofte van zijn eeuwigdurende zegeningen. Omgeven door meubilair dat tot de heiligheid van die plaats bijdraagt, hebben wij nauw contact met Hem en peinzen wij over zijn Zoon, onze Heiland en Verlosser, de Heer Jezus Christus, die ten behoeve van ons allen een plaats-ver-

vangend offer bracht. Hier schuiven wij onze zelfzucht terzijde en dienen wij hen die zichzelf niet kunnen dienen. Hier worden wij verbonden in de heiligste van alle menselijke verbin-tissen – als man en vrouw, als kinderen en ouders, als families, door een verzegeling die de tijd niet kan verwoesten en die de dood niet kan verbreken.

Deze heilige gebouwen werden zelfs gedurende de donkerste jaren gebouwd, toen de heiligen der laatste dagen genadeloos verdreven en vervolgd werden. Ze zijn in tijden van armoede en welvaart gebouwd en onderhouden. Ze zijn een produkt van het levenskrachtige geloof van een immer groeiend aantal mensen dat getuigt van een levende God, van de opgestane Heer, van profeten en goddelijke openbaring, en van de vrede en zekerheid van eeuwige zegeningen die alleen in het huis des Heren verkregen worden.

Gordon B. Hinckley is sinds 1985 eerste raadgever in het Eerste Presidium van de kerk.

Seattle-tempel (Washington)

Er is een mooi en schitterend heilig huis – een tempel van God – verzezen nabij Frankfort, het trefpunt van West-Europa. Deze historische stad begroet jaarlijks vele mensen binnen haar grenzen. Uit oost en west, uit noord en zuid stromen ze toe. Sommigen zijn op zakenreis, anderen komen als toerist. Velen zullen echter dit heilige gebouw betreden om dichterbij tot God en zijn eeuwige werk te komen. Dit continent heeft de verschrikkingen van de oorlog gekend. Er zijn er velen van wie het leven verkort werd en van wie de levensreis tot een eind kwam voordat zij de verlossende beginselen van het evangelie van

Jezus Christus konden horen. Nu zullen zij gezegend worden door middel van de verordeningen die alleen een tempel kan verschaffen. Kijken wij omhoog vóór wij de tempel binnengaan, dan herinneren wij ons hoe in het nabije verleden dood en verwoesting aan de hemel verschenen. Nu daalt er een serene en vredige rust uit de hemelen neer, terwijl de imposante torenspitsen van het huis des He-

ren symboliseert dat Gods werk en zijn doeleinden zegevierden. Ware volgelingen van Christus – zij die Hem werkelijk liefhebben en zijn geboden onderhouden – achten de eeuwigheid, en zaken die daar verband mee houden, van wezenlijk

IN DIT HEILIG HUIS

Thomas S. Monson

Verzegel-
kamer
in de
Manti-
tempel

Los Angeles-tempel

dit zo geweest. Als wij de geest van de pioniers werkelijk waarderen, verlangen wij ernaar ons leven naar hun nobel voorbeeld te richten. Met dit in gedachten, heb ik vele pioniers ontmoet die een rijk erfdeel achterlaten voor hun nageslacht. Het woordenboek omschrijft een pionier als „iemand die voorgaat en anderen de weg wijst”. Wanneer wij waardig het huis van God binnengaan, onze begiftiging ontvangen en verzegeld worden, en als

wij geregeld terugkomen om het werk voor ons voorgelicht te doen, worden wij pioniers, omdat wij letterlijk onze kinderen voorgaan en hun de weg wijzen.

Als heiligen der laatste dagen wordt er veel van ons verwacht. Het huwelijk naar aardse normen mag dan genoeg zijn voor de wereld, maar niet voor een heilige der laatste dagen, want de Heer vertelde de profeet Joseph:

„Van hem, aan wie veel is gegeven, wordt veel ver-

eist; en hij, die tegen het grotere licht zondigt, zal des te grotere veroordeling ontvangen . . .

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte” (LV 82:3, 10).

Hoe zeer hoop ik dat al onze jonge mensen tot het besef komen dat dit de plaats is waar zij in het huwelijk dienen te treden. Als wij het doel van de tempel werkelijk begrijpen en waarderen, zullen wij de toegang tot de tempel niet willen ontberen. Wanneer ons gezin gezegend is met eeuwige verbonden, kunnen wij de valstrikken ontwijken die ons huwelijk te gronde richten, want het tempelhuwelijk, ja, het eeuwige huwelijk, wordt aangegaan door paren die oprecht van elkaar houden en hun eeuwige relatie toegewijd zijn.

Er zullen in ons leven dagen zijn waarop we ons goed voelen, hoopvol gestemd en bereid alles aan te pakken, maar er zullen ook dagen zijn waarop we ons ellendig en ontmoedigd voelen. Maar ondanks alles is er voor niemand reden om af te dwalen.

Ik las eens een verhaal over Francis Chichester die de Atlantische Oceaan overstak. Hij zat moederziel alleen in zijn zeilboot van 9 meter, met overal om hem heen het water dat langs een ononderbroken horizon het hemelgewelf aanraakte. Maar hij verdwaalde niet. Hij had een kompas. Zijn koers was uitgestippeld. De sterren stonden aan de hemel.

De heilige begiftiging, die wij in de tempel ontvangen,

São Paulo-tempel

belang. Paulus verklaarde dan ook aan de Korintiërs: „Indien wij alleen voor dit leven onze hoop op Christus gebouwd hebben, zijn wij de beklagenswaardigste van alle mensen” (1 Kor. 15:19).

In dit heilig huis, dat volgens het geopenbaarde woord „een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, een huis van heerlijkheid, een huis van orde (en) een huis van God” moet zijn (LV 88:119), gaan twee eeuwige beginselen hand in hand, namelijk, tempelwerk voor uzelf en tempelwerk voor uw overleden voorgelicht.

Waardering voor deze beginselen van tempelwerk kan het beste thuis worden onderwezen. Ons thuis is het laboratorium van ons leven; wat we daar doen bepaalt de koers van ons leven. Alle nieuwe uitvindingen, modes, rages en afgerij ten spijt, heeft niemand ooit een bevredigende vervanging voor het gezin gevonden, en die zal ook nooit gevonden worden.

Binnen de heiligheid van het gezin kunnen wij op doeltreffende wijze inzicht krijgen in het geloof en de toewijding die de eerste kerkleden ertoe aanzetten, in gehoorzaamheid aan Gods gebod, een offer te brengen van hun bescheiden middelen, hun eerlijke handenarbeid en, in sommige gevallen, hun leven, opdat het huis des Heren op correcte wijze kon worden gebouwd. Dat was het geval in Kirtland, in Nauvoo en in Salt Lake City, waar men veertig jaar deed over het bouwen van de tempel. Ook in andere plaatsen is

Jordan River-tempel (Utah)

kan zeer wel een kompas voor ons leven zijn. Onze koers, onze eeuwige koers, ligt uitgestippeld in de Schriften. De voortdurende inspiratie uit de hemel aan Gods profeten, is als de sterrenhemel die ons leidt. Wij hoeven slechts ons deel te doen. Het oude beginsel is evenwel nog steeds waar, dat men niets voor niets krijgt. Alle zegeningen zijn gegrondvest op gehoorzaamheid aan de wet. „Want allen, die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen,” zegt de Heer, „moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd” (LV 132:5).

President Joseph F. Smith vertelde de heiligen der laatste dagen: „Dit evangelie, dat aan de profeet Joseph Smith werd geopenbaard, wordt nu gepredikt aan de geesten in de gevangenis, aan hen die vanuit dit aardse leven zijn overgegaan naar de geestenwereld zonder het evangelie te kennen. Joseph Smith predikt hun het evangelie, evenals Hyrum Smith. Hetzelfde doen Brigham Young en alle getrouwe apostelen die in deze bedeling onder leiding van Joseph hebben geleefd.” (*Improvement Era*, september 1910, blz. 1058.)

Doen wij het cruciale verordeningswerk voor onze geliefden die zijn heengegaan, dan zullen de woorden van president Smith ons zeker vreugdevol stemmen. Hij zei: „Door onze inspanningen te hunner behoefte zullen hun ketenen verbroken en zal de duisternis verdreven worden, opdat het licht op hen kan

schijnen en zij over het werk zullen horen dat hun kinderen op aarde voor hen hebben gedaan, waardoor zij zich met u verheugen over het werk dat u verricht.” (Conference Report, oktober 1916, blz. 6.)

Dit plaatsvervangende werk moet in dezelfde geest van onzelfzuchtige toewijding en offerbereidheid, die het leven van de Meester karakteriseerde, worden gedaan. Het wordt eenvoudiger voor ons in dit belangrijke werk ons deel te

doen, wanneer wij bedenken dat God de wereld zo liefhad, „dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Joh. 3:16).

Moge wij, elke keer dat wij de heilige tempel zien, herinnerd worden aan de eeuwige mogelijkheden die binnen haar muren gevonden worden, niet alleen voor onszelf maar ook voor onze doden. Laat ons bedenken dat beslissingen

met betrekking tot de tempel eeuwige beslissingen zijn met eeuwige gevolgen.

In een van Christopher Marlowe's toneelstukken, *The Tragical History of Dr. Faustus*, wordt er een persoon uitgebeeld, dr. Faustus, die verkiest God te negeren en satan te volgen. Aan het eind van zijn slechte leven, wanneer hij de frustratie van gemiste kansen en een zekere straf in het gezicht staart, klaagt hij: „Er is een meer verderterende zieleSMART dan vagevuur – eeuwige verbanning uit Gods tegenwoordigheid.”

Mijn broeders en zusters, net zoals een eeuwige verbanning uit Gods tegenwoordigheid een verderterende zieleSMART is, is eeuwig leven in de tegenwoordigheid van God ons meest gekoesterde doel. Ik bid met mijn hele hart en ziel dat wij zullen volharden in ons streven om deze kostbare prijs te bemachtigen.

Het is mijn voorrecht geweest achttien jaar lang nauw met het Duitse volk samen te werken. Ik heb bij u thuis geslapen, ik heb bij u aan tafel gegeten. Wij hebben samen gehuild, gelachen, lofzangen gezongen en dankgebeden uitgesproken.

Het verheugt mij dat een heilige tempel van God dit mooie en kostbare land nu siert. Onze Hemelse Vader heeft u lief. Zijn huis is als een baken dat u welkom heet. Met u, mijn geliefde broeders en zusters, dank ik God voor zijn overweldigende goedheid en zijn schragende liefde.

Thomas S. Monson is sinds 1985 tweede raadgever in het Eerste Presidium van de kerk.

Als wij een goed begrip willen krijgen van zowel de geschiedenis als de leer van tempelwerk, moeten we begrijpen wat de verzegelmacht inhoudt. We moeten, tot op zekere hoogte, inzien waarom de sleutels van gezag om de verzegelmacht te gebruiken essentieel zijn – niet alleen essentieel voor het verordeningswerk van de tempels maar voor al het verordeningswerk in de hele kerk over de hele wereld. De verzegelmacht vertegenwoordigt de verheven delegatie van geestelijke gezag van God aan de mens. Deze verzegelmacht berust bij de hoogste vertegenwoordiger van de Heer op deze aarde. Hij bekleedt

de hoogste vertrouwenspositie, bezit de hoogste autoriteit. We spreken vaak van het bezitten van de sleutel van die verzegelmacht in de kerk.

Veel van het onderwijs met betrekking tot de diepere geestelijke zaken in de kerk, vooral in de tempel, is symbolisch. We gebruiken het woord *sleutels* in symbolische zin. Hier vertegenwoordigen de sleutels van priesterschapsgesetz de beperkingen van de macht die vanachter de sluier aan de mens wordt verleend om in de naam van God te handelen. De woorden *verzegelen*, *sleutels* en *priesterschap* zijn nauw met elkaar verbonden.

Verzegelkammer in de Arizona-tempel

DE VERZEGEL- MACHT

Boyd K. Packer

*Alle dingen worden blijvend
van kracht en geldig
door deze verzegelmacht*

Veel leden van de kerk hebben een zeer beperkt idee van wat de verzegelmacht inhoudt. Daar het veelal in samenhang met tempelhuwelijken gebruikt wordt, heeft het woord *verzegen* voor veel leden van de kerk niet meer dan die betekenis gekregen – het verzegen van twee mensen in de eeuwige huwelijksband. Het wordt ook gebruikt om de verordening aan te duiden waardoor kinderen die niet onder het verbond geboren zijn aan hun ouders worden *verzegeld*. Andere leden van de kerk hebben het idee dat de verzegelmacht die Elia bracht alleen betrekking heeft op de doop voor de doden.

Dit gezag omvat veel meer dan dat. De sleutels van de verzegelmacht zijn synoniem aan de sleutels van het eeuwige priesterschap.

„Toen Jezus in de omgeving van Caesarea Filippi gekomen was, vroeg Hij zijn discipelen en zeide: Wie zeggen de mensen, dat de Zoon des mensen is?

En zij zeiden: Sommigen: Johannes de Doper; anderen: Elia; weer anderen: Jeremia, of één der profeten.

Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben?

Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!

Jezus antwoordde en zeide: Zalig zijt gij, Simon Barjona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.

En Ik zeg u, dat gij Petrus zijt, en op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.

Ik zal u de sleutels geven van het Koninkrijk der hemelen, en wat gij op aarde binden zult, zal gebonden zijn in de hemelen, en wat gij op aarde ontbinden zult, zal ontbonden zijn in de hemelen” (Matt. 16:13-19).

Deze sleutels zouden bij Petrus berusten. Petrus zou de verzegelmacht ontvangen, het gezag dat de macht in zich draagt om op aarde te binden of te verzegelen of op aarde te ontbinden, en het zal zo in de hemel zijn. Die sleutels behoren de president van de kerk toe – de profeet, ziener en openbaarder. Die heilige verzegelmacht is nu in de kerk aanwezig. Niets wordt met meer gewijde overpeinzing

benaderd door hen die de betekenis van dit gezag kennen. Er zijn relatief weinig mannen die op een gegeven moment de verzegelmacht op aarde dragen – in elke tempel zijn er broeders die de verzegelmacht hebben ontvangen. Niemand kan het ontvangen dan van de profeet, ziener en openbaarder en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Onderstaand volgt een duidelijke uitspraak waaruit blijkt dat de verzegelmacht bindend is voor alles wat we voor de levenden en de doden doen.

„Altijd als de volheid van het evangelie op aarde is, heeft de Heer vertegenwoordigers aan wie Hij macht geeft om op aarde te binden en voor eeuwig in de hemel te verzegelen. (Matt. 16:19; 18:18; Hel.

10:3-10; LV 132:46-48.) Deze verzegelmacht, in deze bedeling door de profeet Elia hersteld (LV 2:1-3; 110:13-16), is het middel waardoor „alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, geloften, voltrekkingen, betrekkingen, verenigingen of beloften . . . in en na de opstanding der doden . . . uitwerking, deugdelijkheid of kracht” verkrijgen (LV 132:7).

Alles wat niet verzegeld is door deze macht eindigt wanneer de mens sterft. Tenzij een doop dit blijvend heeft, zal iemand er geen toegang tot het celestiale koninkrijk door verkrijgen; tenzij een eeuwig huwelijksverbond door deze macht verzegeld wordt, zal het de betrokkenen niet tot verhoging voeren in de hoogste hemel in de celestiale wereld.

Alle dingen worden blijvend van kracht en geldig door deze verzegelmacht. Deze macht is zo veelomvattend dat ze verordeningen omvat die voor de levenden en de doden verricht worden, de kinderen op aarde verzegelt aan hun vaders die hen voorgestaan zijn, en een blijvende patriarchale keten vormt die voor eeuwig zal bestaan onder verhoogde wezens.” (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2de editie [Salt Lake City: Bookcraft, 1966], blz. 683.)

Lit „De heilige tempel”. Boyd K. Packer is sinds 1970 lid van de Raad der Twaalf Apostelen.

Zowel in zijn afgeleide vorm als in gangbaar gebruik heeft de term 'tempel', in letterlijke zin, een nauw omschreven en specifieke betekenis. De essentie van een tempel is en is altijd geweest dat het een *plaats* is, speciaal bestemd voor handelingen die als gewijd beschouwd worden, en een werkelijke of veronderstelde heiligheid hebben; in engere zin is een tempel een *gebouw* dat gebouwd is voor, en geheel en al toegewijd aan heilige ritens en ceremoniën. Het Latijnse *templum* is het equivalent van het Hebreeuwse *Beth Elohim*, en betekent de woonplaats van God; daarom betekent het, in relatie tot goddelijk-

ke aanbidding, letterlijk het huis des Heren. Er zijn in vele verschillende tijdperken bouwwerken opgetrokken, die in hun geheel of gedeeltelijk als heiligdommen beschouwd werden, zowel door afgodaanbidders als door de volgelingen van de ware en levende God. De oude heidense tempels werden beschouwd als de verblijfplaats van mythische goden en godinnen wier namen zij droegen en aan

wier dienst de gebouwen waren opgedragen. Hoewel de omgeving van dergelijke tempels gebruikt werd als algemene vergaderplaatsen en voor openbare ceremoniën, waren er altijd afgesloten vertrekken, waar alleen de gewijde

DE HISTORISCHE ACHTERGROND VAN TEMPELS

James E. Talmage

Doopvont
in de
Alberta-
tempel

Een zevenarmige kandelaar uit de tabernakel

priesters konden binnengaan en waar, zo werd gezegd, de godheid zich manifesteerde. Een bewijs van de exclusiviteit van oude tempels, zelfs die van heidense oorsprong, is het feit dat het altaar voor de heidense aanbidding niet in de tempel zelf stond, maar voor de ingang. Tempels zijn nooit als alledaagse vergaderplaatsen beschouwd, maar als heilige, afgezonderde ruimten die gewijd waren aan de plechtigste ceremonieën van die bepaalde vorm van aanbidding, heidens of goddelijk, waarvan de tempel zelf een zichtbaar en tastbaar symbool was.

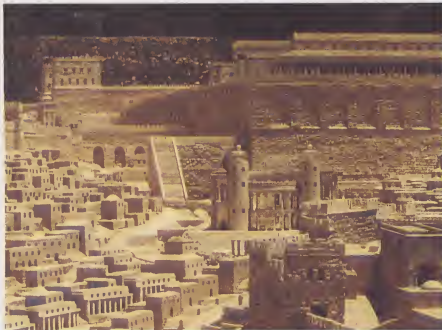
In tijden vanouds onderscheidde het volk van Israël zich van andere naties als bouwers van heiligdommen ter ere van de naam van de levende God. Deze arbeid werd specifiek van hen verlangd door Jehova, wie zij zeiden te dienen. De geschiedenis van Israël als natie gaat terug tot de exodus. Gedurende de twee eeuwen van hun slavernij in Egypte waren de kinderen van Jakob tot een talrijk en machtig volk uitgegroeid; desondanks waren ze in slavernij. Echter, toen

de tijd ervoor gekomen was, stegen hun verdriet en smekingen op tot de Heer en leidde Hij ze met de uitgestrekte arm van zijn macht. Zodra ze de invloeden van de Egyptische afgoderij achter zich gelaten hadden, werd hun geboden een heiligdom te bouwen waarin Jehova zich kon openbaren en als hun aanvaarde Heer en Koning zijn wil bekend kon maken. De tabernakel, die als Jehova's heiligdom vanaf de voltooiing ervan en ge-

durende de tijd dat ze rondzweerven en nog eeuwen daarna, heilig was voor Israël, was volgens een geopenbaard plan en geopenbaarde specificaties gebouwd. Het was een compact en draagbaar bouwwerk, iets wat tijdens de migratie noodzakelijk was. Hoewel de tabernakel maar een tent was, was het uit de beste, waardevolste en kostbaarste materialen vervaardigd die het volk bezat. Deze hoge kwaliteitseisen waren gepast en terecht,

want het eindproduct was de offerande van een natie aan de Heer. De constructiemethode was tot in de kleinste details voorgescreven, zowel wat betreft ontwerp als bouwmaterialen; in alle opzichten was het het beste dat het volk kon geven, en Jehova heiligde het aangeboden geschenk met zijn goddelijke aanvaarding. Laten wij ons goed bewust zijn van het feit dat of het nu een geschenk van een mens of van een natie betreft, het beste, als dit gewillig en met een oprechte bedoeling geofferd wordt, altijd voortreffelijk is in de ogen van God, hoe armzalig dit beste naar wereldse maatstaven ook moge zijn.

Buiten de tabernakel, maar binnen de buitenste muur, stond het altaar en de vont. Het eerste vertrek van de eigenlijke tabernakel was een voorste kamer, ofwel het heilige; hierachter, afgescheiden door een tweede voorhang, bevond zich het binnenste heiligdom, het heilige der heiligen. In een vastgestelde volgorde mochten alleen de priesters het voorste vertrek betreden, terwijl het binnenste vertrek, het „hei-

Het dak van de tempel tegenover Kidron

Het Tyropeiondal (maquette) met het tempelheiligdom (bovenop)

De „gegoten zee“
ofwel de doopvont in de tempel van Salomo

ligste van alles”, alleen door de hogepriester betreden mocht worden, slechts één keer per jaar, en dan nog alleen na een lange periode van reiniging en heiliging. (Zie Hebr. 9:1-7; Lev. 16.)

Een van de heiligste voorwerpen in de tabernakel was de ark des verbonds. Dit was een kist die van het beste verkrijgbare hout was vervaardigd, beslagen met puur goud en voorzien van vier gouden ringen waardoor de stokken of palen gestoken werden waarmee de ark tijdens een reis gedragen werd. De ark bevatte bepaalde voorwerpen van heilig belang, zoals de gouden pot met manna, bewaard als herinnering; hiernaar werden later Aärons staf toegevoegd, die had gebloeid, en de stenen tafels die door de hand van God waren beschreven. Toen de tabernakel in Israëls kamp werd opgezet, werd de ark achter het binnenste voorhangsel geplaatst, in het heilige der heiligen. Op de ark rustte de verzoendeksel, overschaduwd door twee cherubs bedekt met bladgoud. Van deze deksel af openbaarde de Heer zich, zoals Hij had beloofd nog

voor de ark of de tabernakel waren gemaakt: „En Ik zal daar met u samenkomen en van het verzoendeksel af, tussen de beide cherubs op de ark der getuigenis, over alles met u spreken wat Ik u voor de Israëlieten gebied zal” (Ex. 25:22).

Toen Israël zich had gevestigd in het beloofde land en het verbondsvolk, na veertig jaar in de wildernis te hebben rondgezworven, eindelijk een eigen Kanaän bezat, kreeg de tabernakel met zijn heilige inhoud een

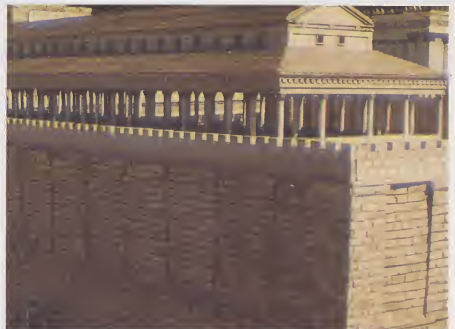
permanente plaats in Silo; en daar werden de stammen samengeroepen om de wil en het woord Gods te leren. (Joz. 18:1; zie ook 19:51; 21:2; Richt. 18:31; 1 Sam. 1:3, 24; 4:3, 4.) Later werd hij naar Gibeon verplaatst (1 Kron. 21:29; 2 Kron. 1:3) en weer later naar de Stad van David, ofwel Zion (2 Sam. 6:12; 2 Kron. 5:2).

David, de tweede koning van Israël, wilde een huis voor de Heer bouwen en maakte hier ook plannen

voor. Hij zei dat het ongepast was dat hij, de koning, in een cederhouten paleis woonde, terwijl het heiligdom van God niet meer dan een tent was (2 Sam. 7:2). Maar de Heer sprak bij monde van de profeet Natan en weigerde het aanbod. Hij maakte duidelijk dat om aanvaardbaar voor Hem te zijn het niet genoeg was om een gepast offer te brengen, maar dat hij die het offer bracht ook waardig moest zijn. David, koning van Israël, had hoewel hij in vele opzichten een man naar Gods eigen hart was, gezondigd; en voor zijn zonde was nog geen verzoening gedaan. Zo sprak de koning: „Ik zelf had het voornemen een huis der rust te bouwen voor de ark van het verbond des Heren en voor de voetbank van onze God; ik heb de bouw dan ook voorbereid. Maar God heeft tot mij gezegd: Gij moogt voor mijn naam geen huis bouwen, want gij zijt een krijgsman en gij hebt bloed vergoten.” (1 Kron. 28:2-3; zie ook 2 Sam. 7:1-13.) Toch werd het David toegestaan materiaal voor het huis des Heren te verzamelen, maar niet hij, maar zijn zoon Salomo

De tinne van de tempel (maquette)

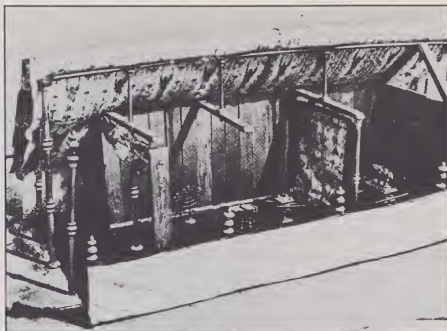

De zuidelijke muur gezien vanaf de Olijfberg

De Tempelberg van het noorden gezien (maquette)

De tabernakel, een reizende tempel

zou het bouwen.

Kort na zijn troonsbestijging nam Salomo dit werk ter hand dat, als erfdeel en eer, met zijn kroon zijn deel was geworden. Hij legde de fundering in het vierde jaar van zijn regering, en het bouwwerk werd binnen zeven en een half jaar voltooid. Met de grote rijkdom die door zijn vader was vergaard en specifiek bestemd voor de bouw van de tempel, wist Salomo de toentertijd bekende wereld schatplichtig te maken, en verzekerde zich bij dit grote project ook van de medewerking van andere landen. Ettelijke duizenden werklieden werden ingezet, en elke afdeling werd geleid door een meester-vakman. Het was een eer om, op welke manier dan ook, aan dit project mee te mogen werken; arbeid verkreeg een waardigheid die nooit eerder onderkend was. Metselen werd een beroep, en de graden die daarin vastgesteld werden bestaen tot op heden. De bouw van de tempel van Salomo was een historische gebeurtenis, niet alleen in de geschiedenis van Israël, maar van de wereld.

Volgens de algemeen

aanvaarde chronologie werd de tempel rond 1005 v. Chr. voltooid. Ten aanzien van architectuur en bouw, ontwerp en duurzaamheid staat het bekend als een van de opmerkelijkste gebouwen in de geschiedenis. De inwijdingsdiensten duurden zeven dagen – een week van gewijde blijdschap in Israël. Met passend ceremonieel werden de tabernakel der vergadering en de heilige ark des verbonds de tempel binnen gebracht; en de ark

werd in het binnenste heiligdom gelegd, het heilige der heiligen. De welwillende aanvaarding van de Heer bleek uit de wolk die de heilige kamers vulde toen de priesters zich terugtrokken: „Zodat de priesters vanwege de wolk niet konden blijven staan om dienst te doen, want de heerlijkheid des Heren had het huis Gods vervuld.” (2 Kron. 5:14; zie ook 2 Kron. 7:1-2; Ex. 40:35.) En zo nam de tempel de plaats in van de tabernakel en omvatte de-

ze. Met recht was het een voortreffelijke opvolger.

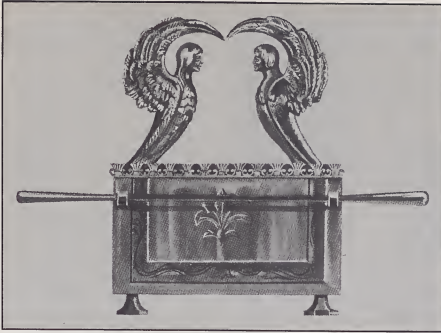
Die voortreffelijkheid was echter van korte duur. 34 jaar na zijn inwijding, en slechts vijf jaar na de dood van Salomo, begon hij in verval te raken; en dit verval leidde snel tot algehele plundering en niets minder dan heiligschennis. Salomo, de koning, de man van wijsheid, de meester-bouwer, was misleid door de listen van heidense vrouwen en zijn misstappen hadden ongerechtigheid doen ontstaan in Israël. De natie was geen eenheid meer; er waren groeperingen en sekten, partijen en gezindten; sommigen aanbaden op de heuveltoppen, anderen onder groene bomen, een ieder preee zijn eigen heiligdom om zijn voortreffelijkheid. De tempel verloor al snel zijn heiligheid. De gave werd ontwijfd door de trouwelooheid van de gever, Jehova trok zijn beschermende aanwezigheid terug van de plaats die niet langer heilig was.

De Egyptenaren, van wier slavernij het volk was verlost, werd weer toegestaan Israël te onderdrukken. Sisak, koning van Egypte, nam Jeruzalem in

Een van de eerste reproducties van de Nauvoo-tempel (Illinois)

De ark des verbonds

De koninklijke zuilengang (maquette)

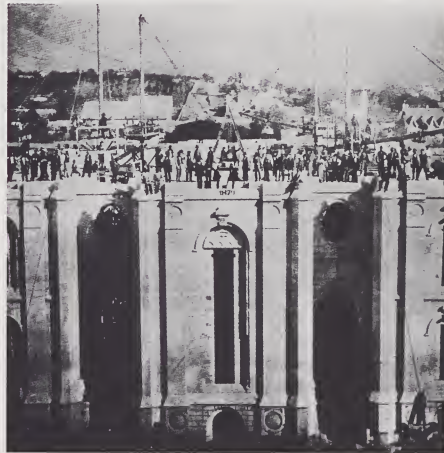
– de stad van David en de plaats waar de tempel zich bevond – „Hij nam de schatten van het huis des Heren” (1 Kon. 14:25-26). Een deel van de eens heilige inrichting, die door de Egyptenaren was achtergelaten, werd door anderen meegenomen en voor afgoderij gebruikt (2 Kron. 24:7). Dit ontheiligende werk ging eeuwenlang door. 216 jaar na de Egyptische plundering beroofde koning Achaz, koning van Juda, de tempel van enkele overgebleven schatten en stuurde een deel van het goud en zilver naar een heidense koning wiens gunst hij wilde verkrijgen. Daarenboven verwijderde hij het altaar en de vont, en liet een huis achter waar eens een tempel had gestaan. (2 Kon. 16:7-9, 17-18; zie ook 2 Kron. 28:24-25.) Later maakte Nebukadnessar, koning van Babylonië, een einde aan de ontwijding door de overgebleven schatten weg te nemen en het gebouw door vuur te verwoesten. (2 Kron. 36:18-19; zie ook 2 Kon. 24:13, 25:9.)

En zo bleef Israël ongeveer zeshonderd jaar voor de aardse bediening van on-

ze Heer zonder tempel achter. Het volk was verdeeld; er waren twee koninkrijken – Israël en Juda – op voet van oorlog met elkaar; ze waren tot afgoderij vervallen en door en door slecht; de Heer had hen en hun heiligmis verworpen. Het koninkrijk Israël, dat ongeveer tien van de twaalf stammen omvatte, was ongeveer 721 v.Chr. onderworpen aan Assyrië, en een eeuw later werd het koninkrijk Juda onderworpen door de Babyloniërs. Zeventig

jaar lang verbleef het volk van Juda – sindsdien bekend als de joden – in ballingschap, zoals was voorspeld. (Jer. 25:11-12; 29:10.) Toen, onder de welwillende heerschappij van Kores (Ezra 1, 2) en Darius (Ezra 6) werd hen toegestaan om naar Jeruzalem terug te keren en wederom een tempel te bouwen in overeenstemming met hun geloof. Ter nagedachtenis aan de leider van het werk is de herstelde tempel de geschiedenis ingegaan onder de naam tem-

pel van Zerubbabel. De funderingen werden met plechtig ceremonieel gelegd; bij die gelegenheid weenden de ouden, die zich de vroegere tempel nog konden herinneren, van vreugde (Ezra 3:12-13). Ondanks de wettelijke haken en ogen (Ezra 4:4-24) en andere belemmeringen, vond het werk voortgang, en binnen twintig jaar na hun terugkeer uit ballingschap hadden de joden een tempel klaar om ingewijd te worden. De tempel van Zerubbabel was in het jaar 515 v. Chr. voltooid, meer specifiek op de derde dag van de maand Adar, in het zesde jaar van de regering van koning Darius. De inwijdingsdiensten vonden onmiddellijk daarop plaats (Ezra 6:15-22). Hoewel deze tempel qua duurzaamheid van materiaal en inrichting niet kon tippen aan de prachtige tempel van Salomo, was het toch het beste dat de mensen konden bouwen, en de Heer aanvaardde het als een offer dat de liefde en toewijding van zijn verbondskinderen symboliseerde. Als bewijs van zijn goddelijke aanvaarding mag de bediening gelden van profeten als Zacharia,

De Salt Lake-tempel in aanbouw (1879)

De tempel van Herodes (maquette)

Haggai en Maleachi binnen zijn muren.

Ongeveer zestien jaar voor de geboorte van Christus begon Herodes I, koning van Judea, aan de wederopbouw van de toen geheel vervallen tempel van Zerubbabel. Vijf eeuwen lang had dat gebouw bestaan en ongetwijfeld was het sterk aangetast door de tand des tijds. Veel gebeurtenissen uit het leven van de Heiland houden verband met de tempel van Herodes. Uit de Schriften blijkt duidelijk dat ondanks de wereldse en commerciële doeleinden waartoe de tempel was verlaagd, Christus de heiligheid van de tempelsterren erken- de. De tempel van Herodes was een heilig gebouw; onder welke naam het ook bekend mocht staan, voor hem was het het huis des Heren. En toen het donkere doek viel over de grote tragiek van Golgota, toen eindelijk de gekwelde uitroep „Het is volbracht“ van het kruis opsteeg, werd het voorhangsel in de tempel gereten, en het eenmaal heilige der heiligen werd ontbloot. De volledige verwoesting van de tempel was voorspeld door de Heer toen Hij op aarde leefde. (Matt. 24:2; Mark. 13:2; Luc. 21:6.) In het jaar 70 werd de tempel volledig door brand verwoest in verband met de bezetting van Jeruzalem door de Romeinen onder Titus.

De tempel van Herodes was de laatste tempel die in vroeger tijden op het oostelijk halfrond werd gebouwd. Vanaf de verwoesting van dat grote gebouw tot het moment dat de kerk van Jezus Christus in de negentiende eeuw werd

hersteld, is ons enige verslag van tempelbouw dat wat gevonden wordt in de Nephitische verslagen. Het Boek van Mormon bevestigt dat tempels door de Nephitische kolonisten werden gebouwd in wat nu Amerika is; maar we weten weinig over de bouw en nog minder over de administratieve verordeningen die in die westerse tempels plaatsvonden. Het volk bouwde een tempel omstreeks 570 v. Chr. en we lezen dat deze naar het voorbeeld van de tempel van Salomo werd ontworpen, hoewel hij qua pracht en duurzaamheid bij lange na niet kon tippen aan dit schitterende gebouw (2 Ne. 5:16). Het is interessant om te lezen dat de opgestane Heer, toen Hij zich aan de Nephieten op het westelijk halfrond openbaarde, ze zich rond de tempel hadden verzameld (3 Ne. 11:1). Het Boek van Mormon maakt na die gebeurtenis echter geen melding meer van tempels; daarenboven hield de Nephitische natie ongeveer vier eeuwen na Christus op te bestaan. Het is dus duidelijk dat tempels op beide halfronden al vroeg na de afval opihelden te bestaan

en dat het hele idee van een tempel in engere zin onder de mensheid verloren ging.

Toen er onder de regering van Constatijn een verdorven vorm van christendom de staatsgodsdienst was geworden, werd de noodzaak van een plaats waar God zich kon openbaren geheel over het hoofd gezien of genegeerd. Het is waar dat er vele bouwwerken, de meeste zeer kostbaar en groots, gebouwd werden. Enkele hiervan werden aan Petrus en Paulus opgedragen, aan Jakobus en Johannes; anderen aan Maria Magdala en de maagd; maar geen een werd er met gezag gebouwd ter ere van Jezus Christus. Met alle kerken, heiligdommen en kathedralen had de Zoon des Mensen geen plaats die Hij de zijne kon noemen. Besloten werd dat de paus, gezeteld in Rome, de plaatsvervanger van Christus was op deze aarde, en dat hij zonder openbaring de macht had om de wil van God te verwoorden. (Zie *De grote afval*, hoofdstuk 10.)

Pas toen het evangelie in de negentiende eeuw werd hersteld, met alle machten en voorrechten vanouds, werd het heilige priester-

schap weer onder de mensen gevonden. En men vergete niet dat het gezag om in de naam van God te spreken en te handelen essentieel is voor een tempel; en een tempel is van geen betekenis zonder het gewijde gezag van het heilige priesterschap. In het jaar 1820 ontving Joseph Smith, de profeet van de laatste bedeling, toen een jongen van veertien jaar, een goddelijke manifestatie waarbij zowel de Eeuwige Vader als zijn Zoon, Jezus Christus, verschenen en de jongen instrueerden. Door middel van Joseph Smith werd het evangelie vanouds op aarde hersteld en werd de wet vanouds weer gevestigd. Na verloop van tijd werd, door de bediening van de profeet, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen georganiseerd, en de stichting ervan ging gepaard met manifestaties van goddelijke macht.

Het is een opmerkelijk feit dat deze kerk, in overeenstemming met de aanspraak die zij doet – de enige ware kerk van de levende God te zijn, zoals de naam aangeeft – al in de begindagen van haar geschiedenis voorbereidingen trof voor de bouw van een tempel. (Leer en Verbonden 36:8, 42:36, 133:2.) De kerk werd op 6 april 1830 als officiële instelling georganiseerd; in de maand juli van het daaropvolgende jaar, werd een openbaring ontvangen waarin de plaats van een toekomstige tempel werd vastgesteld bij Independence (Missouri). De bouw van een tempel op deze uitverkoren plaats laat nog op zich wachten, wat ook het geval is met een an-

dere tempel, die in Far West (Missouri) gebouwd zal worden (LV 115:7-16). De hoekstenen van dit laatstgenoemde gebouw werden gelegd in 1838.

Op 1 juni 1833 gebood de Heer, in een openbaring aan de profeet Joseph Smith, direct aan de bouw van een heilig huis te beginnen, waarin Hij beloofde zijn uitverkoren dienstknechten met macht en gezag te zullen bekleden (LV 95). Het volk gaf gewillig en toegewijd hieraan gehoor. Ondanks een nijpende armoede en niet aflatende vervolging werd het werk voltooid, en in maart 1836 werd de eerste hedendaagse tempel ingewijd in Kirtland (Ohio) (LV 109). De inwijdingsdiensten gingen gepaard met goddelijke manifestaties, vergelijkbaar met die tien tijde van het aanbieden van de eerste tempel in vroeger tijden; en bij latere gelegenheden verschenen er hemelse wezens binnen de gewijde vertrekken van dat gebouw, die de goddelijke wil aan de mens openbaarden. Op die plaats werd de Heer Jezus Christus weer gezien en gehoord (LV 110:1-10). Binnen twee jaar na de inwijding werd de Kirtland-tempel achtergelaten door het volk dat het gebouwd had; ze werden gedwongen weg te vluchten vanwege vervolging, en met hun vertrek werd de heilige tempel een gewoon huis, niet meer erkend door de Heer aan wiens naam het was toegewijd. Het gebouw bestaat nog steeds.

De migratie van de heiligen der laatste dagen ging westwaarts; ze vestigden zich eerst in Missouri, later in Illinois met Nauvoo als

zetel. Nauwelijks had men zich in de nieuwe omgeving gevestigd of de stem van openbaring werd weer gehoord, die het volk opriep om opnieuw een heilig huis Gods te bouwen.

De hoekstenen van de Nauvoo-tempel werden op 6 april 1841 gelegd, en de sluitsteen werd op 24 mei 1845 aangebracht; beide gebeurtenissen gingen gepaard met een plechtige bijeenkomst en een gewijde dienst. Hoewel het duidelijk was dat het volk gedwongen zou worden weer weg te vluchten, en hoewel ze wisten dat de tempel spoedig na de voltooiing verlaten zou moeten worden, spanden ze zich tot het uiterste in om het gebouw te voltooiën en goed af te werken. De tempel werd op 30 april 1846 ingewijd, hoewel bepaalde gedeelten, zoals de doopruimte, al eerder ingewijd waren en gebruikt voor verordeningswerk. Vele heiligen ontvingen hun zegeningen en heilige begiftiging in de Nauvoo-tempel, hoewel zelfs al voor de voltooiing van het gebouw de uittocht van het

volk op gang was gekomen. De tempel werd achtergelaten door hen die hem in armoede en ten koste van vele offers hadden gebouwd. In november 1848 viel het gebouw ten prooi aan brandstichters en in mei 1850 verwoestte een tornado wat was overgebleven van de zwartgeblakerde muren.

Op 24 juli 1847 betraden de mormoonse pioniers de valleien van Utah, toen het gebied nog in Mexicaanse handen was, en vestigden zich op de plaats waar nu Salt Lake City ligt. Vier dagen later wees Brigham Young, profeet en leider, een braakliggend stuk grond aan, en met zijn staf op de dorre bodem kloppend, zei hij: „Hier zal de tempel van onze God staan.“ Die plaats is nu het prachtige Temple Block, waaromheen de stad gebouwd is. In februari 1853 werd het gebied ingewijd met een heilige dienst, en op 6 april van dat jaar werden de hoekstenen gelegd, dat gepaard ging met plechtig en indrukwekkend ceremonieel. De bouw van de

Salt Lake-tempel nam veertig jaar in beslag; de sluitsteen werd op 6 april 1892 aangebracht en de voltooide tempel een jaar later ingewijd.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat een tempel meer dan een gewone kerk is, meer dan een synagoge of kathedraal; het is een gebouw dat de titel Huis des Heren draagt, een heilige plaats waar de Heer en zijn priesterschap in nauw contact met elkaar staan en toegewijd aan de meest verheven en heilige verordeningen die karakteristiek zijn voor de tijd of bedeling waartoe die tempel behoort. Daarenboven, om werkelijk een heilige tempel te zijn – door God aanvaard, en door Hem als zijn huis erkend – moet het offer gevraagd zijn, en zowel het geschenk als de schenker moeten waardig zijn.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verkondigt dat het heilige priesterschap, dat weer op aarde is hersteld, bij haar berust, en dat zij de goddelijke opdracht ontvangen heeft om tempels te bouwen en te onderhouden, die op te dragen aan de naam en dienst van de ware en levende God en in die gebouwen de verordeningen van het priesterschap te bedienen, waarvan het effect bindend is, zowel tijdens als na dit leven.

*James E. Talmage (1862-1933),
voormalig lid van het Quorum der
Twaalf Apostelen.*

*Aanhalingen uit „Het huis des
Heren“ van James E. Talmage
(1862-1933), voormalig lid van de
Raad der Twaalf Apostelen.*

Voor meer informatie:

De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen

Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
Postbus 1383
NL-1400 BJ Bussum

Telefoon (02159) 33354

Friedrichsdorf (Taunus), Talstrasse 10

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE
DAGEN

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

JUL 29 1918